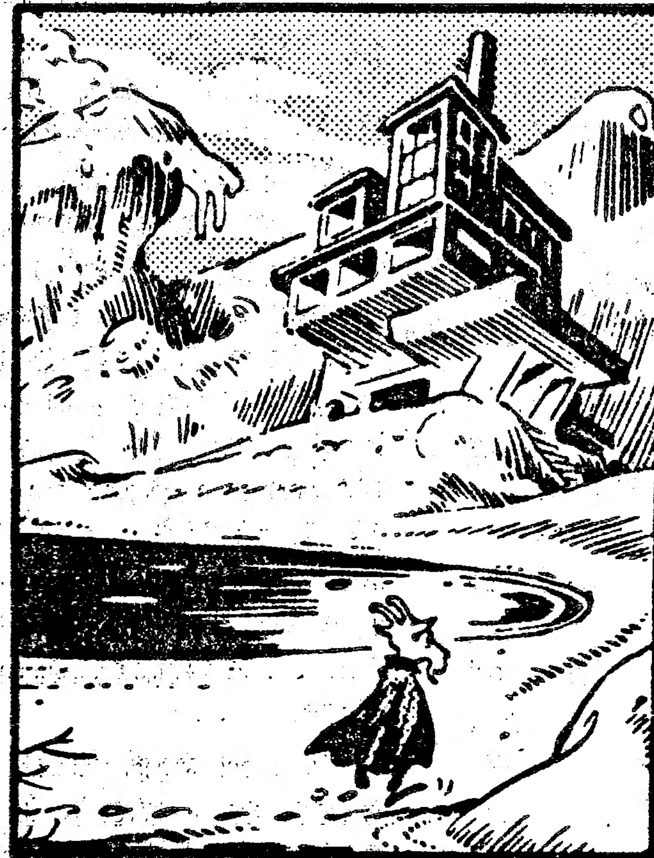
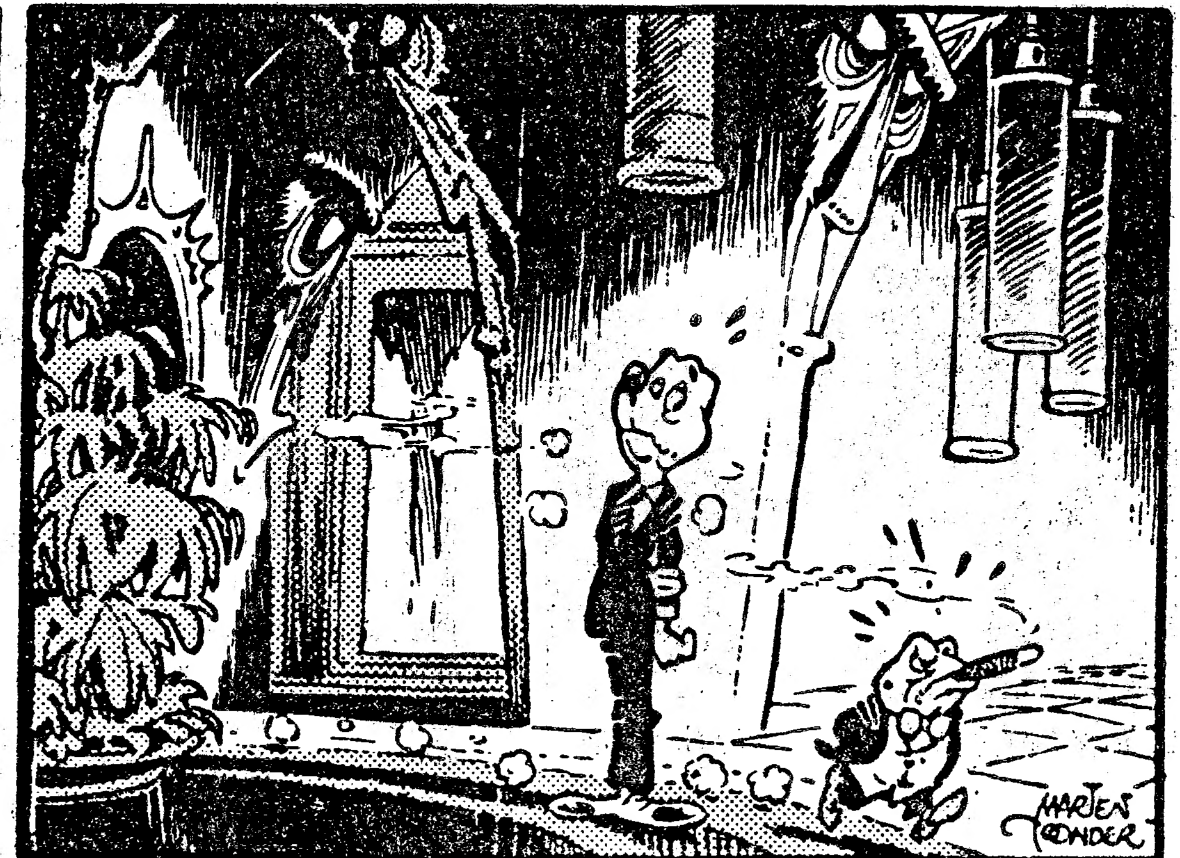
Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0678 Professor Joachim Sickbock had een moeilijke tijd achter de rug. Gebukt onder miskenning en geldgebrek had hij op kraakzolders gehokt, waar hij met eenvoudige middelen aan een wereldschokkende uitvinding werkte. Het zal ongeveer een jaar geleden zijn, dat hij de moed vond om zich daarmee tot het grootkapitaal te wenden.

Zo kan men hem hier zien lopen door een glibberig landschap, waar boterbergen zich spiegelden in een oliemeer. Ranzige nevels bemoeilijkten de ademhaling en het enige teken van leven was een aan vervetting bezwijkende boom. Het was een overweldigende omgeving, maar de voortslippende geleerde had slechts oog voor het buiten van de petroleumkoning Steinhacker, dat uit de rijkdom opsteeg.

"Een klein aanvangskapitaal is alles wat ik nodig heb", sprak hij tot zichzelf. "Daarna zullen de geldmiddelen voor het grijpen liggen".

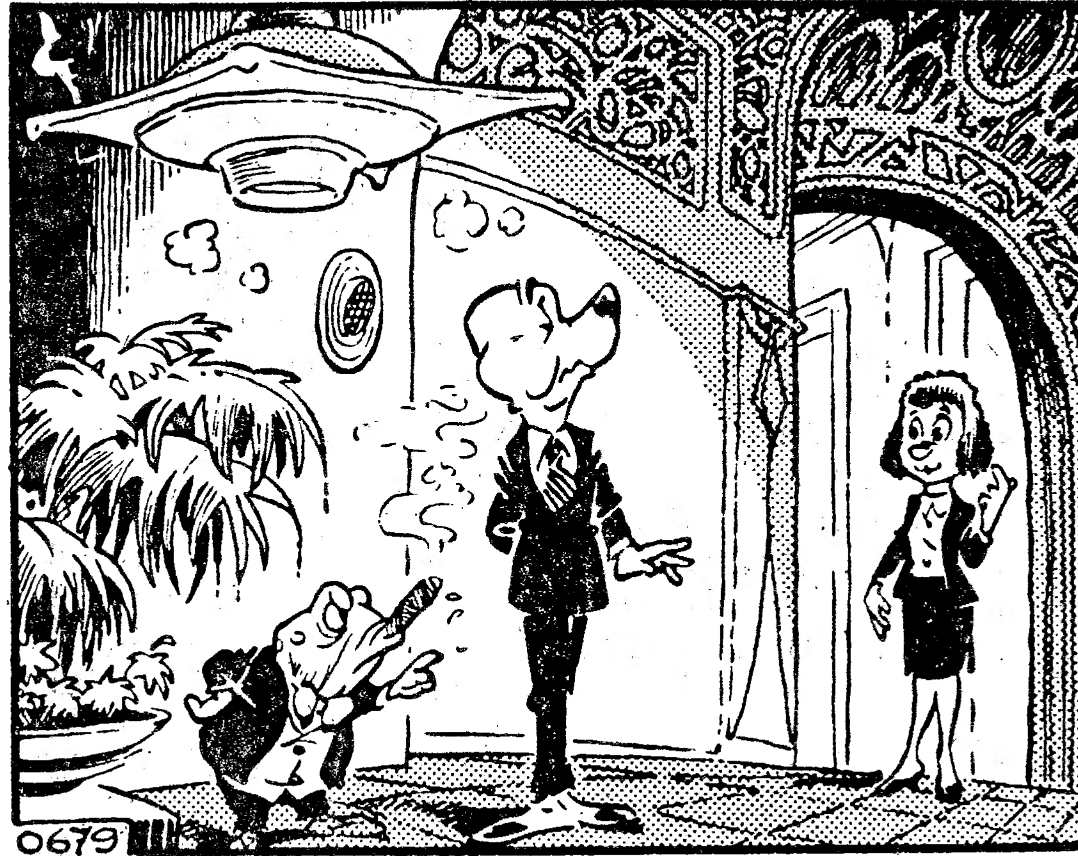
Het was echter de vraag of hij gelegen kwam. De geldvorst ijsbeerde rusteloos door zijn werkkamer en zijn doorploegd gelaat verried dat hij door zorgen geteisterd werd.

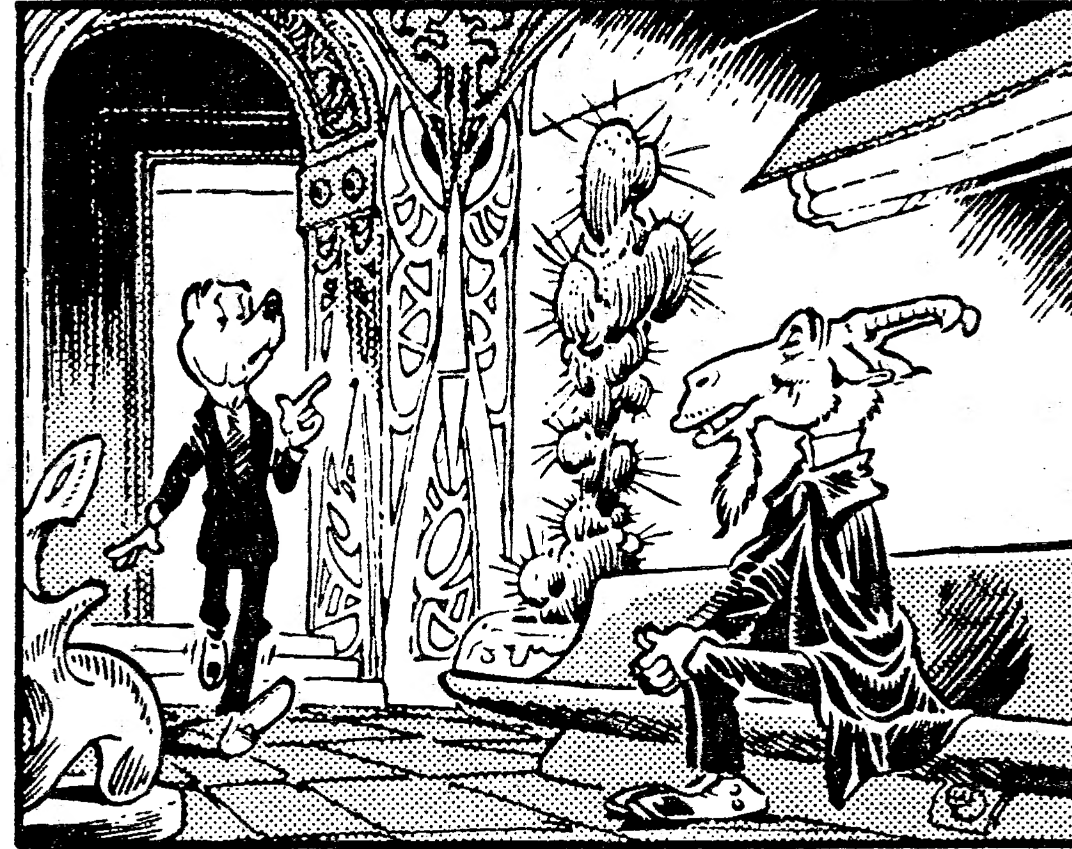
"Als ik alles had voorzien", mompelde hij langs zijn sigaar, "dan zou ik de grootste tycoon zijn die de wereld ooit heeft gekend. Maar nu. . . nu smelt mijn spaargeld weg als boter in de zon. Kon ik maar terug gaan in de tijd en het overdoen. . ."

800512

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

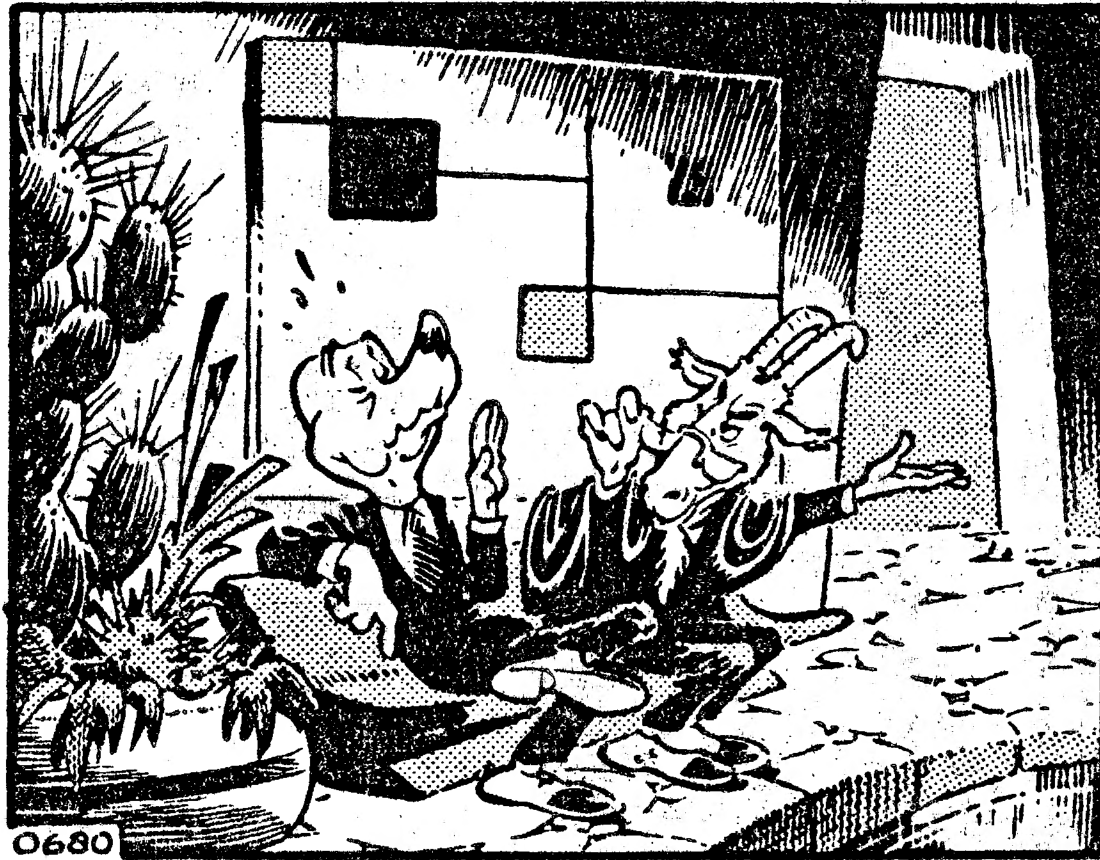

0679 Secretaris Steenbreek zocht naar een woord van troost voor de bekommerde zakenman, maar voordat hij het had kunnen vinden, verscheen er een belettinette in de deuropening.
"Daar is een professor om u te spreken", zei ze. "Hij heeft geen afspraak, maar wel een grote uitvinding, zei hij. En daarom dacht ik. . ."
"AWS heeft geen tijd", sprak de secretaris. "Hij is in conferentie".
"Ik ben niet in conferentie", snauwde de oliekoning. "Ik praat alleen maar tegen jou. Ga kijken wat hij heeft, Steenbreek. Maar laat je niets aansmeren".
De secretaris trok zuchtend zijn jasje rechter en begaf zich naar de hal, waar de geleerde op een bank zat te wachten.
"Professor Sickbock", zei hij koeltjes, "U ken ik. Vermorste tijd, vrees ik. Ik laat me niets aansmeren".
De professor glimlachte en boog zich naar hem over.
"Ge vergist u", sprak hij. "Ik kom hier niet om te smeren. Na lange studie heb ik een vinding gedaan waar uw werkgever belangstelling voor zal hebben. Zou hij niet graag terug willen in de tijd?"

De heer Steenbreek zette grote ogen op. "Hoe weet u dat?", vroeg hij geschokt. "Héél eigenaardig; we waren juist in conferentie over dat onderwerp. Eh. . . komt u mee naar een spreekkamer. Ik wil daar wel eens meer over horen".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

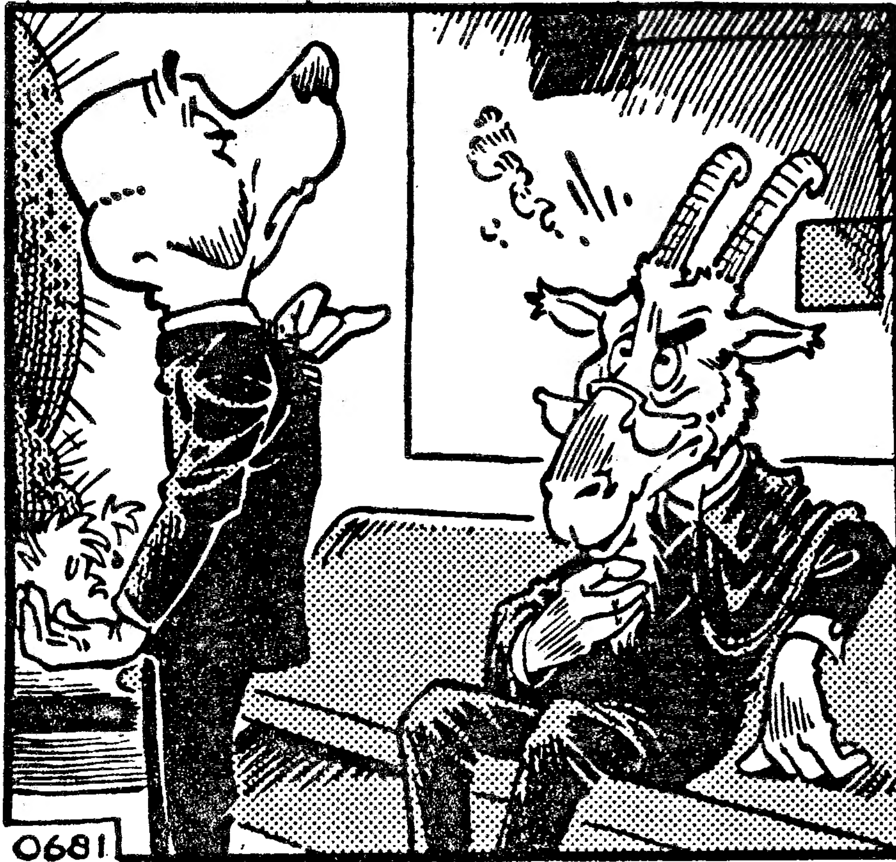
0680 Steenbreek bracht professor Sickbock naar een sfe ervolle spreekkamer, waar het afluisterapparaatje verborgen was in een verantwoord schilderij.
"Wat bedoelt u met teruggaan in de tijd?", vroeg hij.
"Veel", zei de geleerde. "Maar ik zal kort zijn. Al jaren ben ik bezig met een formule die een einde zal maken aan alle bestaande, en ten slotte heb ik hem gevonden. Ik ben erin geslaagd de wortel te trekken uit min één!"
De secretaris hief een hand op en snoof misprijzend.

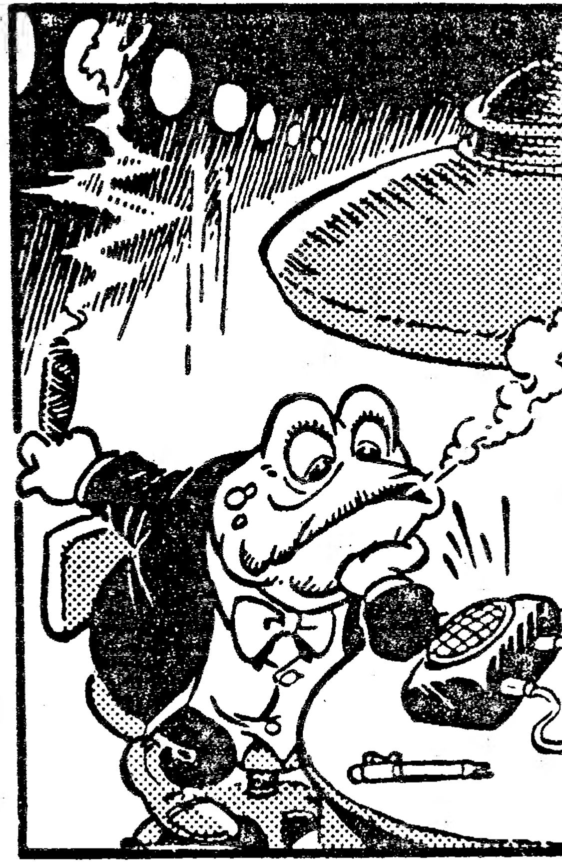
"Dat kan niet", sprak hij. "Iedereen die zijn wiskunde kent, weet dat die wortel onmogelijk is. Het zou een eh... zwart gat opleveren".

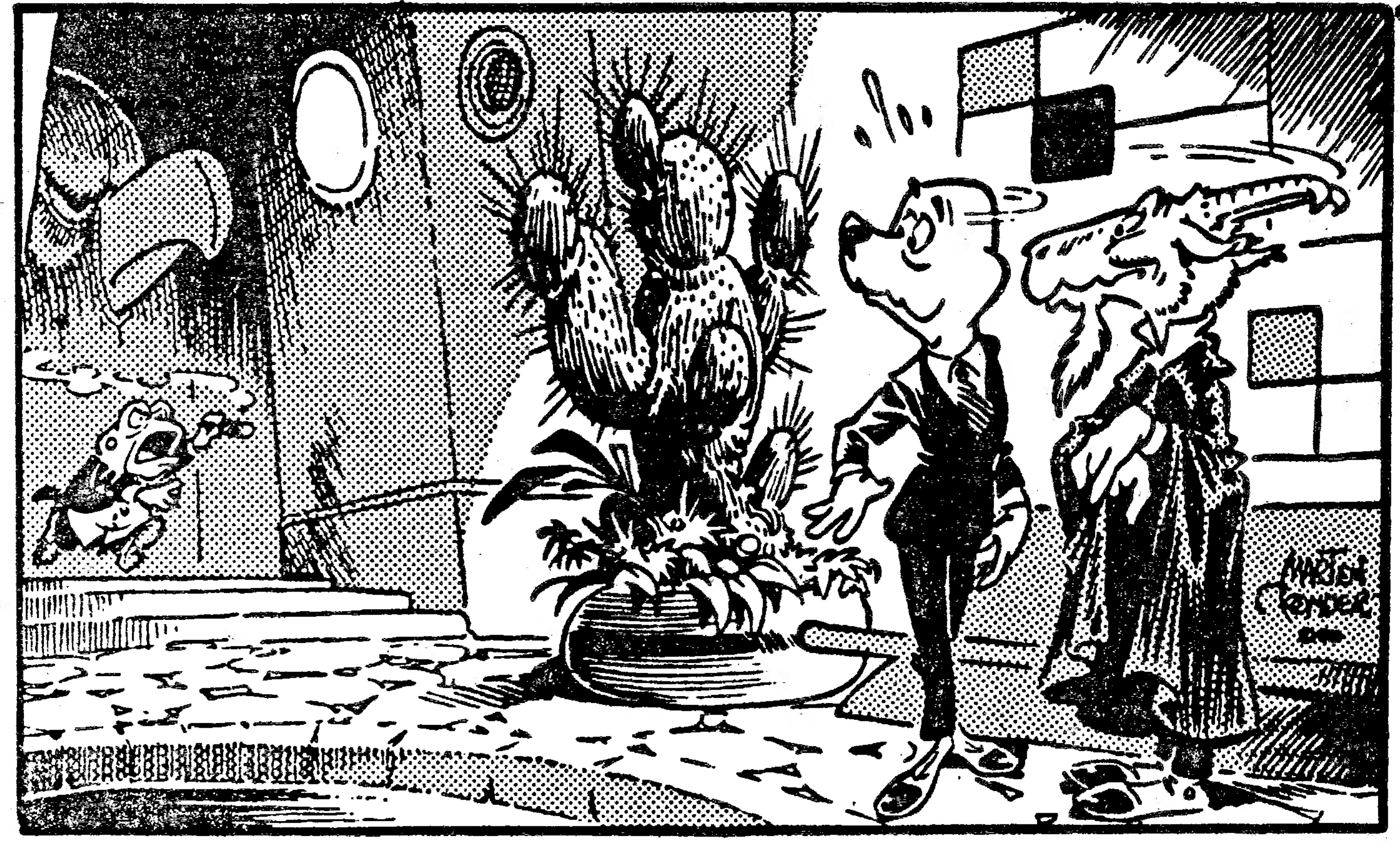
"Aha!", riep Sickbock uit. "Daar heb ik u! De astronomen zullen u kunnen vertellen dat het zwarte gat echt bestaat. En wat is het? Teruggaan in de tijd, vriend! Dus dat kan!"
Hij nam zijn lorgnet af en vervolgde met holle stem: "Dat kan inderdaad. Hebt u wel eens van ionen gehoord? En van fotonen? De laatsten gaan vlugger dan de tijd. Maar ik... ik heb minionen ontdekt, die teruggaan in de tijd. En met behulp daarvan kan ik een zogenaamde tijdmachine bouwen".
Hij zweeg even om het gehoorde te laten inzinken en toen plooide zijn gelaat zich tot een innemende glimlach.
"Alleen heb ik daarvoor wat geld nodig", besloot hij. "Een paar miljoen zal genoeg zijn".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

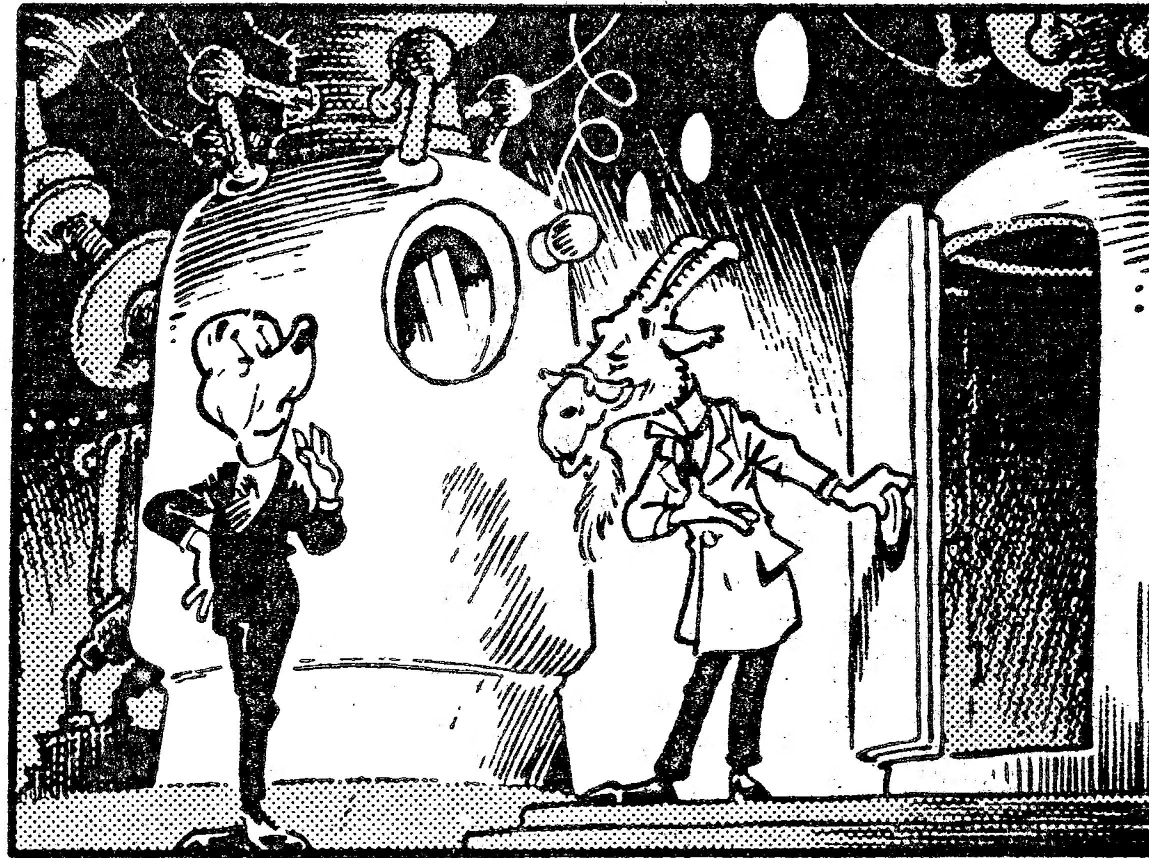

0681 "Minionen", prevelde de secretaris voor zich heen. „Terug in de tijd? Hm... Een paar miljoen florijnen..."
Hij stond op en schikte zijn das recht.
"Ik geef toe dat het aardig klinkt", sprak hij. "Maar met dat verhaal kan ik niet bij AWS aankomen. We hebben al genoeg slechte ervaringen. Ik zal het wel eens opwerpen als het zo schikt. Laat uw adres maar achter".
De professor greep verslagen naar zijn baardje, en waarschijnlijk zou dit het einde van zijn dromen en dit verhaal geweest zijn, als de heer Steinhacker er niet was geweest. Door nieuwsgierigheid gedreven had de magnaat het microfoontje achter het schilderij ingeschakeld en zodoende had hij het gesprek met groeiende belangstelling kunnen volgen.
"De sukkel!", riep hij, terwijl hij door de gangen snelde. "De knoeier!"
De heer Steenbreek keek ontsteld om en de geleerde klaarde op.
"Hij kletst", riep AWS uit, terwijl hij het spreekkamertje betrad. "Ik wil die proef nemen. Een paar miljoen komen er niet op aan; die heb ik tien minuten geleden net op de beurs verloren. Geef hem wat hij nodig heeft, Steenbreek, en laat hem als de bliksem aan het werk gaan. Maar ik waarschuw je, prof. Als dat teruggaan in de tijd onzin is, zal ik je breken".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0682 — Zo begon Sickbock dus aan het samenstellen van zijn tijdmachine. In het diepste geheim werd er voor hem een laboratorium gebouwd onder het Zwinmoer, waar zelden iemand kwam, omdat er ongezonde nevels hingen. Het enig zichtbare van de werkplaats was een grauw koepeltje, dat onopvallend boven de zompen uitstak. De geleerde werkte hard en na een jaar was hij klaar, zodat hij zijn uitvinding aan secretaris Steenbreek kon tonen.

"Heel interessant", sprak deze, een blik door de stille ruimte werpend. „Maar het zegt mij niets. Is dit alles?"

"Dit is het begin", verklaarde de ander. „Genoeg voor een kleine proef, waarmee ik de werking bewijzen kan".

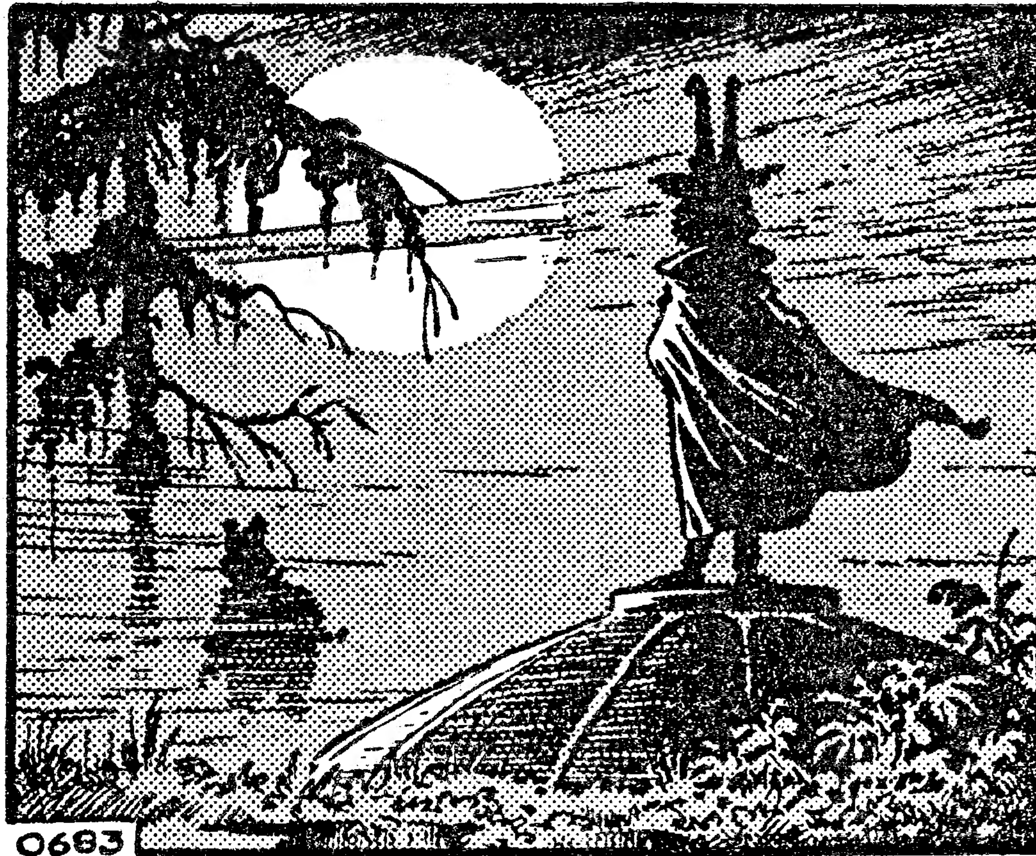
Hij wees op een ronde metalen kast, waarvan de deur openstond, en vervolgde: „Model 1 zou men het kunnen noemen. Hiermee kan men veertien uren terug in de tijd. Wanneer u dus naar binnen wilt gaan en op de knop drukt, kunt u zich van de werking overtuigen. Maar denk eraan: u moet de deur goed achter u sluiten. Die kan alleen van binnen geopend worden, omdat anders..."

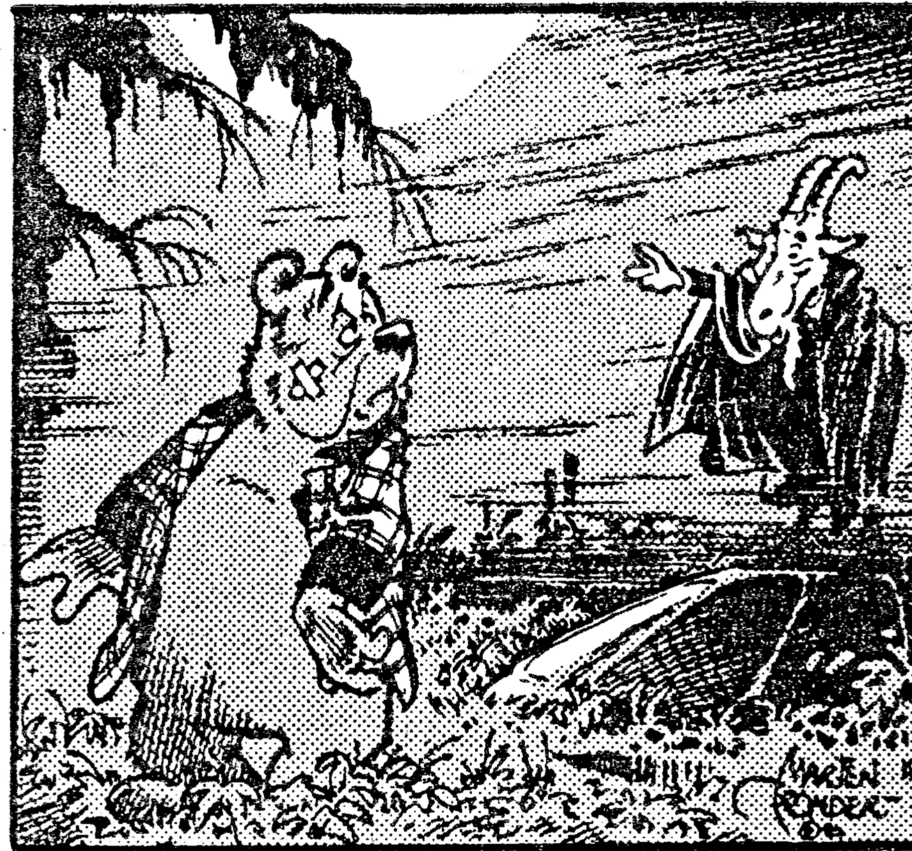
"Geen denken aan", onderbrak de heer Steenbreek, wit wegtrekkend. „Het eh.. convenieert me niet. U hebt al eens eerder geblunderd, waarde professor, en daar wil ik niet het slachtofer van worden. U zult een andere proefpersoon moeten zoeken".

"Een andere proefpersoon?", herhaalde Sickbock betrekkend. „Uw wantrouwen is erg pijnlijk. En ik meende dat uzelf het bewijs zou willen. Nu ja. Goed. Een ander dus. Ik hoop dat het geluk dienstig is en dat ik die zal kunnen vinden, want hier komt haast nooit iemand langs".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

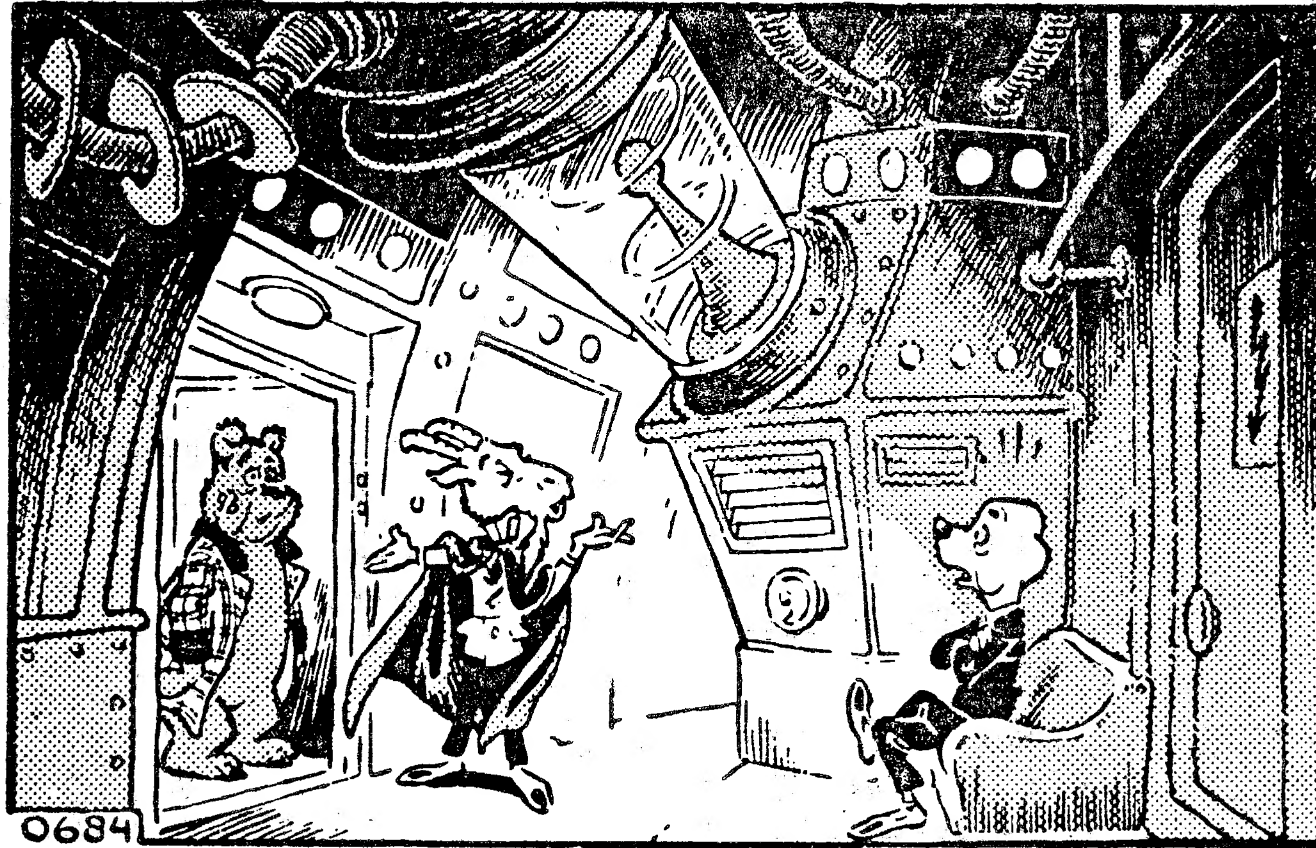

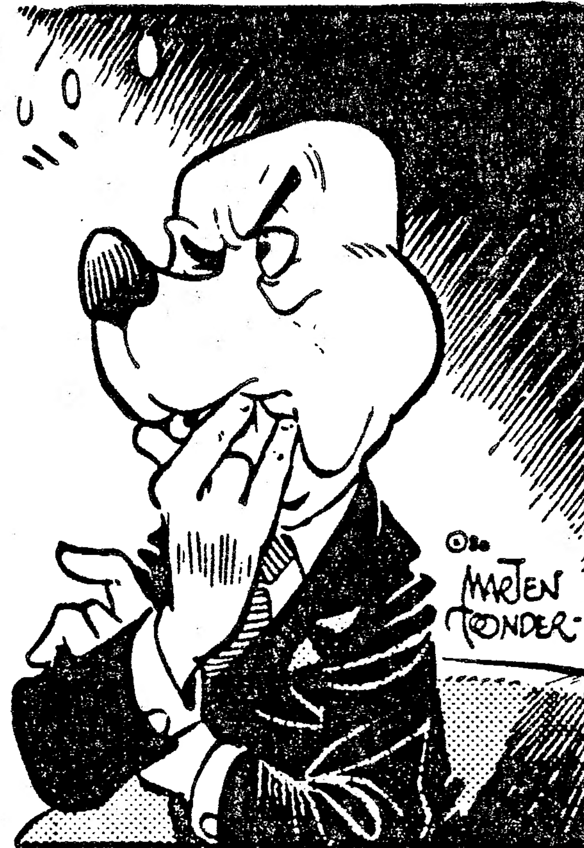
0683 — Terwijl Steenbreek zich het binnen gemakkelijk maakte, beklom de geleerde de koepel om naar een proefpersoon uit te kijken. Dat was onaangenaam werk, de uren verstreken en een bleke maan klom langzaam uit de nevels, die hem tot aan het merg verkilden. Hij had dan ook juist besloten om weer naar beneden te gaan, toen hij door de mist een gebogen gedaante zag, die soppend naderde.

"Goedenavond", riep hij oplevend uit. "U zult wel koud zijn".
De eenzame wandelaar sjokte echter voort zonder op te kijken; het was duidelijk dat hij geheel in zijn eigen gedachten verdiept was.
"U mag wel uitkijken", riep de geleerde op het dak. „Hier omheen is een moeras waarin men maar al te gemakkelijk kan verdwijnen".
Nu keek de zwerver op, zodat trouwe lezertjes heer Bommel zullen herkennen.
"Verdwijnen", herhaalde deze met doffe stem. „Dat is maar het beste. Met mij is het toch afgelopen..."
De professor daalde van het koepeltje af en naderde hem voorzichtig door het dras.
"Kom, kom", sprak hij. „Niet zo somber. Wellicht kan ik u helpen".
"Ik kan niet geholpen worden", mompelde heer Ollie. „Ik ben op weg naar een ver land, waar niemand mij kent. Alles is vandaag fout gegaan, alles".
"Is het anders niet?", vroeg Sickbock verheugd. „Dan bent u aan het goede adres. Ik kan zorgen dat u vandaag overdoet. Kom toch binnen, dan zullen we er rustig over praten".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

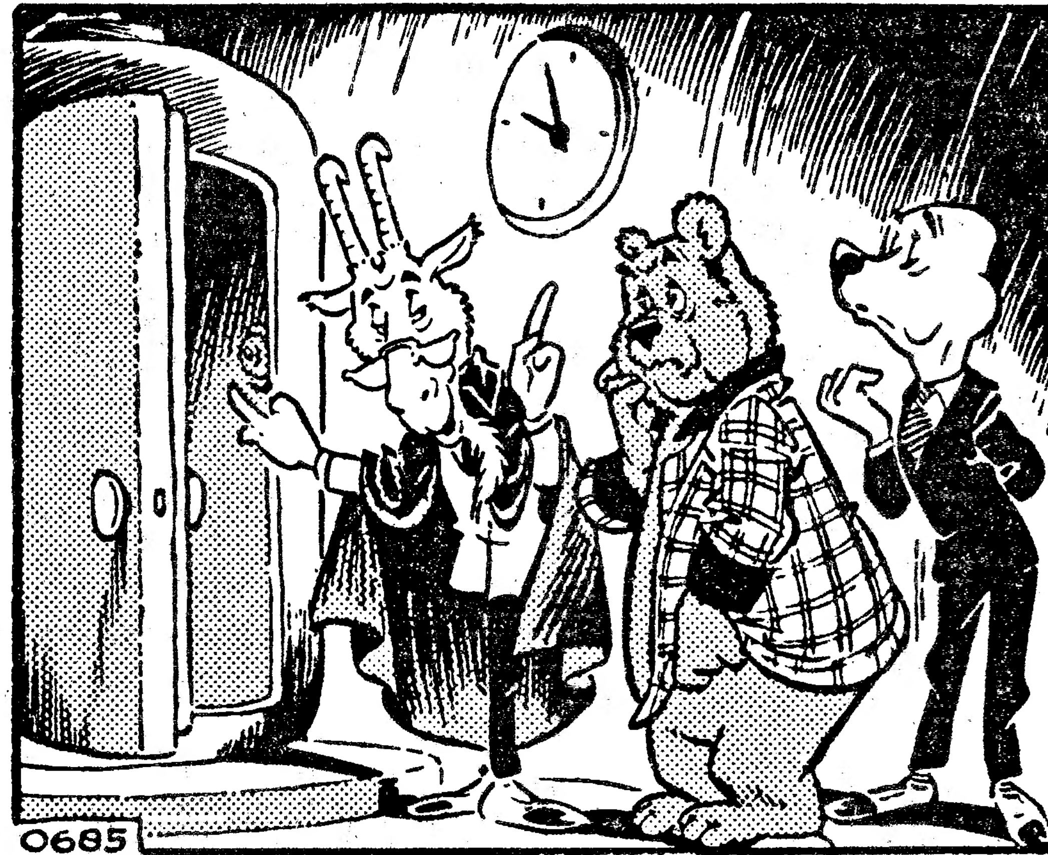

0684 Heer Bommel liet zich willoos meetronen en even later daalde hij per lift in het onderaardse laboratorium af.
„Eindelijk", sprak secretaris Steenbreek toen de deurtjes openschoven.
„Het heeft even geduurd," gaf Sickbock toe. „Maar ik heb de aangewezen proefpersoon gevonden. Deze stakker heeft vandaag alles verkeerd gedaan en hij wil graag zijn fouten herstellen."
De secretaris wierp een wantrouwende blik op de gestalte die uitgedoofd in het hijskamertje stond, en wreef zich de kin.
„Olala," prevelde hij. „Dat is OBB. Fouten herstellen, hè? Ik weet het niet. Deze figuur heeft in het verleden al dikwijls roet in het eten geworpen door zijn ragfijn spel."
„Daartoe lijkt deze heer me niet in staat," hernam de geleerde, terwijl hij heer Ollie in de gang trok. „Medisch gezien vertoont hij defectieve verschijnselen die, gevoegd bij zijn waggelende gang en ongerichte oogopslag, een ragfijn spel zeer zullen bemoeilijken."
„Met mij is het afgelopen," mummelde heer Bommel met trekkende mond. „Mijn hoofd dat staat niet naar spelen, bedoel ik. Ik ben op weg naar een ver land, waar niemand mij kent. Ik bedoel eh... voor mij is geen geluk meer weggelegd als ik mijn misdaad niet kan herstellen... Voor een hoogstaande dame, bedoel ik..."

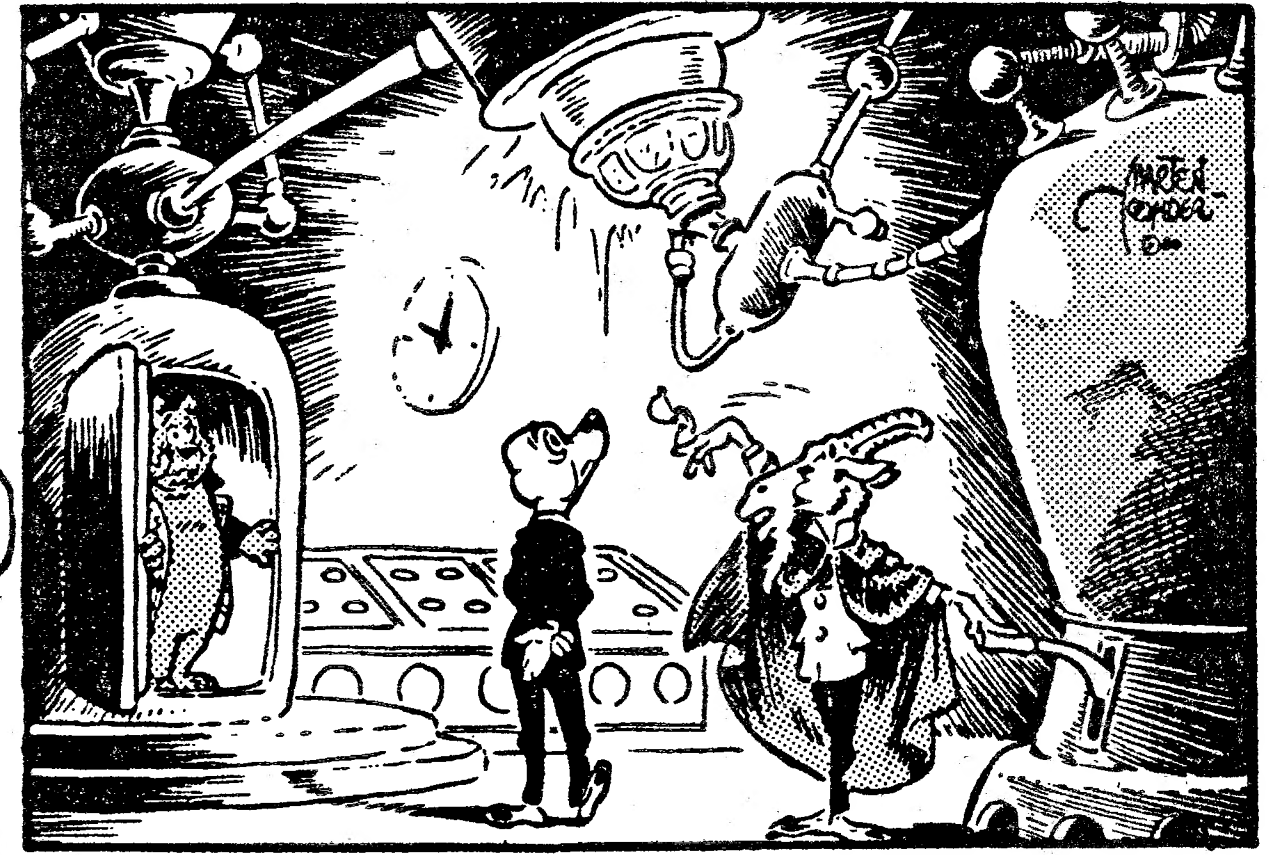
„Aha, een vrouw in het spel," sprak de heer Steenbreek oplevend. „Eerder vulgair dan ragfijn, dat geef ik toe. Ik zal het erop wagen, professor. Gaat uw gang."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

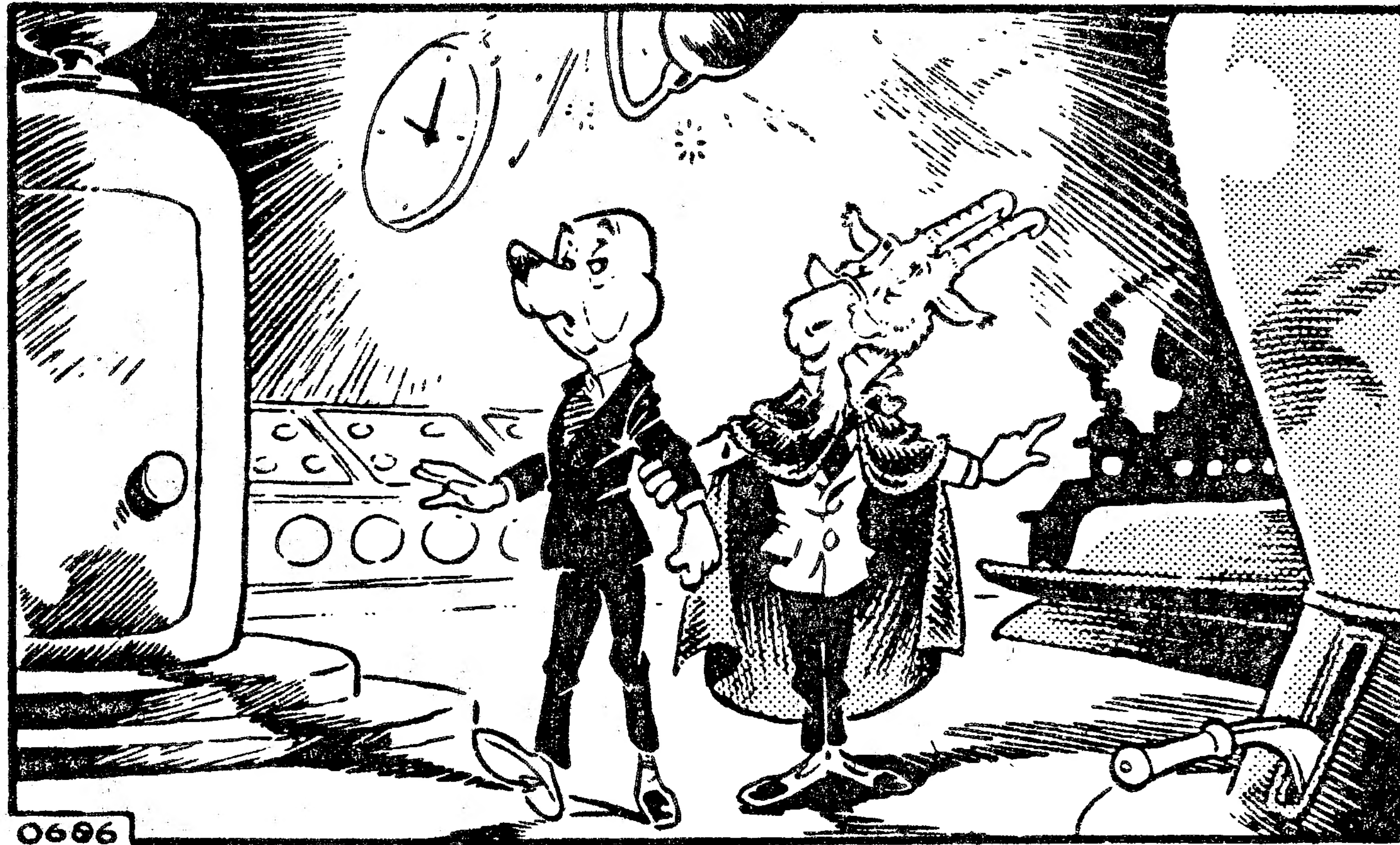

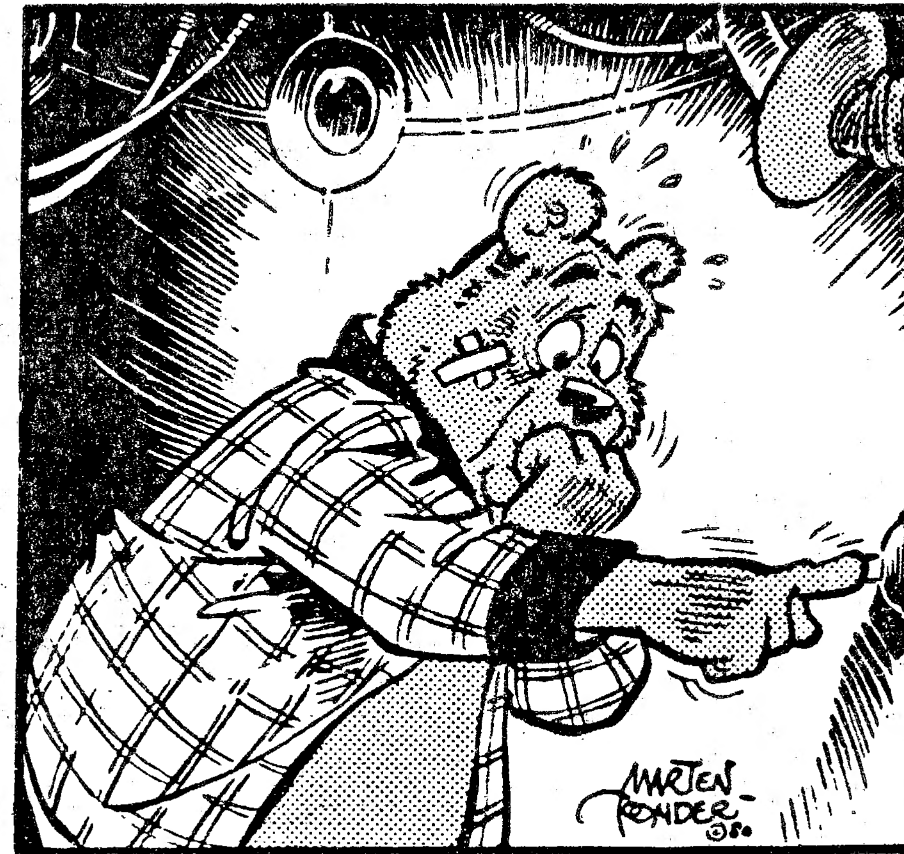
0685 Professor Sickbock ging zijn bezoekers voor naar het laboratoriu m en wees op de metalen kast.
„Stapt u hier maar in," sprak hij. „De bediening is heel eenvoudig. U doet gewoon de deur dicht en drukt op het knopje daar binnen. Het wordt dan donker en er ontstaat enig lawaai. Als dat ophoudt en het licht weer aangaat, bent u 14 uren terug in de tijd. U kunt dan gaan waar u wilt. Maar u moet de deur openlaten, want die kan alleen van binnen geopend worden. Volgt u me?"
„J-ja", zei heer Ollie. „Ik g-geloof van wel. Maar het lijkt me g-gevaarlijk..."
„Het gevaar ontstaat pas wanneer u weer buiten bent", onderbrak de geleerde. Hij hief een wijsvinger op en vervolgde dringend: „U moet zorgen, dat u uzelf niet ontmoet! Want dan ontstaat de paradox waarvoor de hooggeleerde Azimof gewaarschuwd heeft, en die kan levensgevaarlijk zijn. Hebt u dat?"
Heer Bommel knikte dof en stapte bezwaard de kast binnen.
„Mooi", prees Sickbock. „Let op. Het is nu tien uur in de avond. Om zes uur vanmorgen zult u er uitkomen. Maar om tien uur vanavond moet u weer terug zijn om de deur dicht te doen en op het knopje te drukken. Het geknoei met de tijd moet namelijk hersteld worden, anders wordt de retinator vernietigd door de adversieve ionen. Begrepen? Dan beginnen we. Deur dicht doen en op knopje drukken".

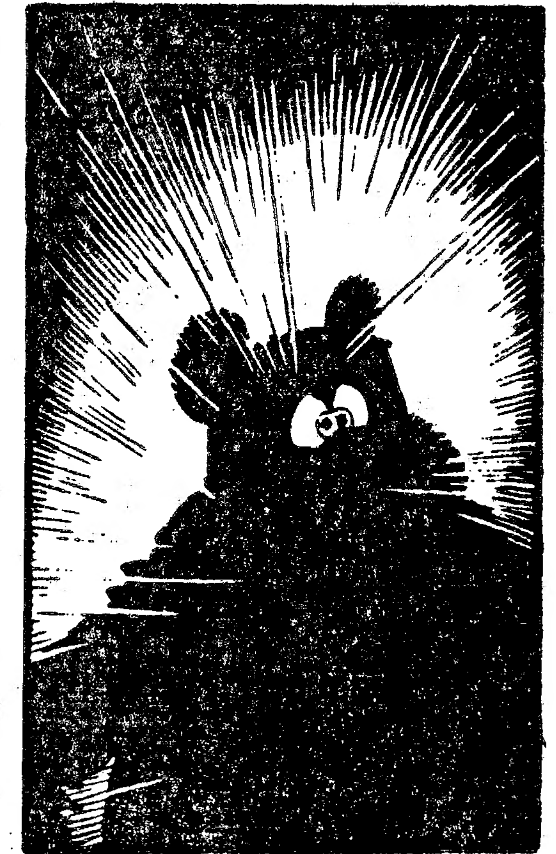
Zo sprekende haalde hij een hendel over en het volgende ogenblik was de ruimte gevuld met lichtflitsen en geknetter.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0686 Het geknetter van de lichtflitsen nam in kracht toe en heer Ollie sloot haastig de deur.
"Die is dus weg", stelde heer Steenbreek vast. "Ik ben heel benieuwd. Maar ik kan geen veertien uren wachten en daarom ga ik zolang naar huis. Er ligt werk te wachten."
Hij begaf zich naar de uitgang, maar professor Sickbock hield hem tegen.
"Ge vergist u," sprak deze. "Wat voor de proerpersoon veertien uren is, is voor ons slechts enkele minuten, omdat hij terug is gegaan in de tijd. Kunt u me volgen? Gaat u dus rustig zitten en wacht even af. De deur zal direct weer opengaan."
Na enig nadenken begreep de secretaris wat de geleerde bedoelde, en hij nam plaats op de bank die de ander hem wees.

Heer Bommel stond intussen in het benarde hokje en keek om zich heen.
"D-de deur is dicht," zei hij verzenuwd tot zichzelf. "Wat nu? O ja. Op knopje drukken. Dan komt er lawaai, maar als het licht weer aangaat, kan ik naar buiten lopen, heel gewoon. En dan is het zes uur vanmorgen, dat heb ik heel goed begrepen. Maar om tien uur vanavond moet ik weer terug zijn, anders gebeurt er iets ergs.. Ach, waar ben ik aan begonnen? Maar aan de andere kant... alles is beter dan doorgaan, na deze vreselijke dag. En een ver land trekt me toch niet zo aan, met mijn teer gestel..."

Na deze overdenkingen vatte hij moed en drukte op de knop. Het licht doofde langzaam en er werd een aanzwellend gezoem hoorbaar, dat zijn verblijfplaats deed trillen.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0687 Het gezoem hield plotseling op, terwijl de rode lamp weer oplichtte, en heer Ollie opende haastig de deur van de metalen kast. Voor hem lag het laboratorium, stil en verlaten, want van professor Sickbock was geen spoor te bekennen.

"Natuurlijk, die slaapt nog", mompelde heer Bommel, een blik op de klok werpend. "Het is nog maar zes uur en ik moet de dag gaan overdoen. Even kijken, de deur openlaten, juist. En nu met het liftje naar boven en dan aan het werk."

Hij voegde de daad bij het woord en even later haastte hij zich door het landschap, in de richting van Bommelstein.

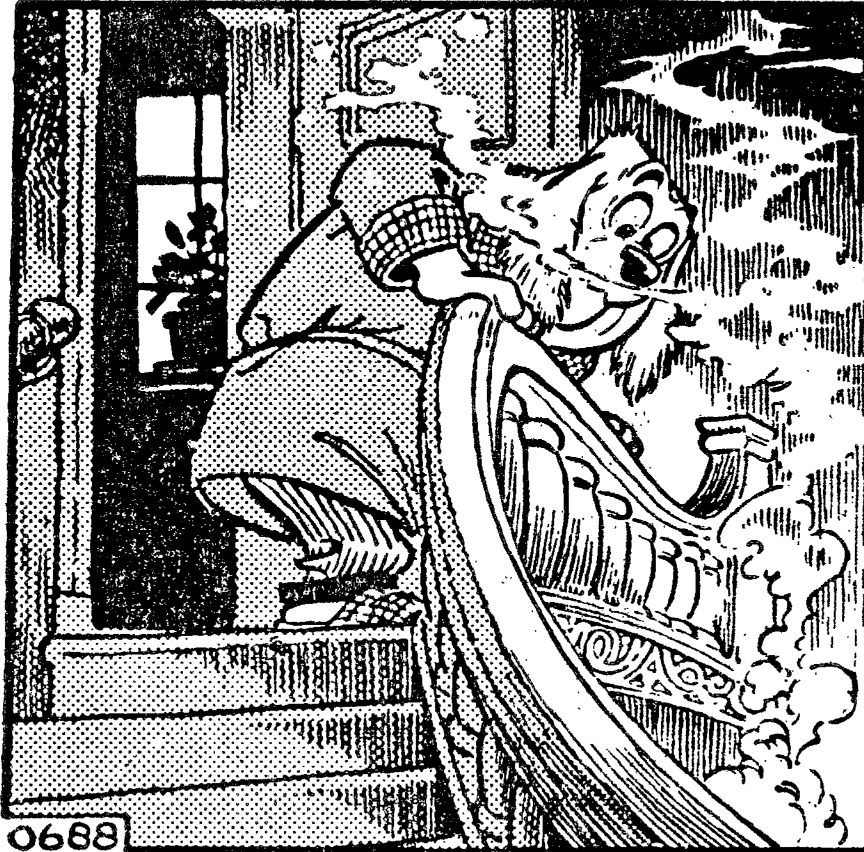
"Het is toch wonderlijk wat een heer vermag", sprak hij al dravend tot zichzelf. "Ik voel mij heel wat beter dan daarnet en dat is heel logisch, al zeg ik het zelf. Er is immers nog niets naars gebeurd? En die pleister op mijn wang is onzin, omdat ik mij nog niet gestoten heb. Alleen moet ik zorgen, dat ik mezelf niet ontmoet; dat heb ik heel goed begrepen. Nu, dat kan, want ik word pas om acht uur wakker, herinner ik me. Ik heb dus tijd voor een versterkend ontbijt. Dat zal ik nodig hebben".

Met deze gedachte bereikte hij Bommelstein, waar hij voorzichtig de sleutel in het slot stak.

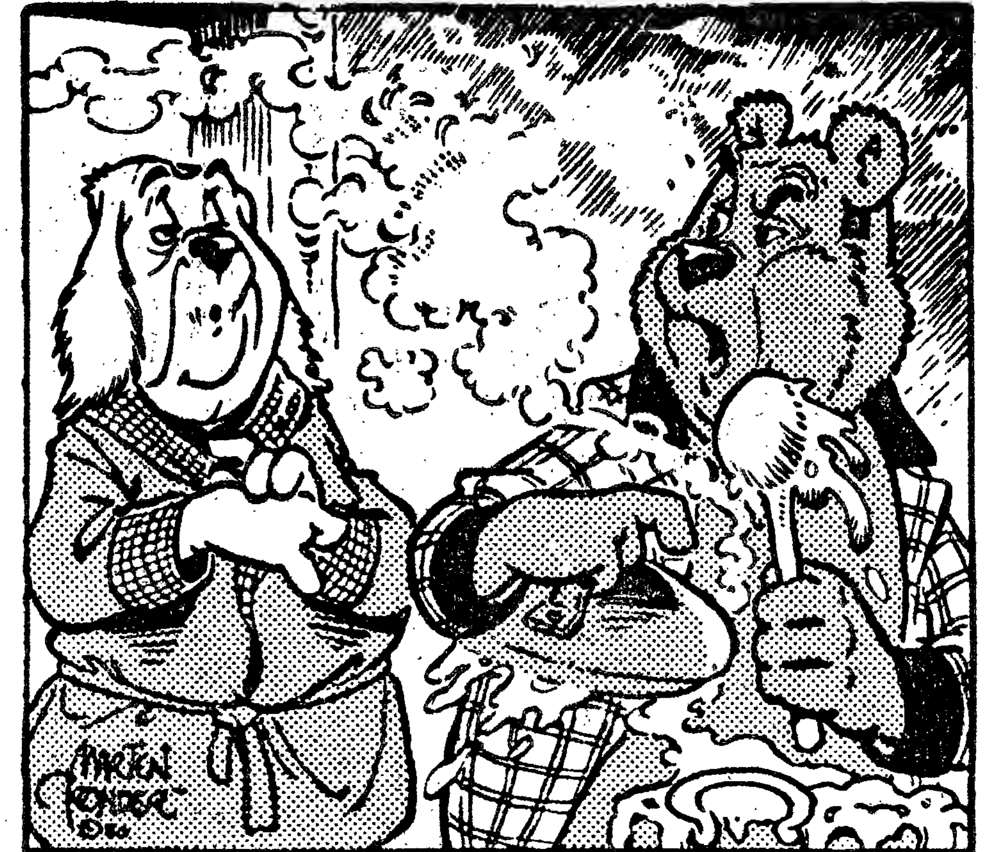
"Ik zal het zelf klaar maken", fluisterde hij binnentredend. "Joost niet storen. Die heeft vandaag een slecht humeur; dat zal ik ook niet licht vergeten."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0688 De bediende Joost schrok die morgen al vroeg wakker door geluiden die uit de keuken kwamen. Met kloppend hart verliet hij zijn bed en schoot zijn kamerjas aan, want hij heeft een hoge opvatting van zijn plicht. Maar toen hij zich over de balustrade boog en de opstijgende rook zag, werd het hem bijna te veel.

„Wat een lucht", prevelde hij bleek. „Daar is iets niet in orde, ik hoor pannengerinkel! Waarschijnlijk is er brand, als men mij toestaat".

Vervuld van bange voorgevoelens daalde hij de trappen af, doch toen hij bij de keuken kwam, bleef hij verstard op de drempel staan. Bij het fornuis stond heer Bommel in een grote pan te roeren waaruit kwalijke dampen opstegen. Geen wonder, de inhoud droop aan alle kanten van de kachel af, zodat zij lelijk aanbrandde.

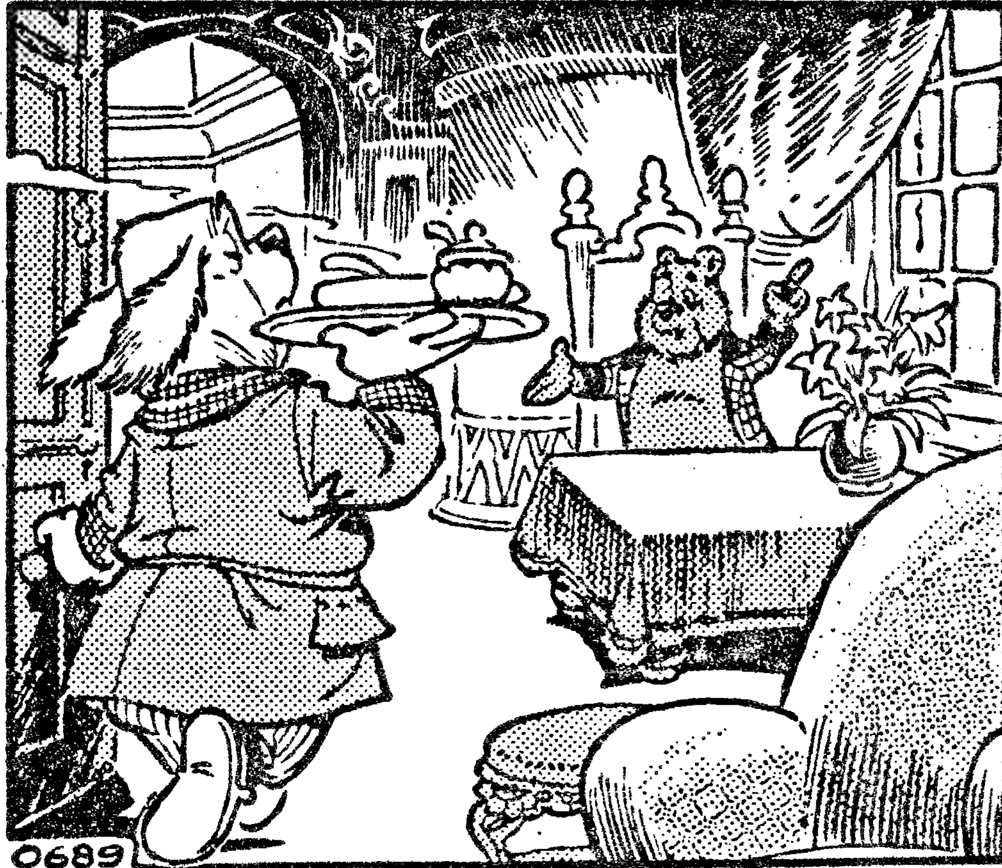
„Excuseer, heer Olivier", sprak de knecht, zich van zijn ontzetting herstellend. „Mag ik vragen wat dit betekent?"

„Ik kook, dat zie je toch?", riep heer Bommel overspannen uit. „Maar die pan deugt niet, zodat de inhoud eruit stijgt, terwijl ik alles heel stilletjes had willen doen om jou niet te storen, omdat je vandaag een slecht humeur hebt. Ik denk altijd aan anderen. Ook als ik persoonlijk het ontbijt klaarmaak om me te sterken voor een moeilijke dag, zodat het me om de voeten spoelt".

„O, juist", hernam Joost koeltjes. „Dan zal ik het maar van u overnemen, als ik zo vrij mag wezen".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0689 — Heer Ollie was terneergeslagen achter de ontbijttafel gaan zitten. Hij vreesde dat hij dit nieuwe begin niet zo goed had aangepakt als hij gewild had, en daarom dwong hij zich tot kalmte. Maar toen Joost na lang wachten eindelijk met de ochtendpap verscheen, was zijn geduld ten einde.

„Waarom heeft het zo lang geduurd?", vroeg hij. „Ik heb vandaag geen tijd, omdat de tijd zo snel gaat". „Dat spijt me", zei de bediende, het bord neerzettend. „Maar ik moest eerst de rommel opruimen, want in een varkensstal kan ik niet werken. En mijn dagtaak vangt pas over een half uur aan. Dus zo'n haast is er niet, met uw goedvinden".

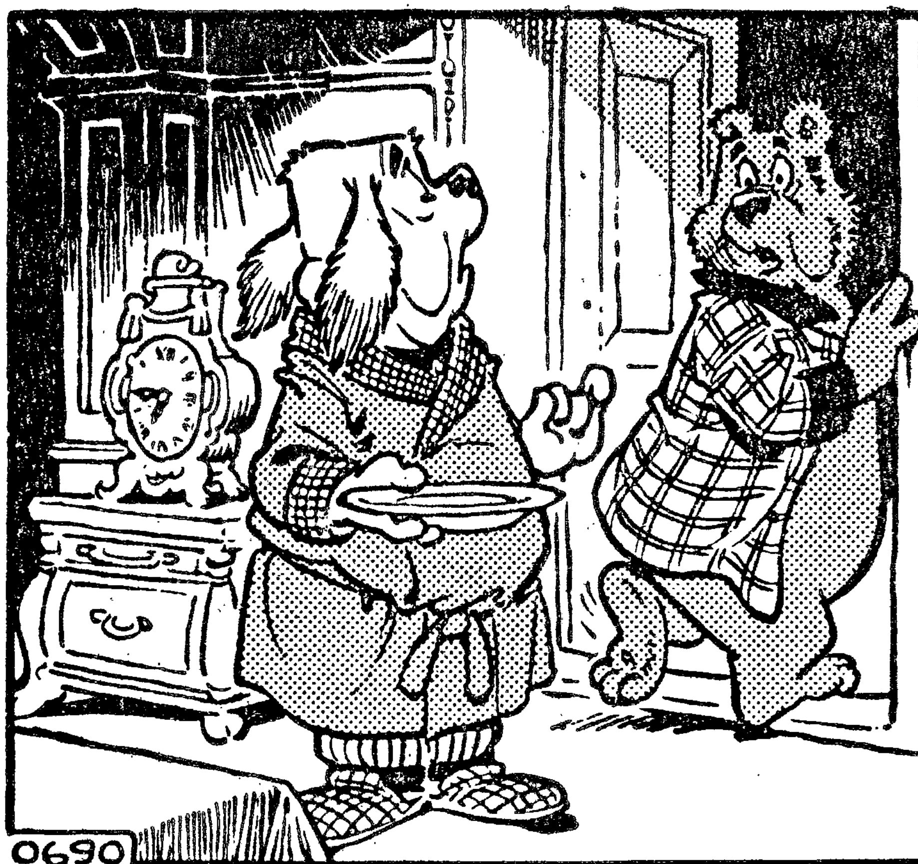
„Over een half uur", mompelde heer Bommel, terwijl hij gejaagd begon te eten. Het voedsel was nog heet, zodat hij zijn tong brandde. Maar zonder zich daardoor te laten weerhouden, lepelde hij blazend en morsend voort, terwijl er zenuwtrekkingen over zijn wang voeren.

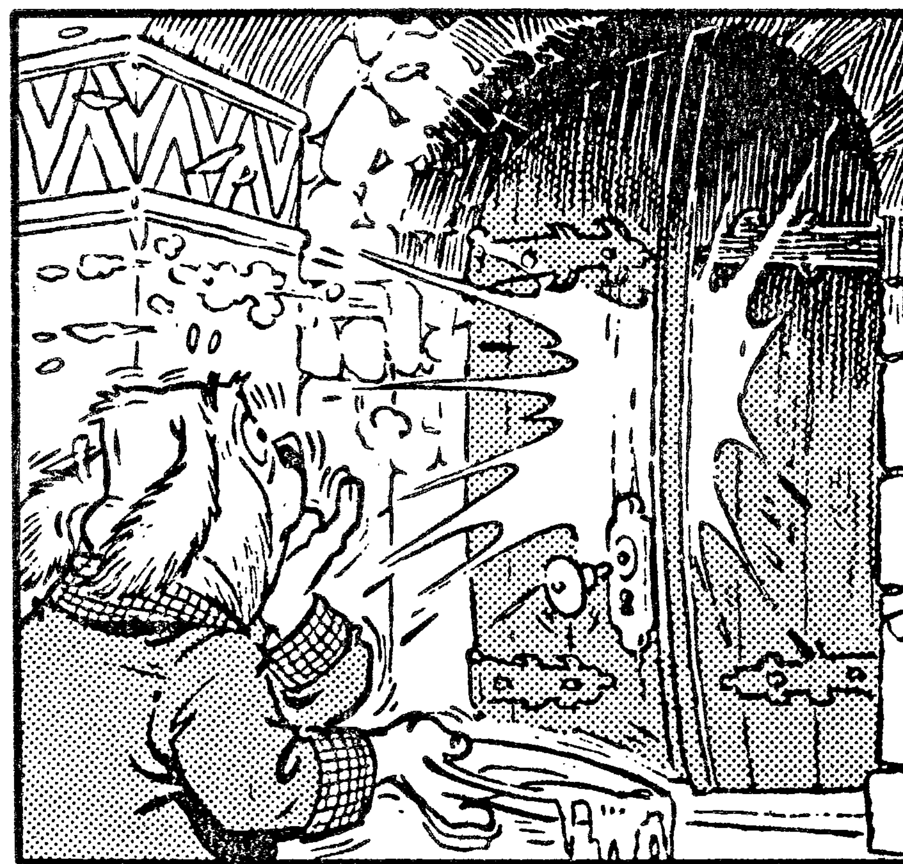
„Dan is het dus.. pfff... dus half acht", hernam hij met volle mond. „En om pfff... hum... om acht uur sta ik op, dat weet je toch? Begrijp je dan niet, dat er geen tijd te verliezen valt? Stel je voor, dat ik mezelf zou..pff.... pfff... zou ontmoeten!"

Na deze woorden zweeg hij en wijdde zich verzenuwd aan zijn ontbijt, zonder te merken dat de trouwe knecht met toenemende ongerustheid naar hem staarde.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

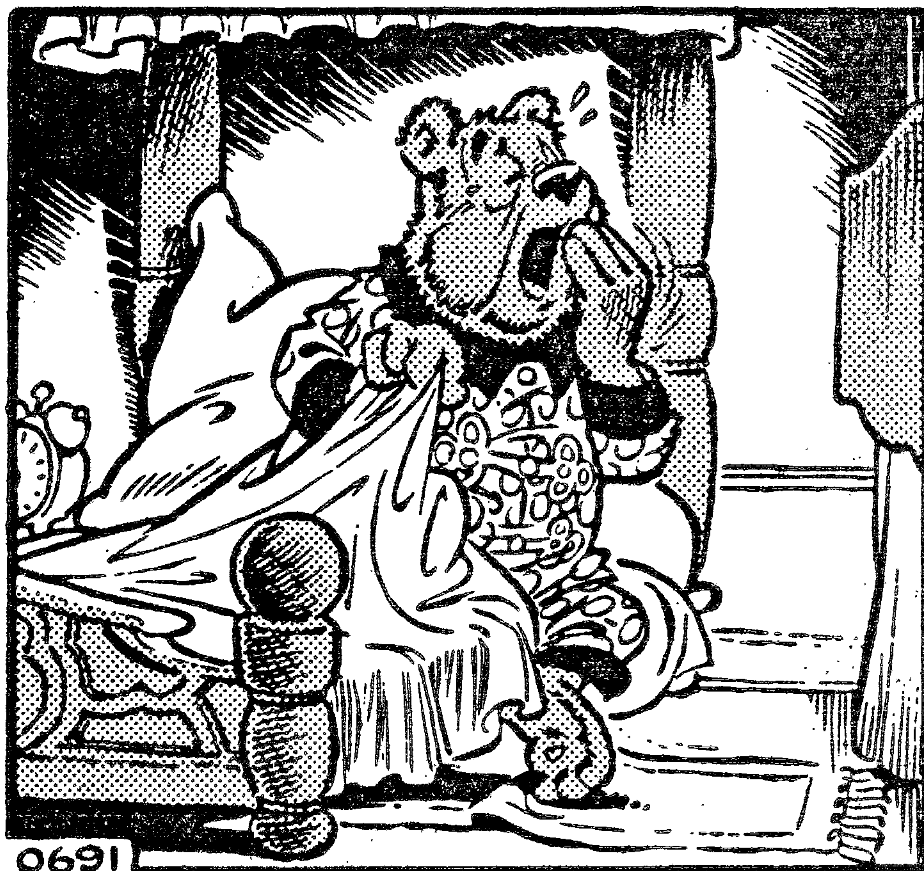

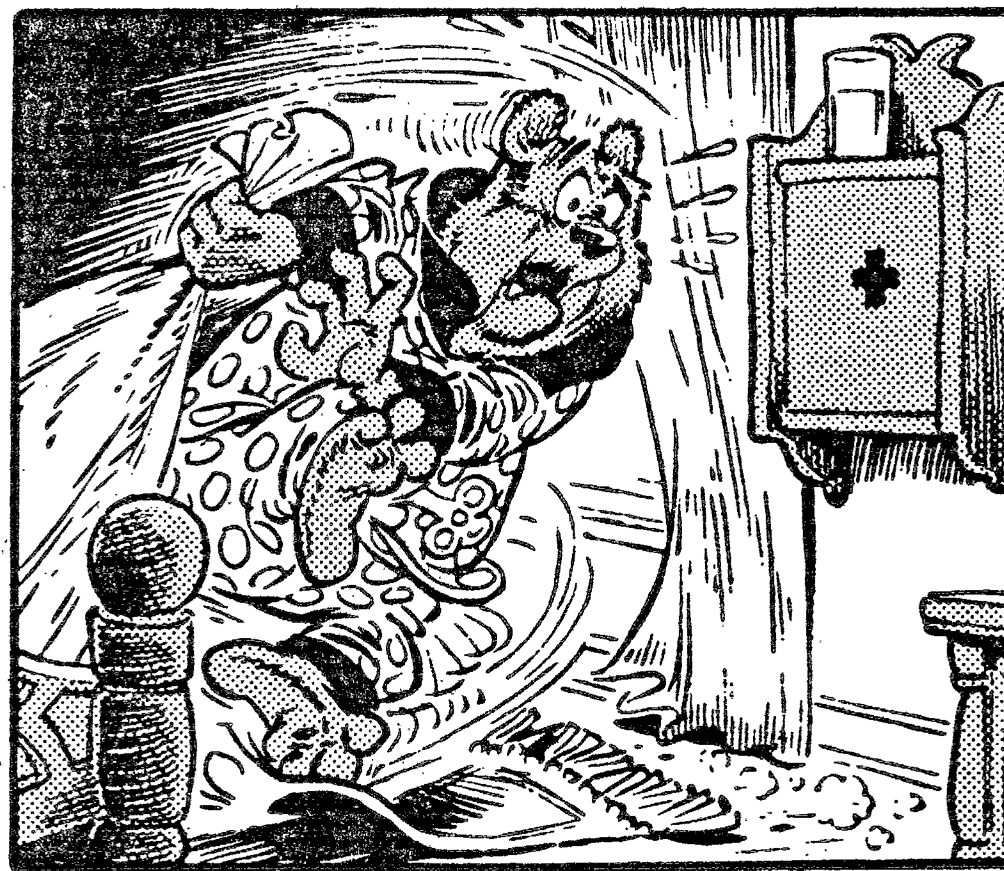
0690 — Nadat hij een blik op de klok had geslagen, schoof heer Ollie zijn bord terzijde en stond haastig op.
„Kwart voor acht", mompelde hij. „De hoogste tijd".
„Maar u hebt de helft laten staan", protesteerde Joost. „Als u zo'n drukke dag voor de boeg hebt, kunt u beter voor een goede vulling zorgen, wanneer ik zo vrij mag wezen".
„Vandaag niet", zei heer Bommel, terwijl hij de deur uitliep. „Ik moet weg zijn voordat ik opsta, dat spreekt. Want anders gebeurt er iets ergs".
De bediende nam het papbord op en volgde zijn werkgever ongerust in de hal. „W-wat bedoelt u?", vroeg hij. „U bent toch al opgestaan? Voelt u zich wel goed, als ik mij verstouten mag?"
Hij kreeg geen antwoord. Heer Ollie rende het huis uit en wierp de buitendeur met zo'n kracht achter zich dicht dat de kalk van het plafond viel en de ochtendpap uit het bord droop.
Ook op de bovenverdieping was de klap duidelijk merkbaar. Heer Bommels legerstede schudde en de daarin sluimerende heer schoot geschrokken overeind. „W-watstat?", stamelde hij.
Beneden bleef het echter stil en hij wierp een versufte blik op de wekker naast zijn bed.
„Kwart voor acht", stelde hij vast. „Het is erg met Joost. Gunt me zelfs mijn nachtrust niet. Maakt me een kwartier te vroeg wakker door zijn lawaai. Een slecht begin van de dag..."

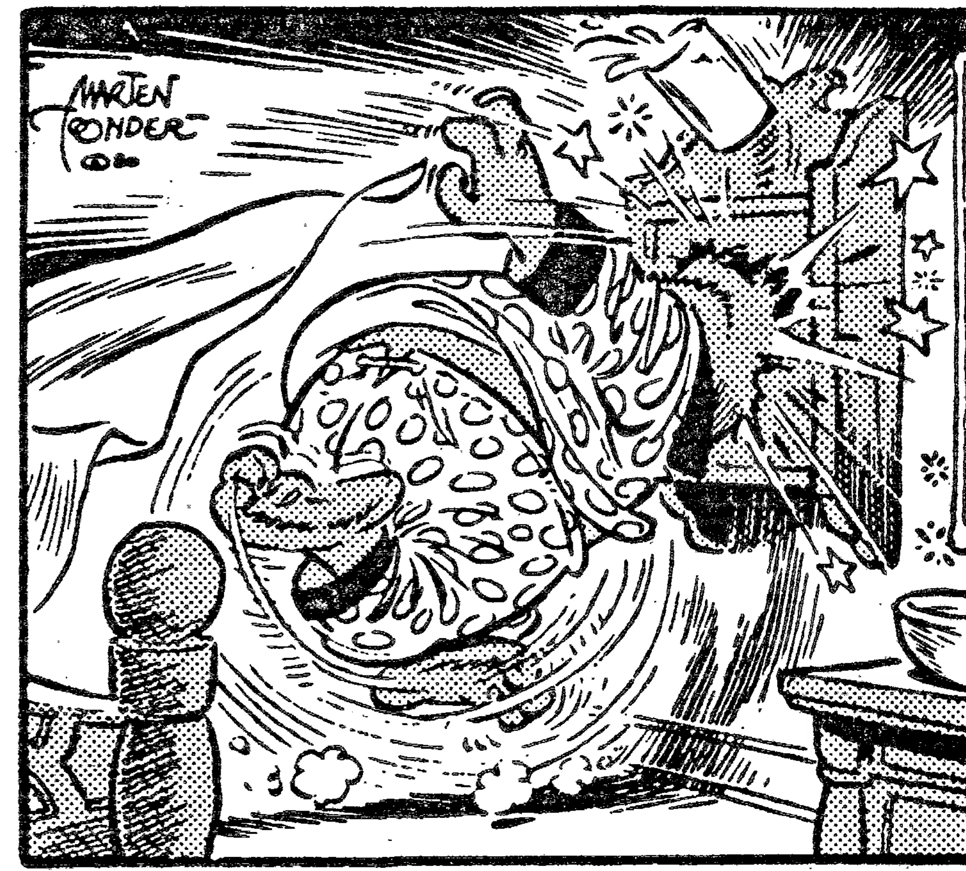
Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0691

0691 Heer Ollie besloot om maar op te staan, nu hij door het dichtdreunen van de voordeur gewekt was.

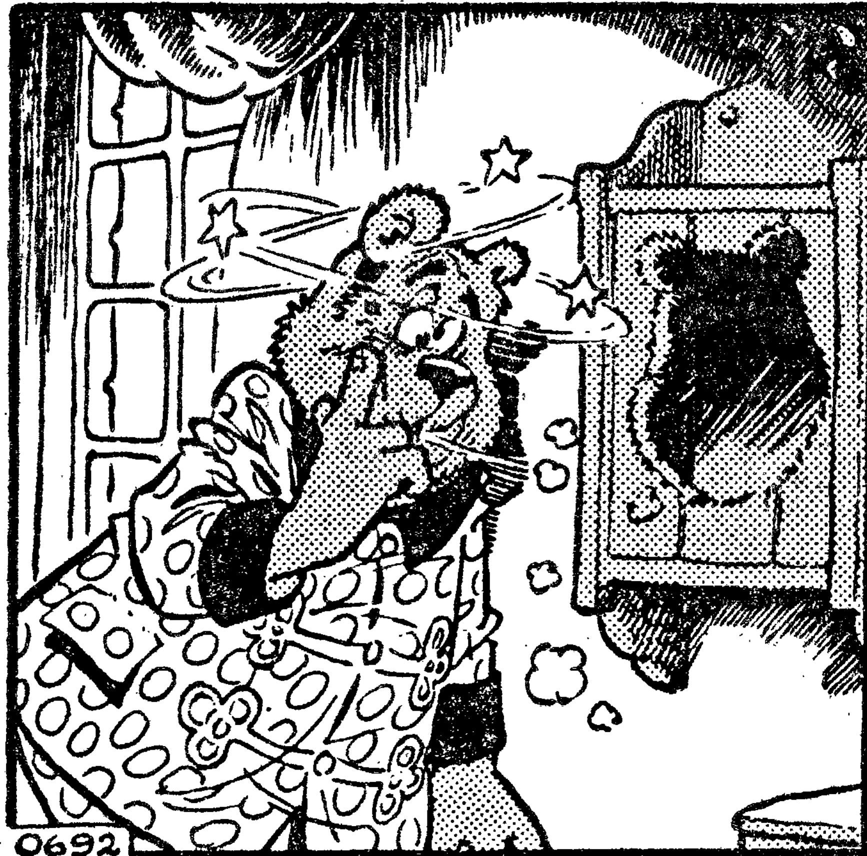
"De zon schijnt", mompelde hij, "Dat is een troost. Maar verder wordt het een lange dag, na een slapeloze nacht. Een van die dagen met moeilijkheden, daar heb ik zo'n voorgevoel van. . ."

Hij stak een voet uit het bed en terwijl hij de dekens van zich afwierp, stond hij op. Een aankomende geeuw verstoorde echter zijn oplettendheid, zodat zijn voet scheef op het kleedje terecht kwam. En omdat Joost juist de dag van tevoren de slaapkamer in de was had gezet, schoof dit onder het bed, zodat de opstaande heer het evenwicht kwijt raakte en voorover tuimelde. Het laken waaraan hij zich vastklemde, gaf niet genoeg houvast en de gevolgen bleven dan ook niet uit. Met een gesmoorde kreet daverde hij tegen de zijmuur aan, zodat zijn hoofd in het gesloten medicijnkastje verdween. Zodoende bleef hij overeind, maar het was toch een gebeurtenis die hem erg aangreep.

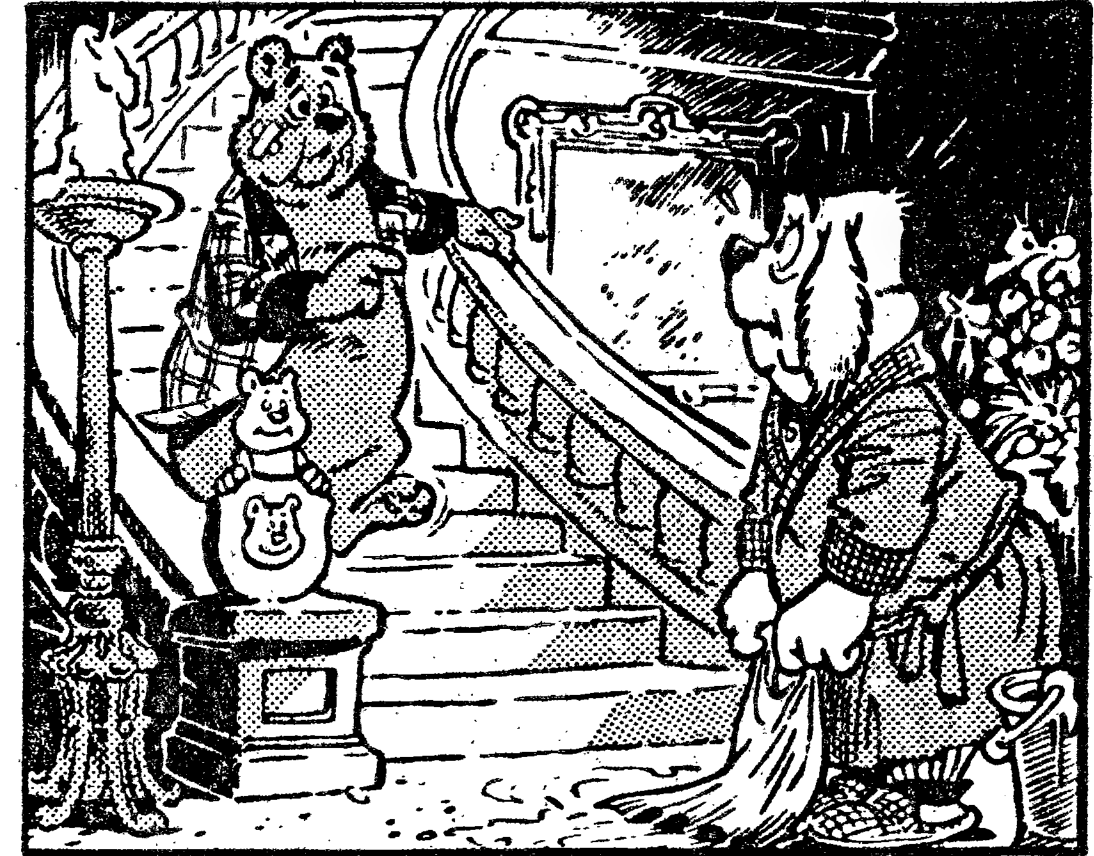
Het was duidelijk dat hij met het verkeerde been uit bed was gestapt, en dat zijn bange voorgevoelens bezig waren uit te komen. Helaas was dit slechts het begin en het is dan ook geen wonder dat hij op het einde van die dag de wens zou hebben hem over te doen.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

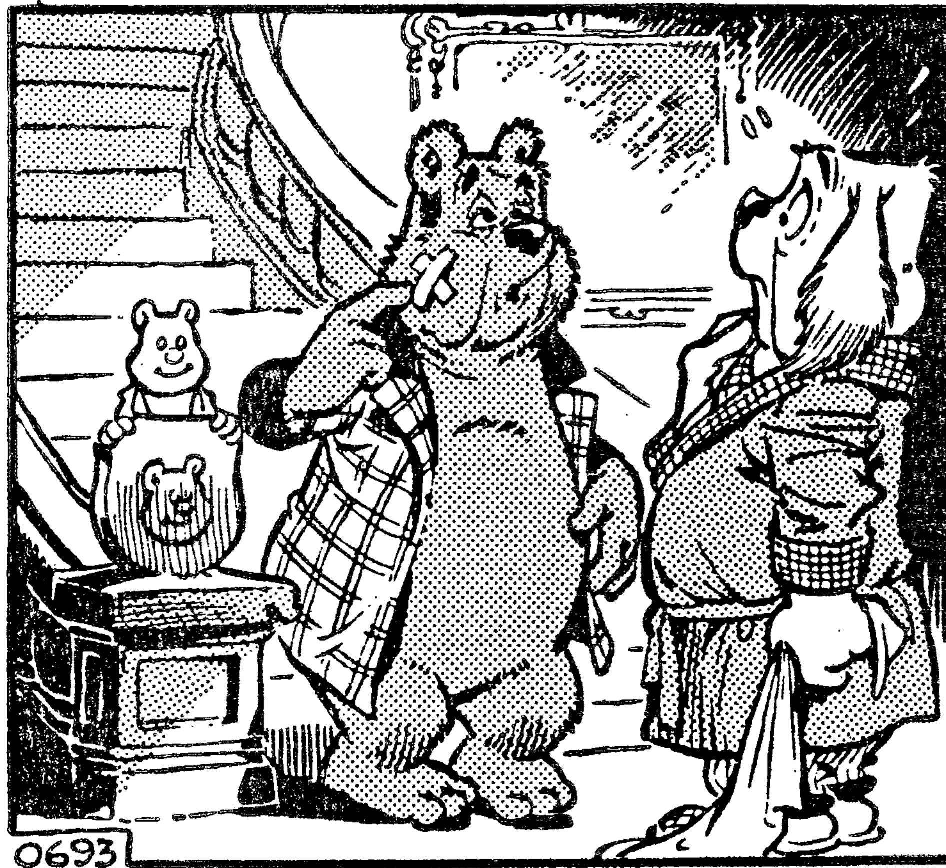

0692 Met enige moeite trok heer Bommel zijn hoofd uit het kastje en leunde aangeslagen tegen de wand om weer op gedachten te komen.
"Tis erg", prevelde hij, toen de eerste duizeling geweken was. „Toet zeer, bedoel ik..."
Voorzichtig betastte hij zijn wang, die een lelijke schram vertoonde, en daarop wankelde hij naar de spiegel om de schade op te nemen.
„Héél vreselijk", hernam hij. „Het kan wel gaan bloeden! Ik moet zo gauw mogelijk...vlug...ik moet iets doen, voordat ik.. voordat ik het bewustzijn verlies..."
Hij overwoog om hulp te roepen, maar toen viel zijn blik op het geopende medicijnkastje en met bevende vingers haalde hij er een paar pleisters uit.
„Als een dag zó begint, zou men beter maar weer naar bed kunnen gaan", mompelde hij, de wond met zorg dichtplakkend. „Want dan loopt alles tegen, dat weet ik uit ervaring. Maar een heer moet zijn lot dapper dragen en bovendien is dit de verjaardag van Doddeltje, die me door de schok weer te binnen is geschoten. Gelukkig maar. Ik bedoel, een geluk bij ongelukken. Stel je voor, dat ik het vergeten zou zijn!"
Met een bezwaard gemoed kleedde hij zich aan en daalde de trap af naar de hal, waar Joost de gemorste pap stond op te dweilen.

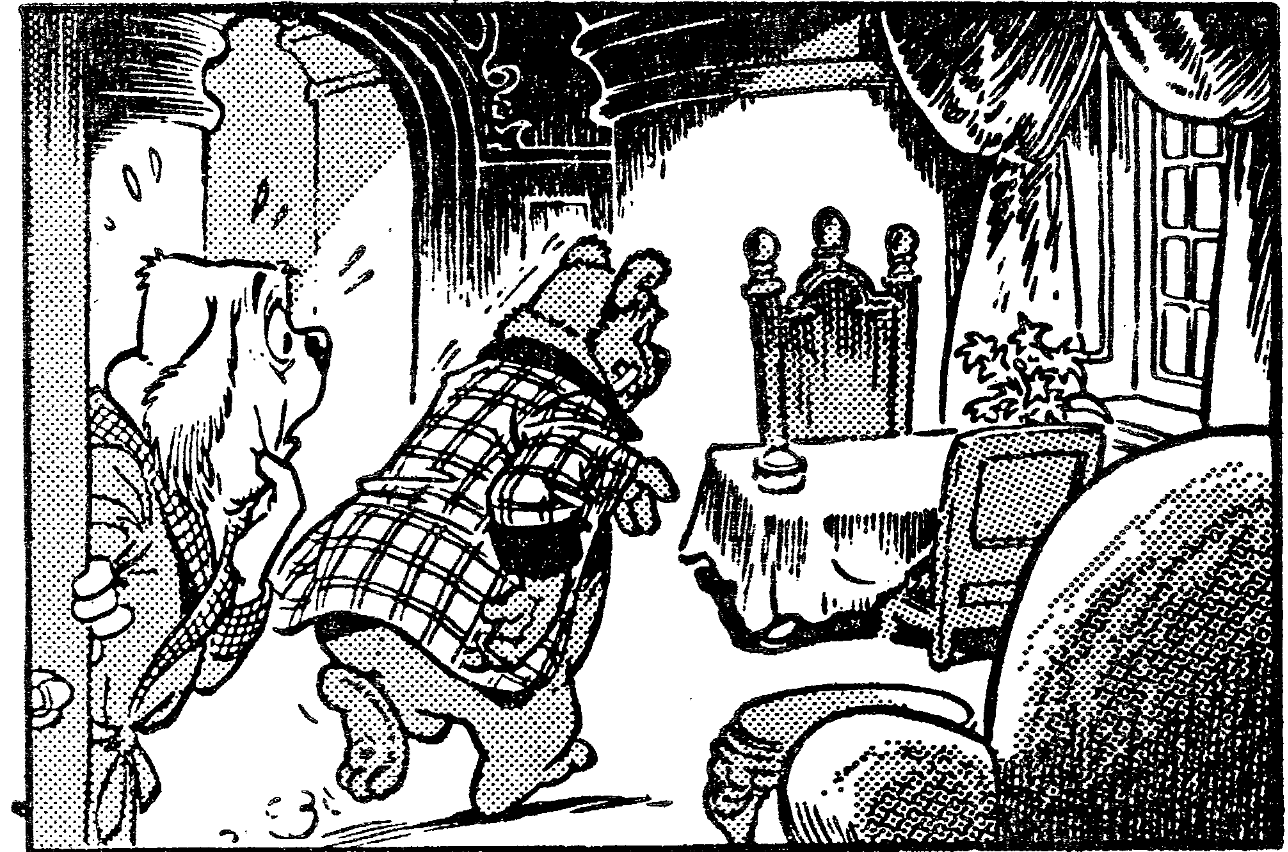
„Kon dat nu niet wat zachter?", vroeg heer Ollie met stil verwijt. „Door je gedreun heb ik een kloppend hoofd met een lelijke schram opgelopen".
De ijverige bediende staarde hem verstard aan, alsof hij een spook zag, en antwoordde niet.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

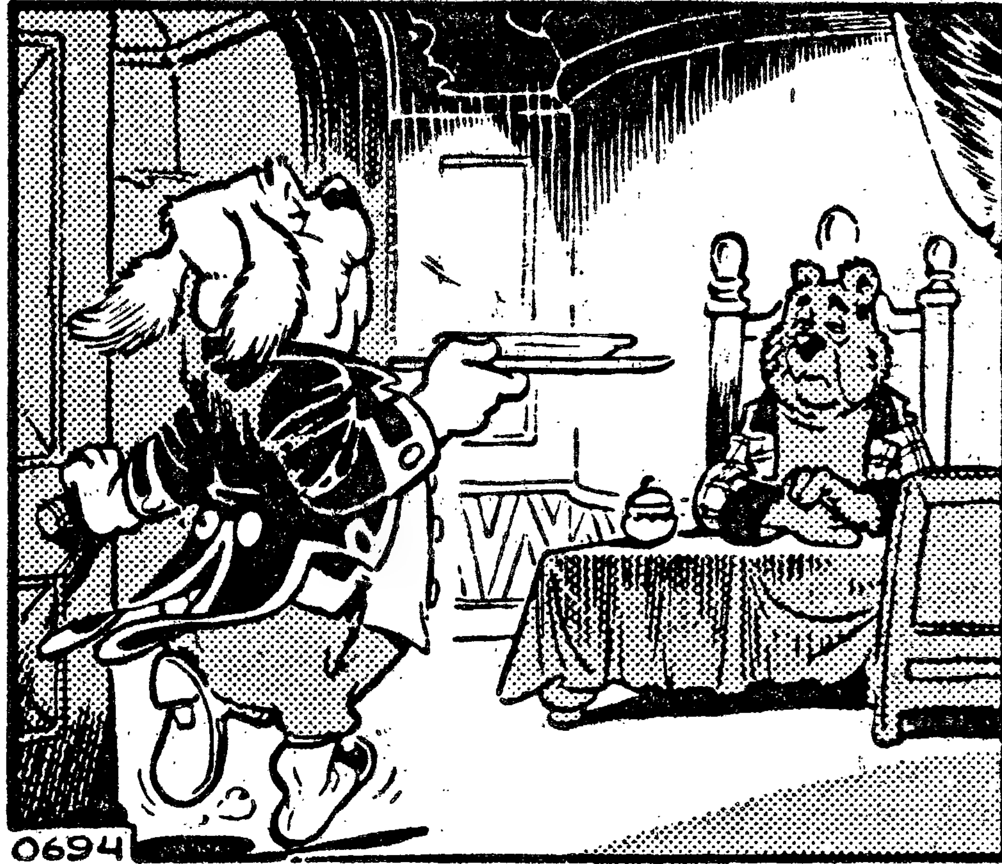

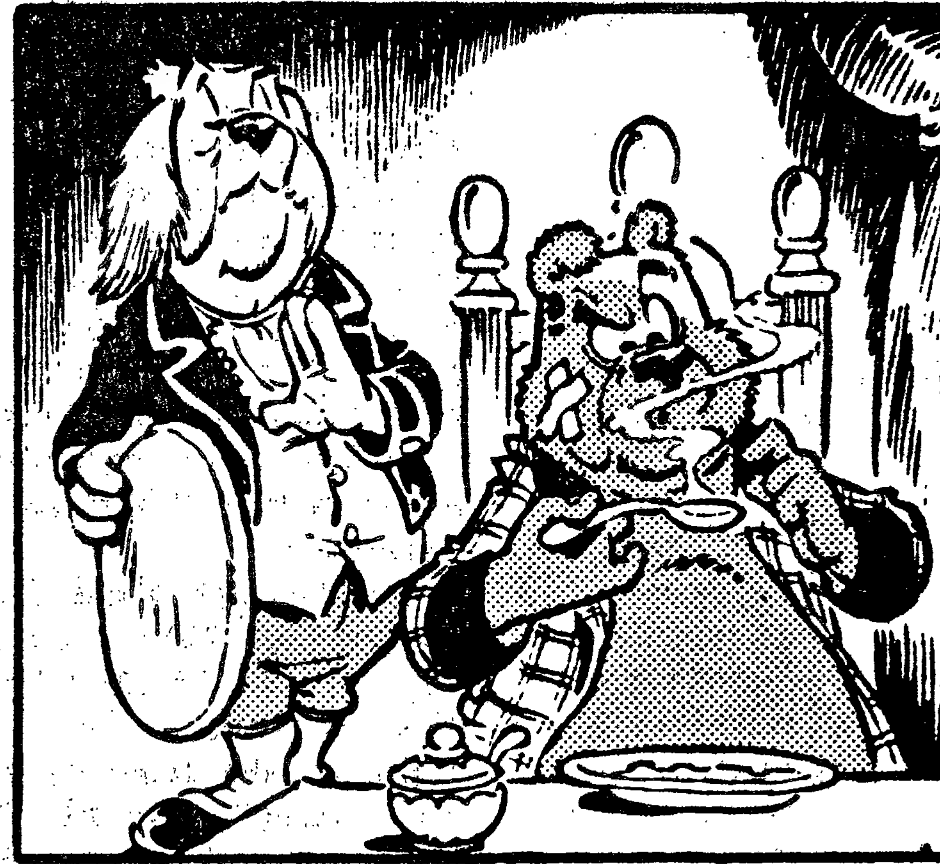

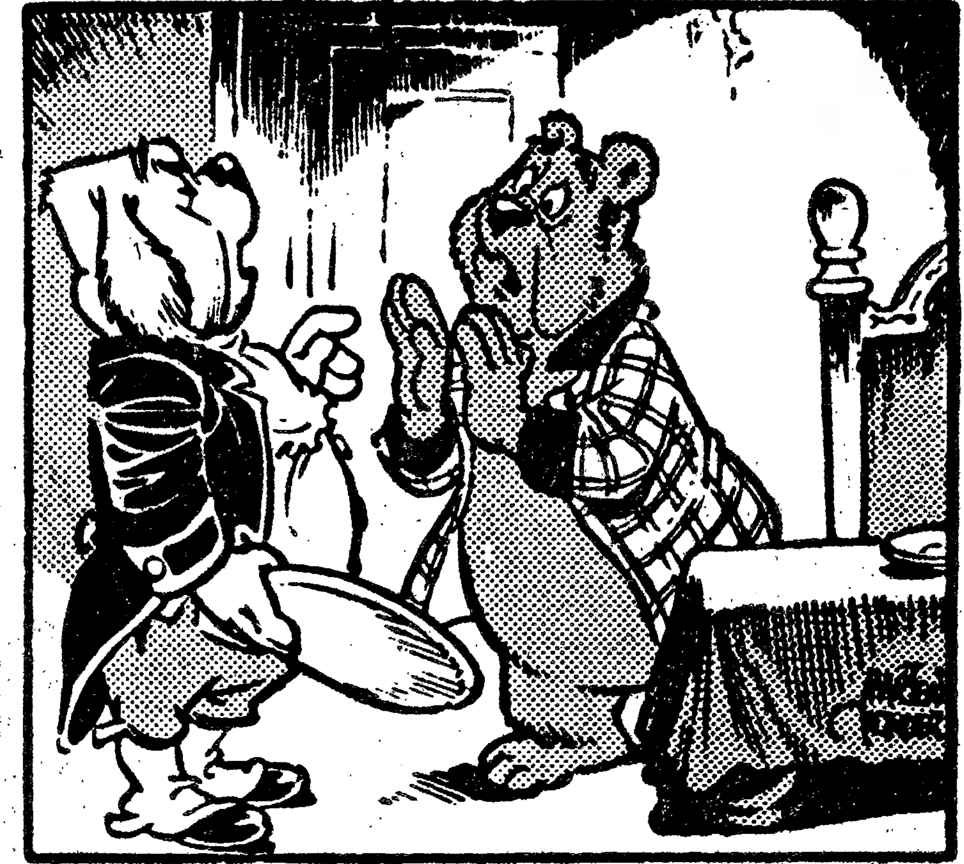
0693 — „Is het nu écht nodig om voor dag en dauw zo te dreunen?", klaagde heer Bommel. „Met mijn teer gestel heb ik er een slapeloze nacht van gehad, zodat ik me lelijk bezeerd heb".
„M-maar...", stamelde de bediende bleek. „Ik d-dreun niet. Ik eh... ik d-dweil. En u b-bent net de d-deur uitgegaan. Een weinig eh... d-dreunend.. met uw welnemen..."
„Hoe durf je dat te zeggen?", hernam heer Ollie afkeurend. „Ik heb de slaapkamer juist héél stilletjes gesloten, omdat dit een van die moeilijke dagen is, wat ik aan mijn pleister voel. Waarom ben je zo vroeg met de schoonmaak begonnen? Ga liever mijn ontbijt klaarmaken, waar ik nu behoefte aan heb. En ga je netjes aankleden".
„U bent naar buiten gehold", riep Joost verwilderd uit. „Dreunend, als ik me zo mag uitdrukken. Want u had geen tijd voor het ontbijt, waarvan ik bezig ben de resten te verwijderen, als u mij toestaat!"
Heer Bommel schudde het hoofd en slofte gebogen de ontbijtkamer binnen.
„Het valt me van je tegen", zei hij bedroefd. „Je moest je schamen zulke goedkope smoesjes te verzinnen om je schoonmaakwoede te verdedigen. Ik wist het wel, dit wordt een dag vol misverstanden en tegenslag. Maar ik zal me niet boos maken, als ik nu maar mijn ochtendpap krijg".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

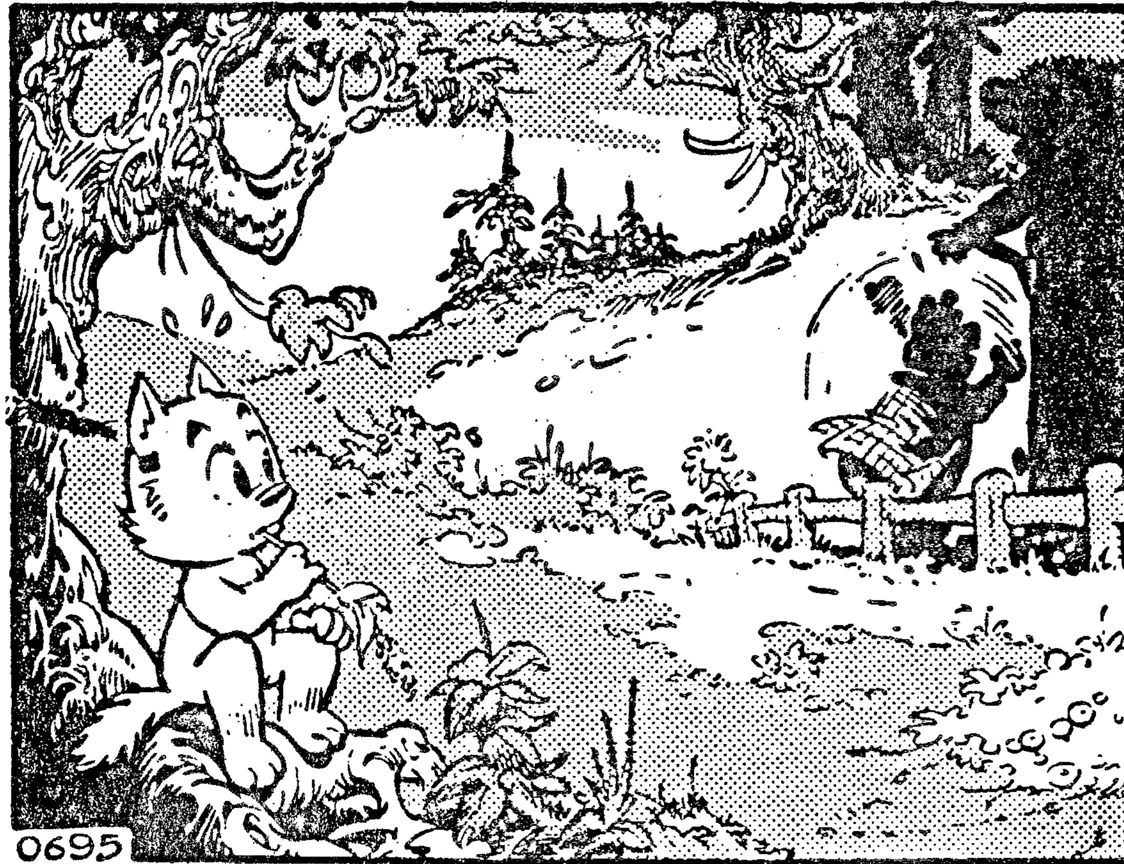

0694 Heer Ollie ging achter de tafel zitten en wachtte met grote zelfbeheersing op zijn ontbijt. Het duurde lang, maar toen Joost eindelijk verscheen, had hij zich keurig aangekleed, hoewel zijn gelaat een misnoegde trek vertoonde.
"Uw pap, heer Olivier", sprak hij stijfjes. "En ik hoop dat dit de laatste is voor vandaag, als ik zo vrij mag wezen".
"Het is mooi," zei heer Bommel treurig. "Uren wachten en dan nog een brutale opmerking in plaats van een vriendelijk woord".
Hij stak de lepel in de brij, maar toen maakte zijn berusting plaats voor gramschap.
"Wat is dit?" riep hij uit. "Ingedikt en klonterig. Het lijkt wel een kliekje!"
"Dat is het ook, met uw goedvinden", zei de bediende. "Opgewarmde resten van uw vorige ontbijt. U kunt niet verwachten dat ik kan heksen, wanneer ik mij zo mag uitdrukken. En ik moet u erop wijzen dat ik u niet geheel volgen kan. Het wordt me te veel, met uw goedvinden. Ik overweeg dan ook. . ."
Verder kwam hij niet, want heer Ollie stond haastig op. "Niet doen!" riep hij bezwerend. "Geen ontslag. Dat zou te veel zijn op een dag als deze. Misverstanden en tegenslag, dat wist ik al toen ik in het medicijnkastje zat, als je begrijpt wat ik bedoel."

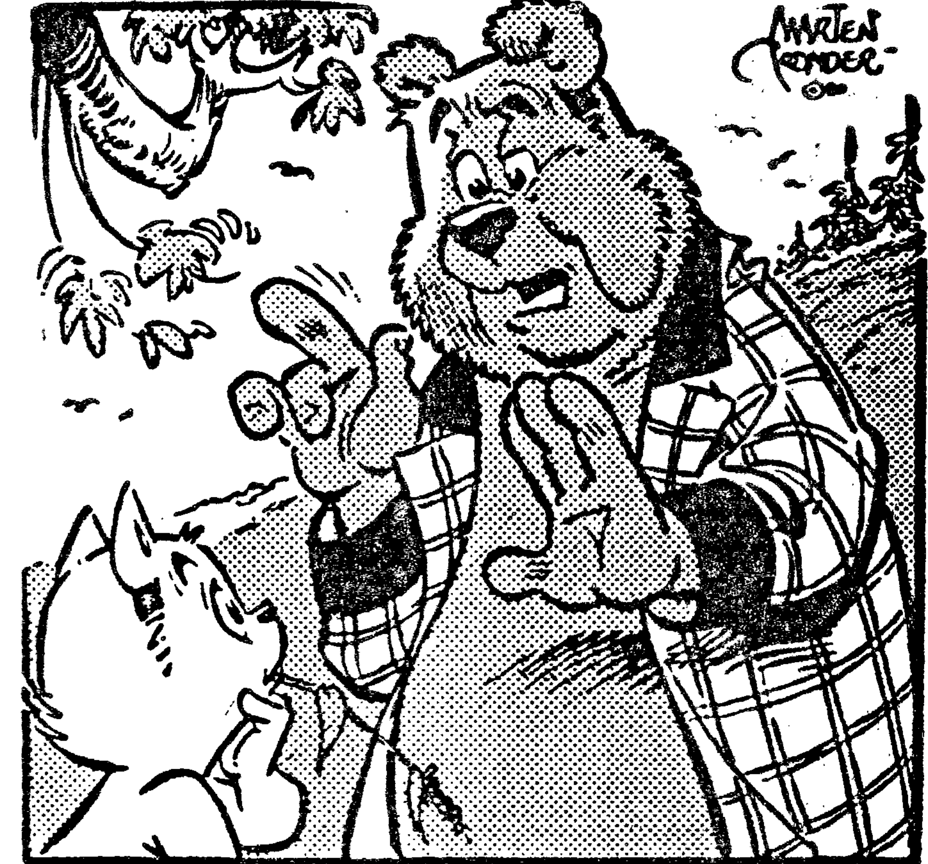
"Nee, heer Olivier", zei de knecht uit de hoogte. "Dat is het juist. Ik kan u niet volgen. Maar wanneer u me van verdere ontbijten verschoont, zal ik mijn overweging intrekken, als u mij toestaat".
"Goed", gaf heer Bommel haastig toe. "Ik zal ergens anders wel iets versterkends zoeken".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0695 Die morgen zat Tom Poes aan de kant van de weg op een boomwortel en kauwde op een grasspriet. Het was mooi weer en hij vroeg zich juist af wat je op zo'n dag het beste kunt gaan doen, toen hij werd opgeschrikt door een geklop, dat overging in gebons.

Hij keek verbaasd om en toen zag hij dat het heer Bommel was die met zijn vuisten de deur van juffrouw Doddel bewerkte.

„Dat heeft geen zin, heer Ollie", riep hij. „Ze is niet thuis."

Heer Bommel staakte zijn bezigheden en liep met grote passen op hem toe.

„Waar is ze dan?", vroeg hij hijgend. „Heb je haar gezien?"

„Ze is uitgegaan", verklaarde Tom Poes. „Om deze tijd doet ze meestal haar boodschappen, geloof ik."

Heer Ollie betrok. „Dat is erg", zei hij. „Ik moet haar spreken voordat ik bij haar kom, als je begrijpt wat ik bedoel..."

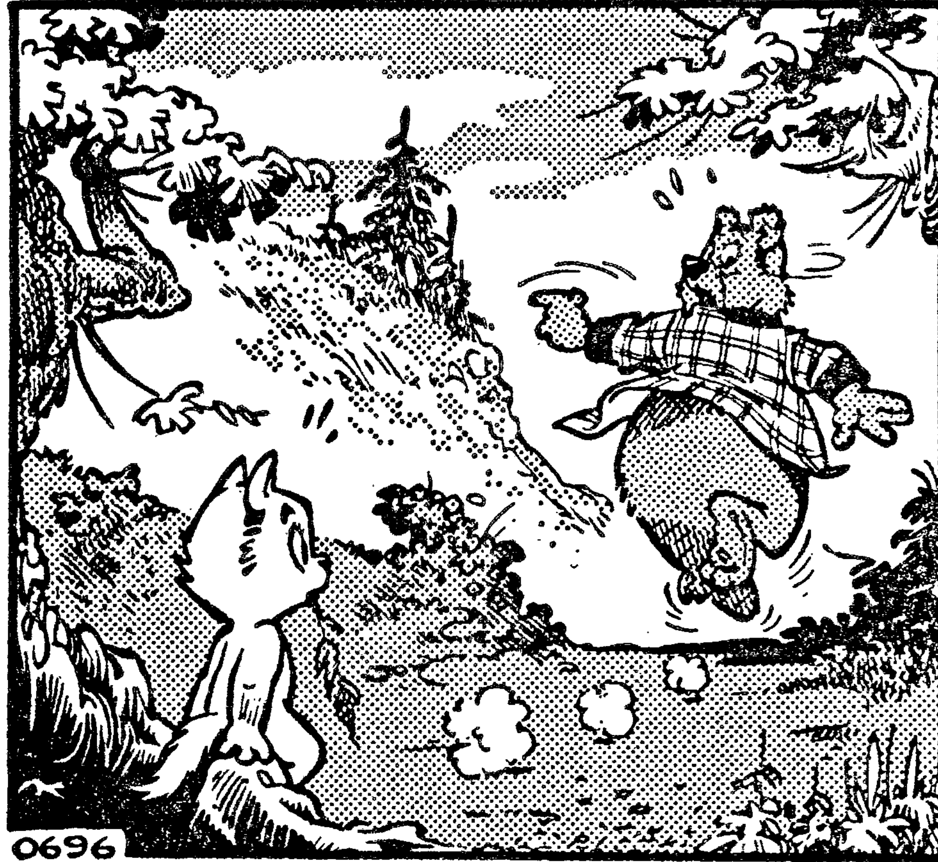
Hij zweeg even en terwijl zijn wang nerveus begon te trekken, vervolgde hij: „Hoewel ze dan ook niet thuis is, als ik mij goed herinner. Het is allemaal héél moeilijk voor een heer die zijn eigen gangen nagaat."

„Wat doet u?", vroeg Tom Poes verbaasd. „Wat is er gebeurd? Kan ik u soms helpen? Het lijkt me dat u een beetje in de war bent."

„O, nee", riep heer Bommel uit. „Ik weet alles maar al te goed, zodat ik niet geholpen kan worden. Dat is het juist. Maar als je haar ziet, moet je haar zeggen dat ze in geen geval het cadeautje moet aannemen dat ik haar ga geven omdat ze jarig is. In géén geval, moet je zeggen".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

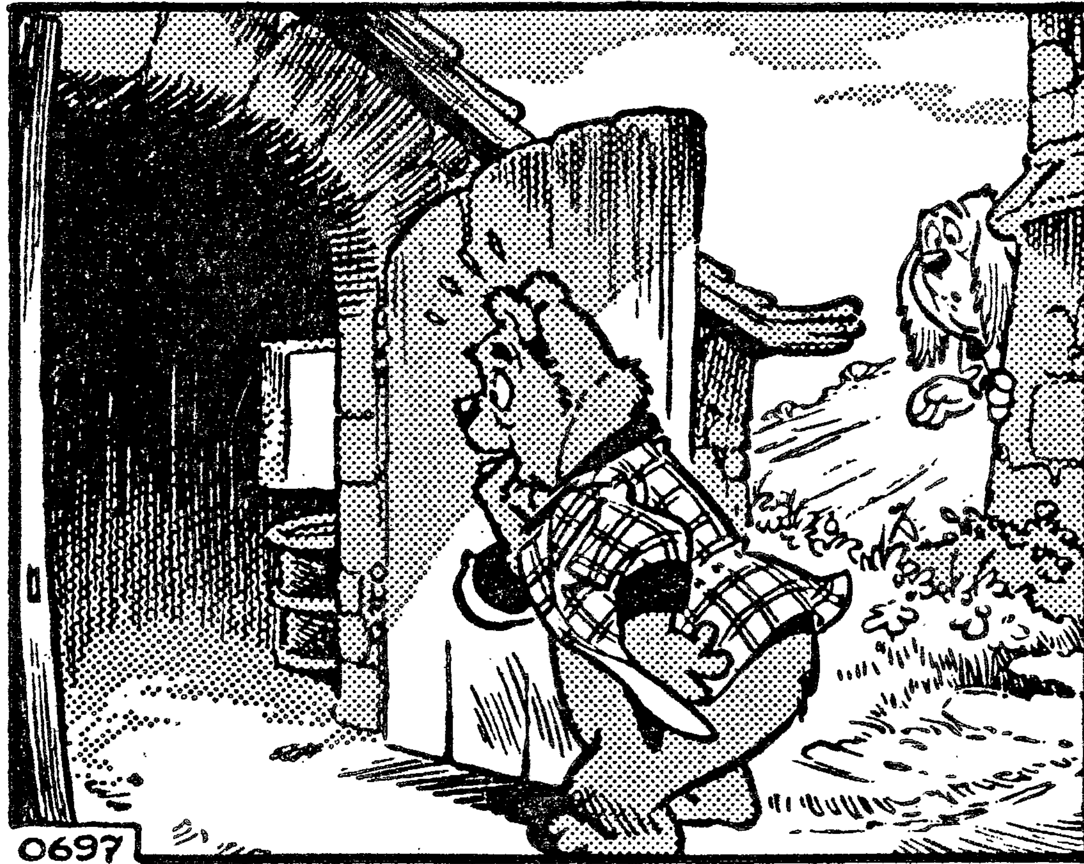

0696 "Ik begrijp er niets van", zei Tom Poes verbaasd. "Waarom gaat u juffrouw Doddel een cadeau geven, als ze het niet moet aannemen?"
"Dat zal ik je later wel eens vertellen", riep heer Bommel, terwijl hij wegdraafde. "Ik moet nu vlug naar de stad, voordat ik ga opbellen. Geen tijd te verliezen".

Hijgend rende hij de heuvel af, maar toen bedacht hij zich en haastte zich terug naar huis.
"Geen tijd te verlizen", herhaalde hij tot zichzelf. "Ik kan beter de Oude Schicht nemen. En ik geloof dat het nog vroeg genoeg is om mezelf niet te ontmoeten, zodat er dus geen gevaar is. Als ik er maar ben voordat mijn auto gestolen wordt, dat is het belangrijkste".
Met die gedachte bereikte hij de garage en tot zijn opluchting zag hij daar het trouwe voertuig voor de deuren staan, zodat hij zonder oponthoud kon wegrijden.
Maar natuurlijk bleef het ronken van de bejaarde motor binnen de muren van Bommelstein niet onbemerkt. Heer Ollie stond net in de hal, toen hij het geluid hoorde, en hij keek verschrikt om.
"Hoor je d-dat?", vroeg hij. "Daar rijdt een auto weg, als je b-begrijpt w-wat ik bedoel".
"Inderdaad", zei Joost, die de pap-overblijfselen naar de keuken droeg. "Een auto met een gebarsten uitlaat. Het moet de Oude Schicht zijn, met uw goedvinden".
"Maar ik vind het helemaal niet goed!", riep heer Bommel. "Ik moet naar de stad om een cadeautje voor mevrouw Doddel te kopen! En jij staat daar maar, terwijl mijn auto zo maar wegrijdt! Hij wordt gestolen!"

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

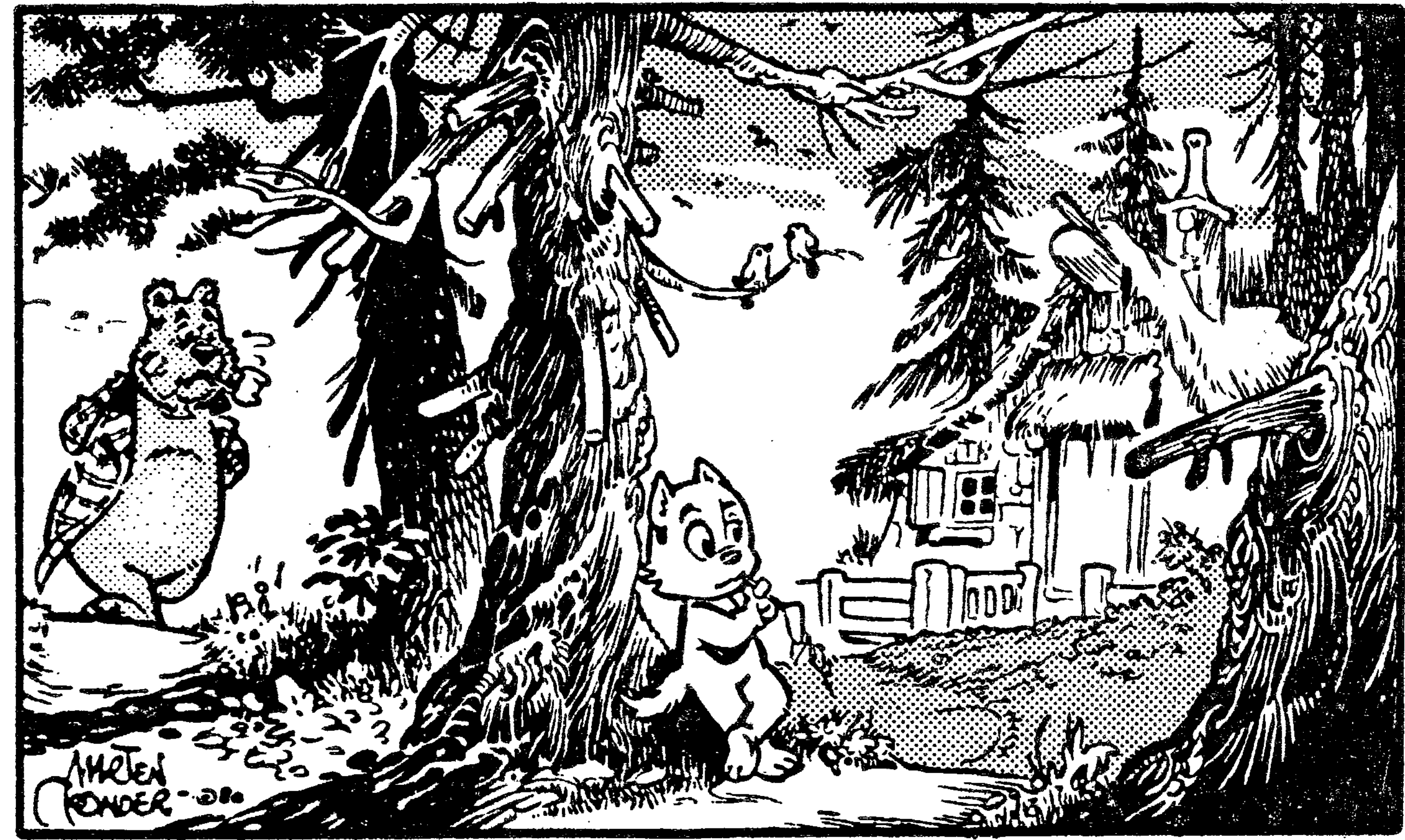

0697 Heer Ollie snelde het huis uit en bleef verslagen bij de lege garage staan.
"Hier heb ik hem gisteren achtergelaten", hoorde Joost hem mompelen. "De trouwe, brave Schicht. En nu is hij gestolen door een gewetenloze schurk. Ook dat nog. Wat een dag. . ."
De bediende trok zich terug in het huis, want hij wilde zijn werkgever alleen laten in zijn smart. Maar die maakte daar niet lang gebruik van.
"Wat een dag, wat een dag", klaagde hij, de hal weer binnenkomend. "Nu zit ik met een gestolen auto en zonder geschenk voor Doddeltje. Mevrouw Doddel, bedoel ik, zodat er geen einde komt aan mijn rampspoed. Wat moet ik nu doen? Zeg dan eens wat, Joost, en laat mij niet met alles alleen".
"Ik voor mij zou gaan opbellen, als ik zo vrij mag zijn", sprak Joost. "In een geval als dit lijkt mij de telefoon de vlugste verbinding met bevoegde personen".
"Joost is soms toch ook wel een steun in moeilijkheden", overwoog heer Bommel, terwijl hij naast het toestel plaats nam. "Ik moet daar toch eens aan denken als de tijden beter zijn. Natuurlijk! Opbellen!"
Zo denkende greep hij het telefoonboek om het nummer op te zoeken van de juwelier Smarijn, die hij nog van vroeger kende.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

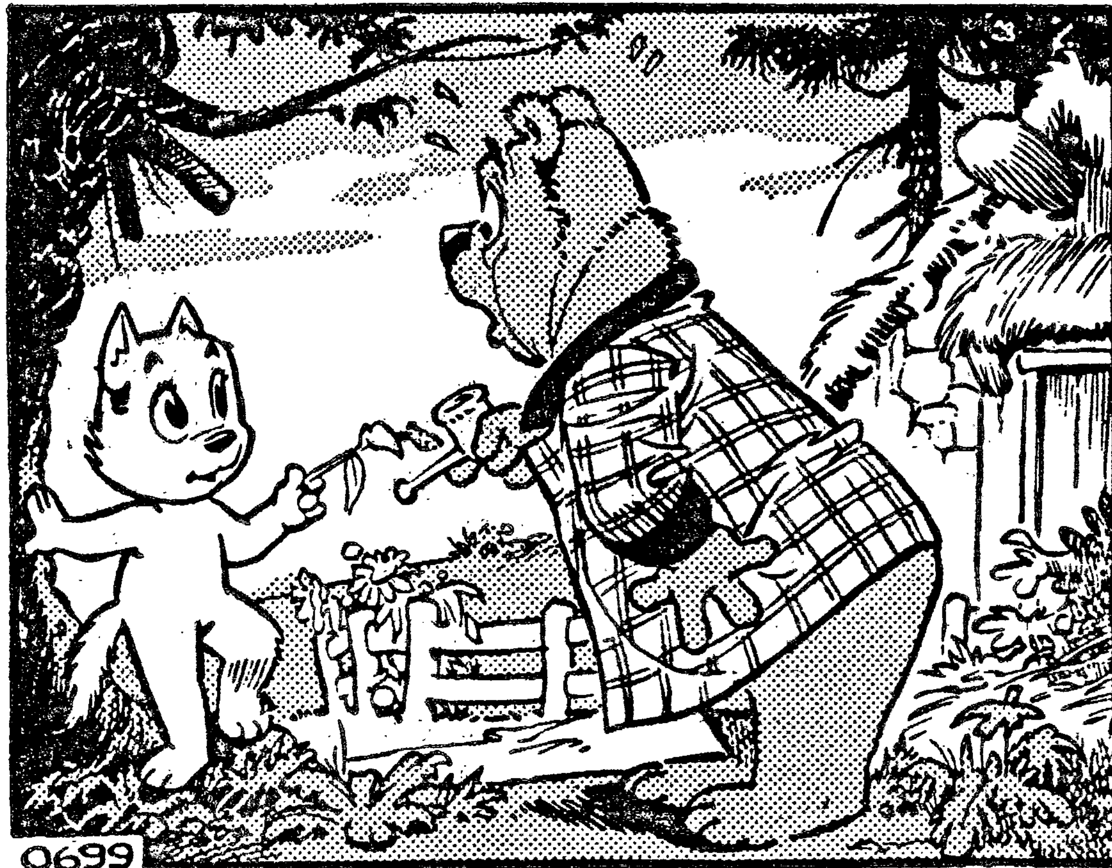

0698 Toen heer Bommel de juwelier aan de telefoon kreeg, legde hij deze zijn moeilijkheden uit.
„Het is voor mij heel bezwaarlijk om in de stad te komen", zei hij. „Ik ben geknakt bij het opstaan, terwijl mijn auto daarnet gestolen is op klaarlichte dag, zodat ik niet weet waar het heen moet. Maar ik heb een mooie hanger nodig voor een hoogstaande dame, waarvan ik de verjaardag bijna vergeten was. Kunt u nu zelf even langs komen met een paar van die dingen, om uit te zoeken?"
„Maar natuurlijk, meneer Bommel", zei de heer Smarijn met een aangename glimlach. „Graag zelfs. Altijd tot uw dienst. Ik zal onmiddellijk een vertrouwde assistent sturen met een mooie keuze. Wat voor iets had u gedacht? . . Ah, juist, geld speelt geen rol. Het komt prachtig in orde, meneer Bommel. U zult tevreden zijn".
Heer Ollie legde de hoorn op de haak, stak een pijp op en begaf zich naar buiten.
„Dit is allemaal heel vreselijk zonder ontbijt", prevelde hij. „Maar het cadeautje komt in ieder geval in orde en dat is de hoofdzaak, hoewel de diefstal van de Oude Schicht eigenlijk belangrijker is. En nu ben ik vergeten om de politie te bellen!"
Hoofdschuddend slofte hij voort, en na het beklimmen van de heuvel bereikte hij het huisje van zijn buurvrouw. „Als het nu een beetje meezit, krijg ik van haar vast wel iets versterkends", dacht hij. „Dat zou gezellig zijn. En dan kan ik haar vertellen dat ze vanavond iets krijgt wat ik niet vertellen kan, omdat het een verrassing is. Dat zal ze vast leuk vinden".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0699 Toen heer Bommel de boom bij de bocht van het weggetje passeerde, zag hij daar Tom Poes staan, en hij hield even stil om te groeten. Maar Tom Poes was hem voor.

„Bent u daar alweer?" vroeg hij. „Dan moet u me toch even uitleggen wat u daarnet bedoelde over dat cadeautje aan Doddel. Ik begrijp er niet veel van".

„Wah?", vroeg heer Ollie verbluft. „Wat bedoel je? Waar heb je het over, inplaats van netjes goedemorgen te zeggen? Je hebt trouwens niets te maken met het geschenk voor een dame, dat ik daarnet telefonisch besteld heb".

Hij stak zijn pijp in de zak en vervolgde ernstig: „Je bent veel te nieuwsgierig, jonge vriend, dàt is het! En het gaat je niks aan dat ik nu een kopje koffie bij mijn buurvrouw ga drinken omdat mijn ontbijt verklonterd was".

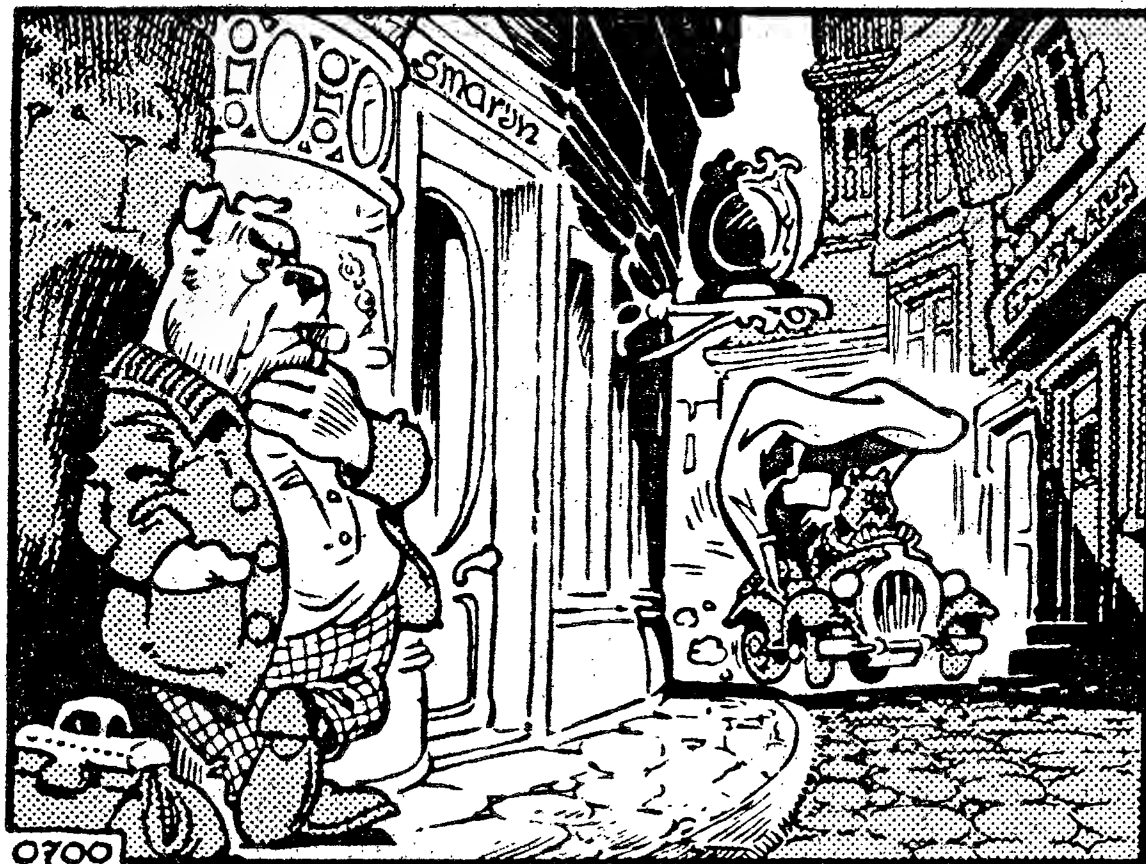
„Nee, dat gaat me niks aan", gaf Tom Poes toe. „Ik sta hier alleen nog maar om uw boodschap over te brengen. Maar Doddel is niet thuis, dat weet u toch?"

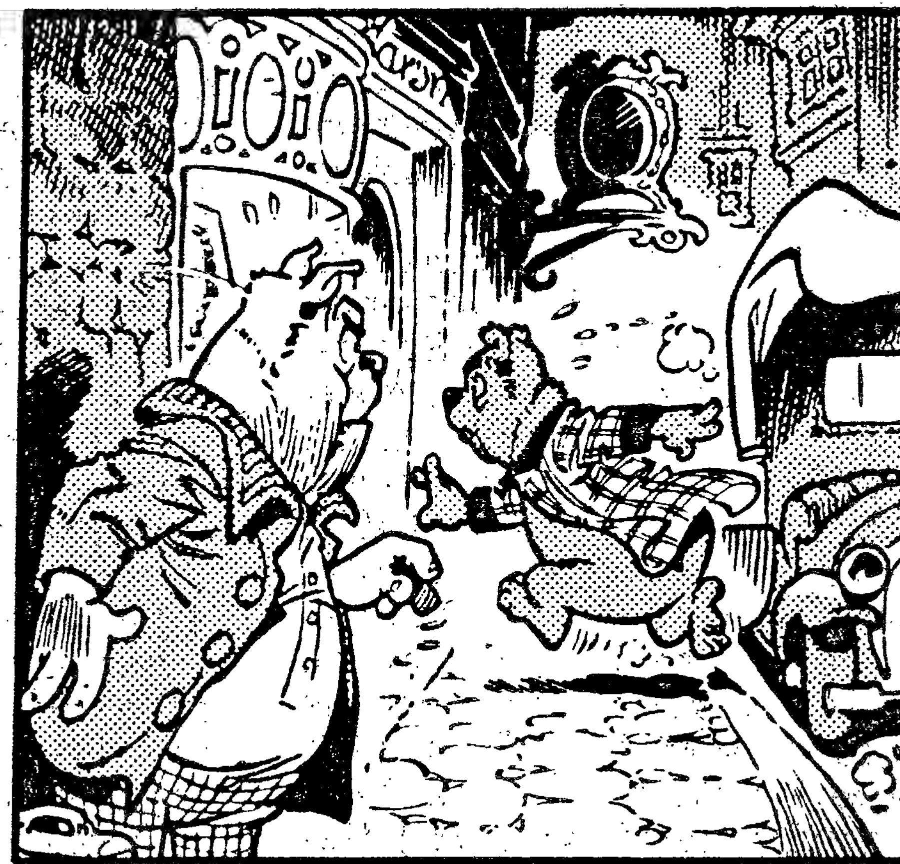
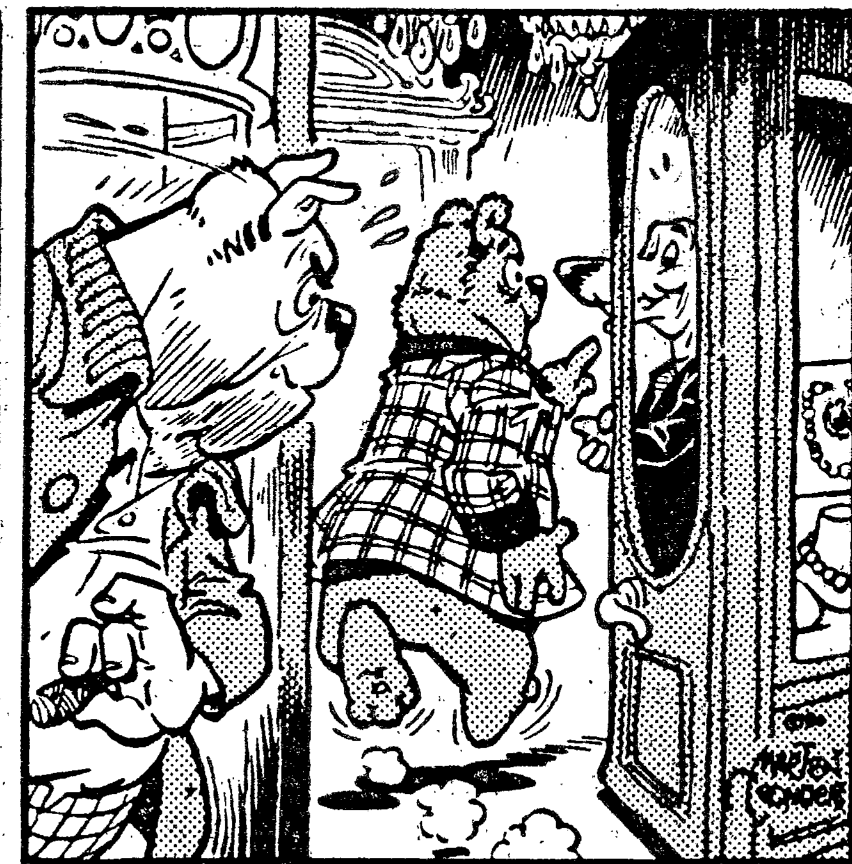
Heer Bommel keek hem enige ogenblikken glazig aan; toen keerde hij zich om en liep gebogen verder.

„Weet ik dat Doddeltje niet thuis is?" vroeg hij zich verbijsterd af. „En heb ik de jonge vriend iets over haar geschenk verteld? Hoe vreselijk is dit alles. Er is zeker iets losgeraakt, toen ik vanmorgen zo lelijk viel, zodat ik nu maar een wandeling over de hei ga maken om weer wat tot mezelf te komen. Als ik er maar aan denk terug te zijn voordat de juwelier komt".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

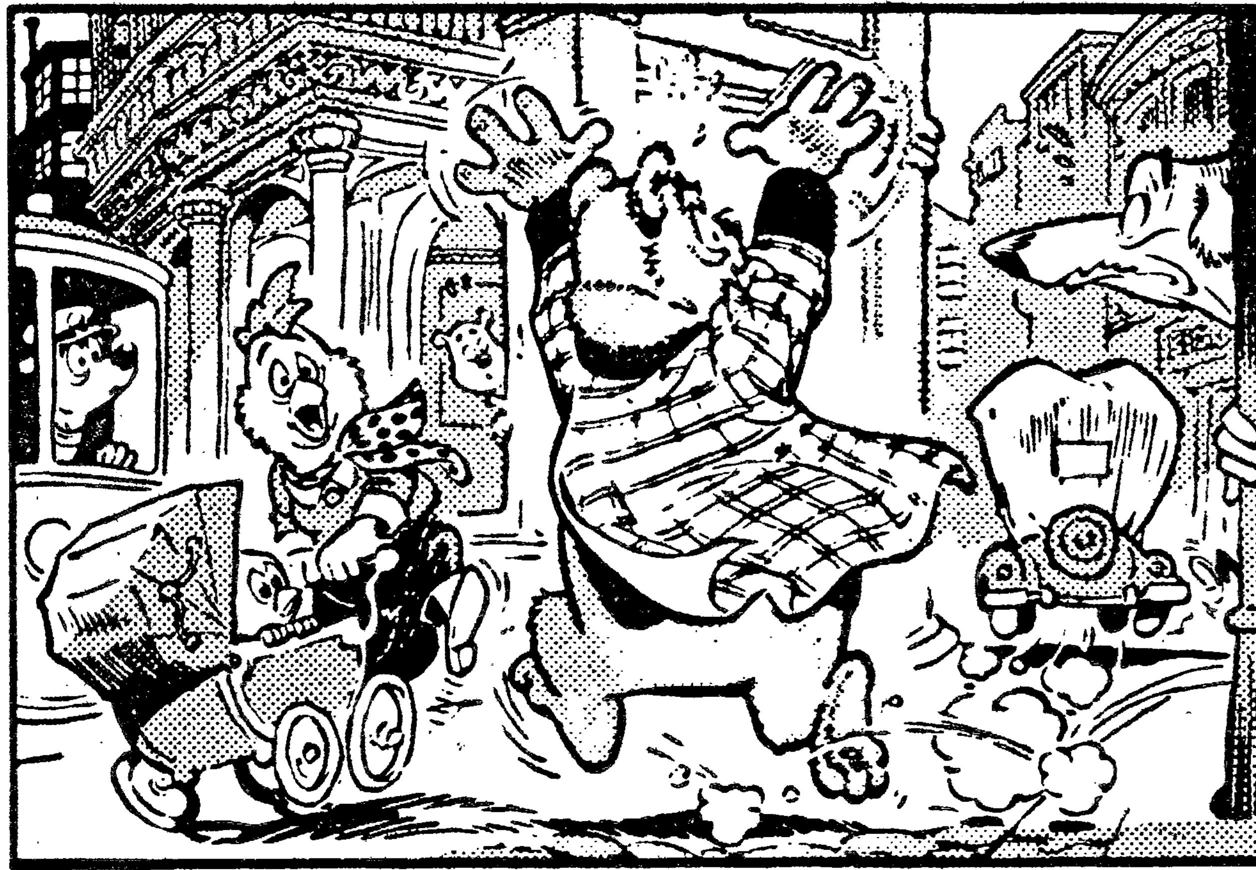

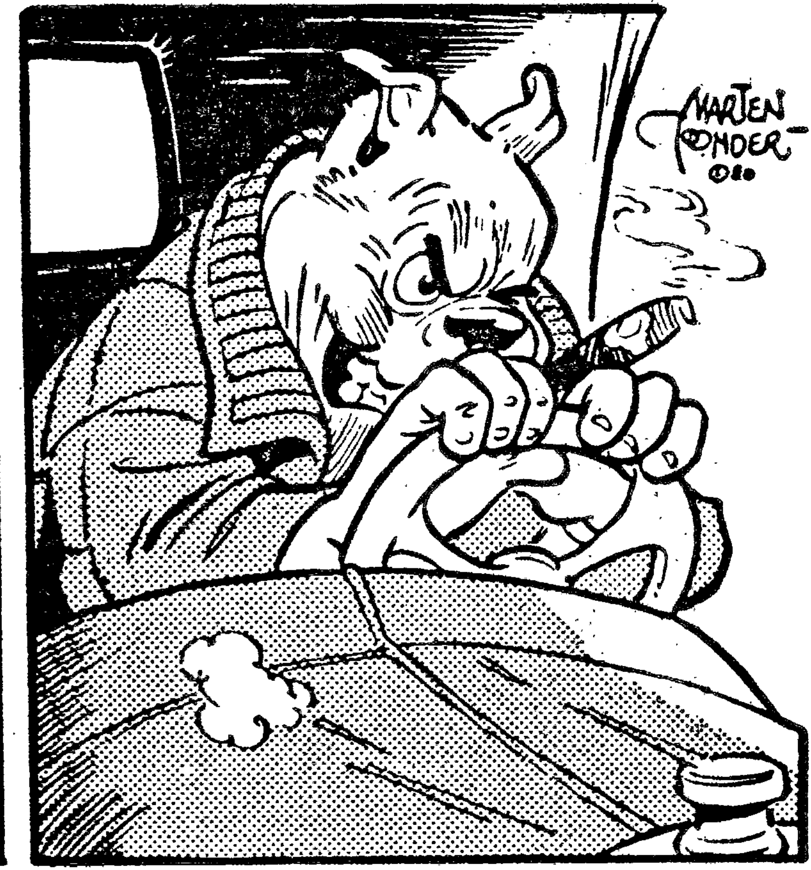
0700 De winkel van juwelier O. Smarijn was gevestigd in een rustige straat van de oude binnenstad, waar weinig verkeer kwam. Het naderen van de Oude Schicht trok dan ook de aandacht van een voorbijganger, die uit zijn ooghoeken naar het uitgestalde edelgesteente stond te kijken.
Het was de zakenman B. Super, die door de nood der tijden in moeilijkheden geraakt was en naar een nieuwe bron van inkomsten zocht.
"Zo'n handel in glimmers zou me wel lijken", prevelde hij. "En als dat wagentje direct voorbij is, ga ik de alarminstallatie hier es goed bekijken".
De auto remde echter voor het pand, en vol belangstelling zag hij heer Bommel de winkel binnen snellen zonder de motor af te zetten.
"Ach, meneer Bommel!", riep de juwelier uit. "Bent u daar persoonlijk? Ik heb anders net mijn assistent met een mooie collectie naar u toegestuurd. Daar hebt u me toch over opgebeld?"
"Daar was ik al bang voor", zei heer Ollie. "Dat ik al had opgebeld, bedoel ik. Dan ben ik dus te laat..."
De glimlach van de versierdeskundige begon slordiger te worden. "Houd u mij ten goede", hernam hij. "Ik kan u niet geheel volgen".
"Dat hoeft ook niet", riep heer Bommel ongeduldig. "Het is die assistent die gevolgd moet worden. Ik moet achter hem aan, bedoel ik. Misschien kan ik hem nog inhalen voordat hij overvallen wordt".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

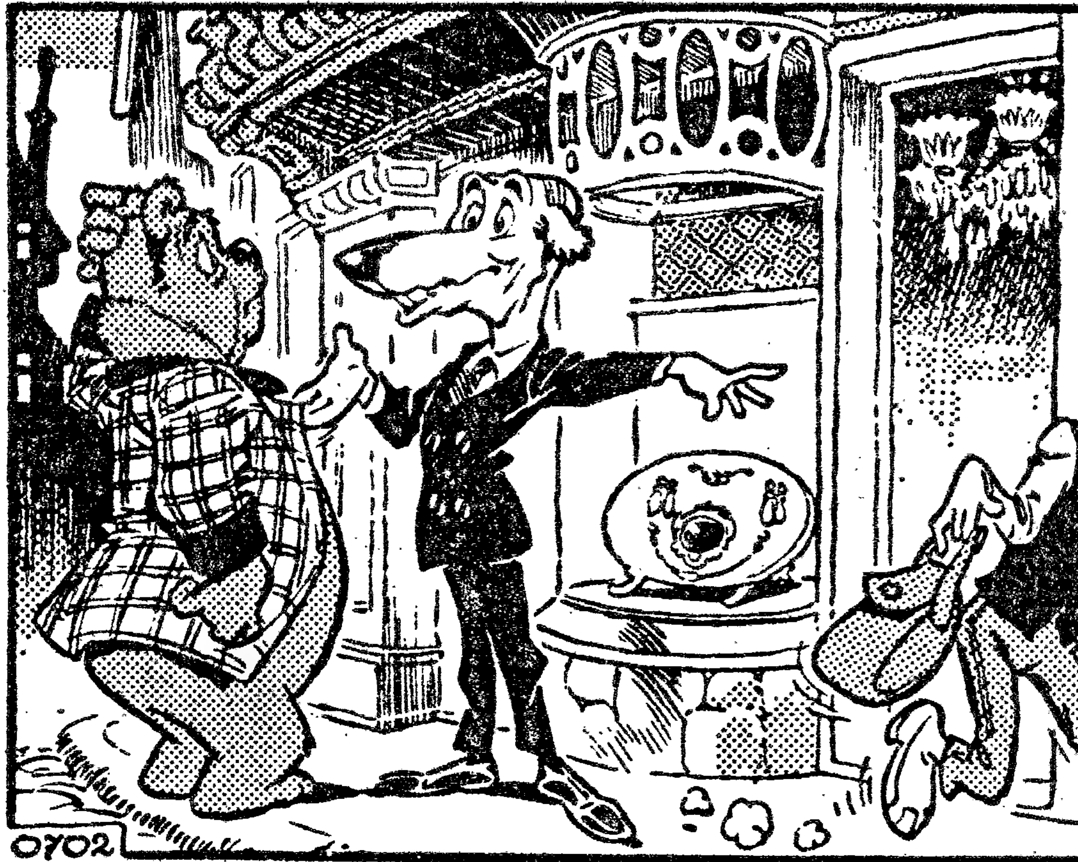

0701 „Niet zo somber, meneer Bommel", zei de juwelier sussend. „Waarom zou mijn assistent overvallen worden? U ziet het te donker in, werkelijk".
„U begrijpt het niet!", riep heer Ollie wanhopig uit. „Ik zie het niet donker, maar juist heel helder in en daarom ben ik zo vlug mogelijk hier naar toe gekomen terwijl ik toch nog te laat ben".
„Kom, kom", hield de ander vol. „Men overvalt niet zo maar iemand die in wa-
een eenvoudige Sunstar rijdt. Een onopvallende, maar keurig nette wagen, meneer Bommel. En de assistent is weliswaar nieuw, maar hij is door en door betrouwbaar Gaat u maar rustig naar huis. Of wilt u eerst even een aspirientje?"
Voordat heer Ollie kon antwoorden, zwol het geronk van de nog steeds lopende Schichtmotor aan tot geloei, om daarna snel in de verte te verdwijnen.
Vervuld van vreselijke voorgevoelens sprong hij de straat op, en ja hoor Daar verdween zijn trouwe auto reeds om de hoek.
„Te laat!", riep hij uit. „Mijn auto is gestolen, net eender als vanmorgen".
Inderdaad had de zakenman Super de verleiding niet kunnen weerstaan. Nadat hij oplettend het leerzame gesprek tussen de heren Smarijn en Bommel gevolgd had, was hij in de Oude Schicht gesprongen, en nu raasde hij in de richting van de Westerpoort.

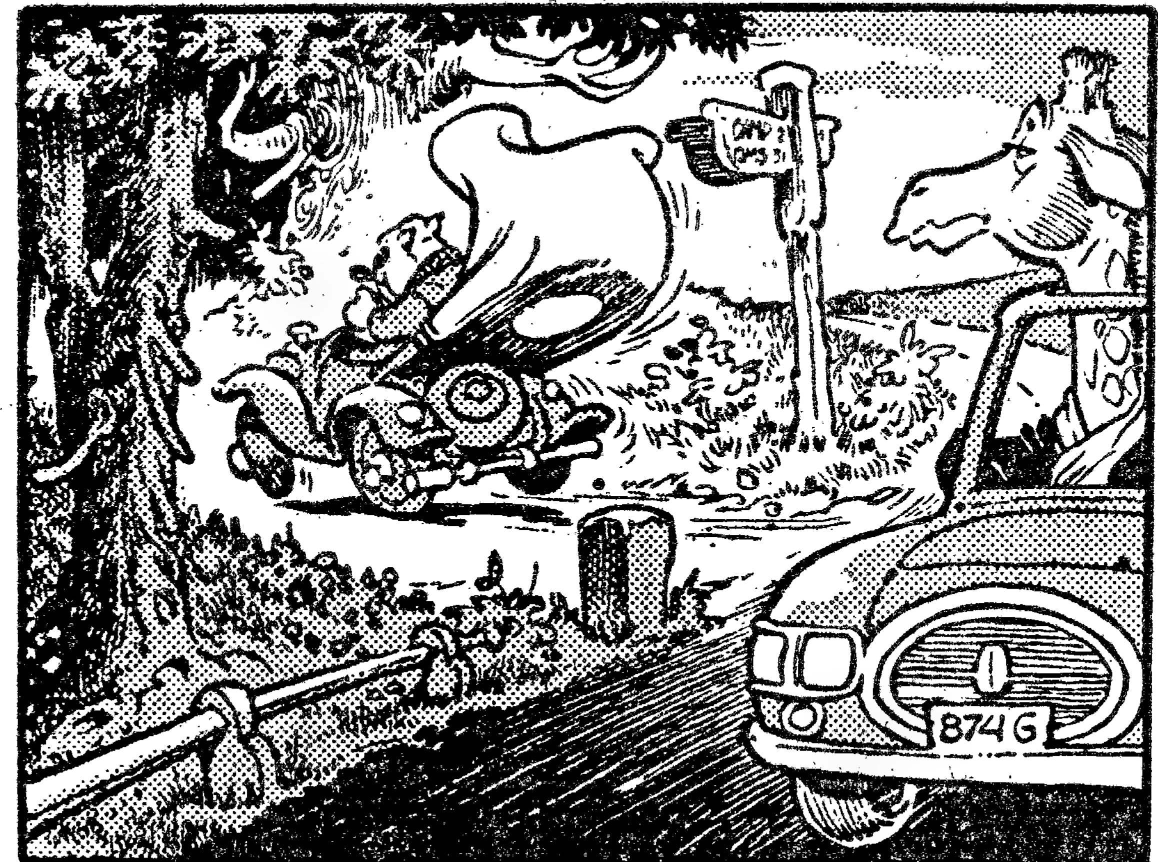
„Niet gek", gromde hij. „Soms worden de zaken je vanzelf in de schoot gegooid. En zo te horen lijken me dit Superzaken toe".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0702. Heer Ollie stond radeloos voor de juwelierswinkel en wreef zijn kruin om een gedachte op te wekken.

„Te laat", steunde hij. „Nu kan ik die assistent niet waarschuwen voor mijn gestolen Schicht. Het loopt verkeerd af, dat weet ik uit ervaring. Ach, wat moet ik doen?"

„Ik heb onmiddellijk de politie opgebeld", sprak de juwelier uit zijn winkel tredend. „U hebt een opvallend model auto, dat wel vlug gevonden zal worden. De politie is tegenwoordig met allerlei apparatuur uitgerust, moet u denken. En ze hebben snelle wagens".

„De politie", herhaalde heer Bommel, door onaangename herinneringen getroffen. „Die kan me niet helpen. Integendeel. Daar komt alleen maar narigheid van, dat weet ik nog heel goed. Maar misschien... Ik moet de commissaris zelf hebben! Die kan de ondergang afwenden. Waar is hij?"

„Op het hoofdbureau?", vroeg de heer Smarijn. „Zal ik even bellen?"

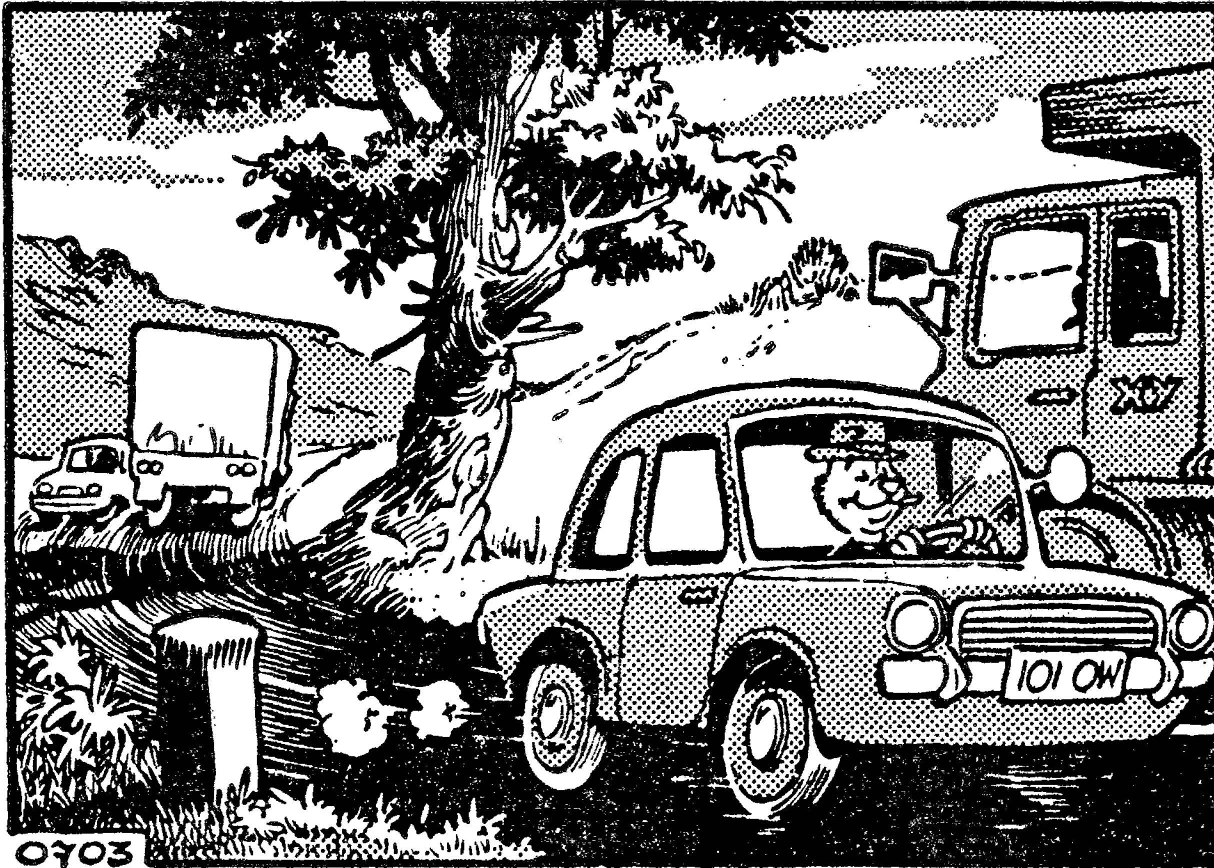
„Nee, daar is hij niet", zei heer Ollie somber. „Misschien op de Kleine Club. Maar ik moet vlug zijn, want de schurk is al op weg naar de misdaad en dat is heel vreselijk".

Inderdaad deed Super zijn best om de juweliersbediende in te halen en omdat hij de wegen van Rommeldam goed kende, had hij een goede kans. Nadat hij een poosje de nieuwe autoweg gevolgd had, sloeg hij met piepende banden een verwaarloosd zijpad in. Vroeger was dat de enige verbinding van de heide met de stad geweest, maar nu was het geheel in onbruik geraakt en erg geschikt voor het doel.

„Veel korter", sprak de autohandelaar tot zichzelf. „Dit weggetje komt in de buurt van Bommelstein weer op de hoofdbaan uit en dat is net wat ik hebben moet".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

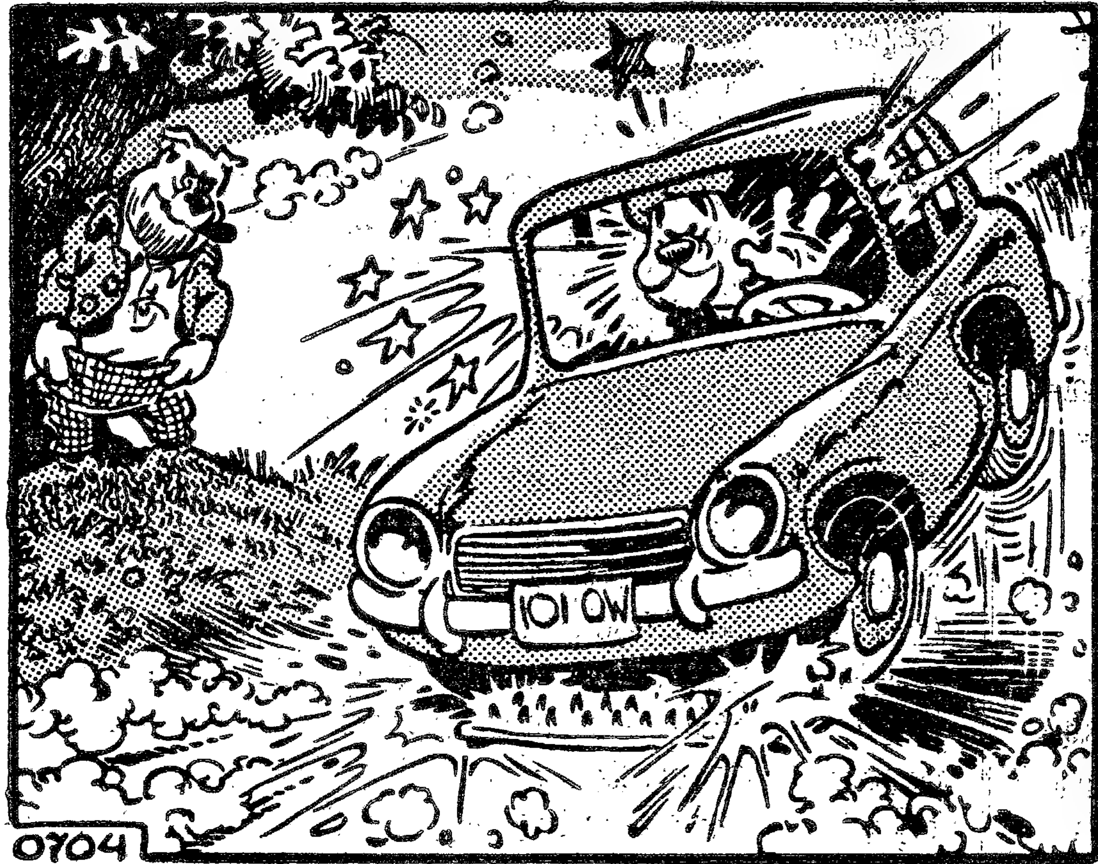

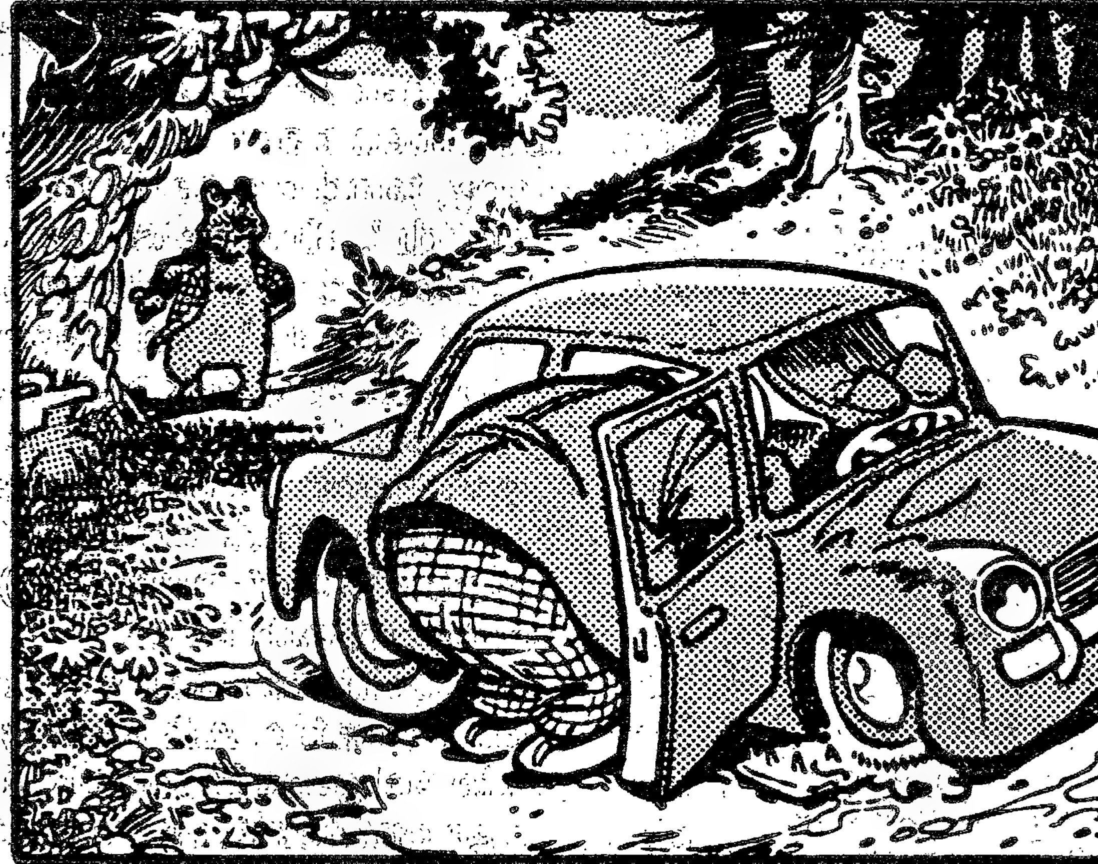
0703 De heer Voois was nog niet lang bij de firma Smarijn in dienst, maar hij had goede vooruitzichten, omdat hij erg zijn best deed.
"Een belangrijke opdracht", zei hij bij zichzelf. "Een zichtzending juwelen voor meneer Bommel. Ik ken hem niet, maar hij schijnt iemand van gewicht te zijn. Nu, in dit wagentje kan ik bij iedereen voorrijden. Keurig. Opvallend onopvallend. Cachet. Nu even opletten. Hier in de buurt moet de zijweg naar Bommelstein wezen".
Hij minderde zijn snelheid om zoekend naar de wegkant te kijken. En ja, hoor, na een poosje kreeg hij het gezochte verkeersbord in het zicht en met een glimlach sloeg hij de aangeduide richting in.
"Daar heb je 'm", gromde Super, die al een poosje achter een boom stond te wachten. Hij had een plankje met spijkers aan zijn verdorven valiesje onttrokken en woog het voorzichtig in de hand.
"In dat sofmodel met die maffe kleur kan je altijd een Sunstar herkennen", stelde hij vast. "Het kan niet missen. En de kust is veilig, er is niemand te zien"

Daar had hij gelijk in. Verderop suisde het verkeer over de hoofdweg. Maar de automobilisten keken voor zich uit, zoals het verkeersreglement voorschrijft, zodat ze eigenlijk niet bestonden. En de heer Voois staarde dromerig naar de omtrekken van Bommelstein in de verte, zodat ook hij niet merkte, dat er een ongunstig plankje voor zijn wielen op het pad plofte.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0704 Het is te begrijpen, dat zo'n plankje met spijkers slecht voor autobanden is. Misschien wist de jonge heer Voois het nog niet, maar de volgende ogenblikken brachten hem geheel op de hoogte. Zijn keurige wagen kreeg een paar klapbanden, waar hij zo van steigerde dat de berijder met het gelaat tegen de onbreekbare voorruit terecht kwam en buiten kennis raakte. Super volgde de bewegingen van het voertuig met een zachte glimlach en toen het tot rust gekomen was, trad hij erop toe en opende het portier.
"Kijk, kijk", sprak hij met grote voldoening. "Dit is het soort doosje dat deze goudpletters voor hun flonkers gebruiken. En dit is een mooie, met een paar lagen, vanwege de zichtzending!"
Op dat moment verscheen heer Bommel aan het einde van het pad, maar deze was te zeer verdiept in het kloppen van zijn wang onder de pleisters om veel aandacht aan het gebeuren te geven.
"Kijk, daar staat een auto", dacht hij slechts. "Dat herinnert me er aan, dat het tijd is om weer naar huis te gaan, voordat die juwelier komt".
Super had hem niet in de gaten. Hij had het fluwelen doosje geopend en staarde met uitpuilende ogen naar de edelstenen die daarin lagen te flonkeren.

"Een mooie vangst," prevelde hij geroerd. "Uitgezocht door vaklui. Het beste. Daar zijn superzaken mee te doen, als Hiep een goed adresje kan vinden.".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0705 Super stond geruime tijd naar de inhoud van het doosje te kijken, en zó groot was de ontroering die zich van de gevoelige zakenman had meester gemaakt, dat hij de omgeving vergat. Hij kwam weer tot zichzelf door de stem van heer Bommel, die achter hem een uitroep slaakte.

"Hier is iets gebeurd", riep deze. "Een ongeluk, bedoel ik. De bestuurder zit helemaal verkeerd en hij ziet er slecht uit."

"Huh?", gromde Super, verbaasd omkijkend.

"Hij is geslipt, lijkt me", hernam heer Ollie. "Helemaal scheef op de weg, ziet u wel? Dat komt natuurlijk, omdat hij over een plankje met spijkers is gereden. We moeten iets doen, maar ik voel me zelf ook niet zo goed, doordat ik in het medicijnkastje mijn wang afgeschaafd heb en eigenlijk moet ik naar huis omdat de juwelier kan komen. Ik bedoel u moet deze arme automobilist helpen."

Zo sprekende was hij de onthutste zakenman genaderd en hij was net op tijd om de laatste flonkeringen uit het sluitende doosje op te vangen.

"Juwelen?", riep hij uit. "Zijn die van de heer in die auto? Maar dan eh... En dat plankje met spijkers...! Het was opzet!"

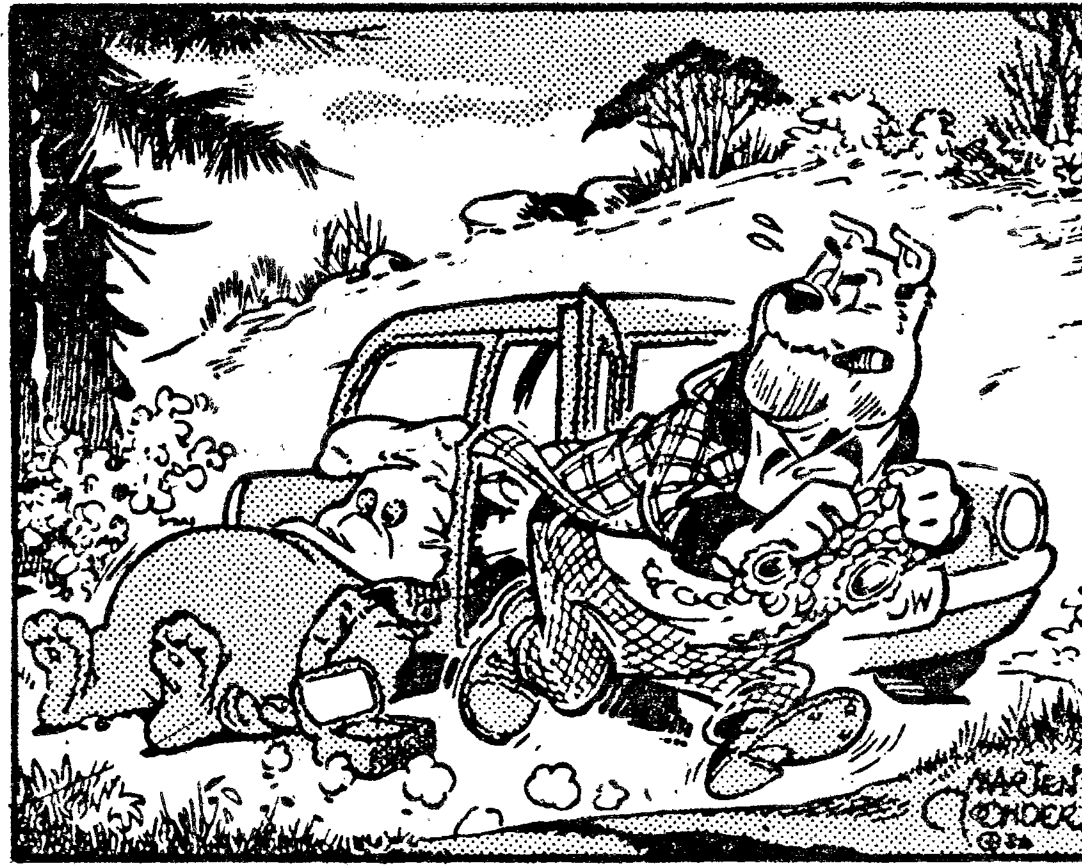
"Hoor es, broer", zei Super. "Hoe jij hier zo vlug komt zonder auto, weet ik niet, maar je verveelt me en je past wel lekker in deze superzaak. Asjeblieft."

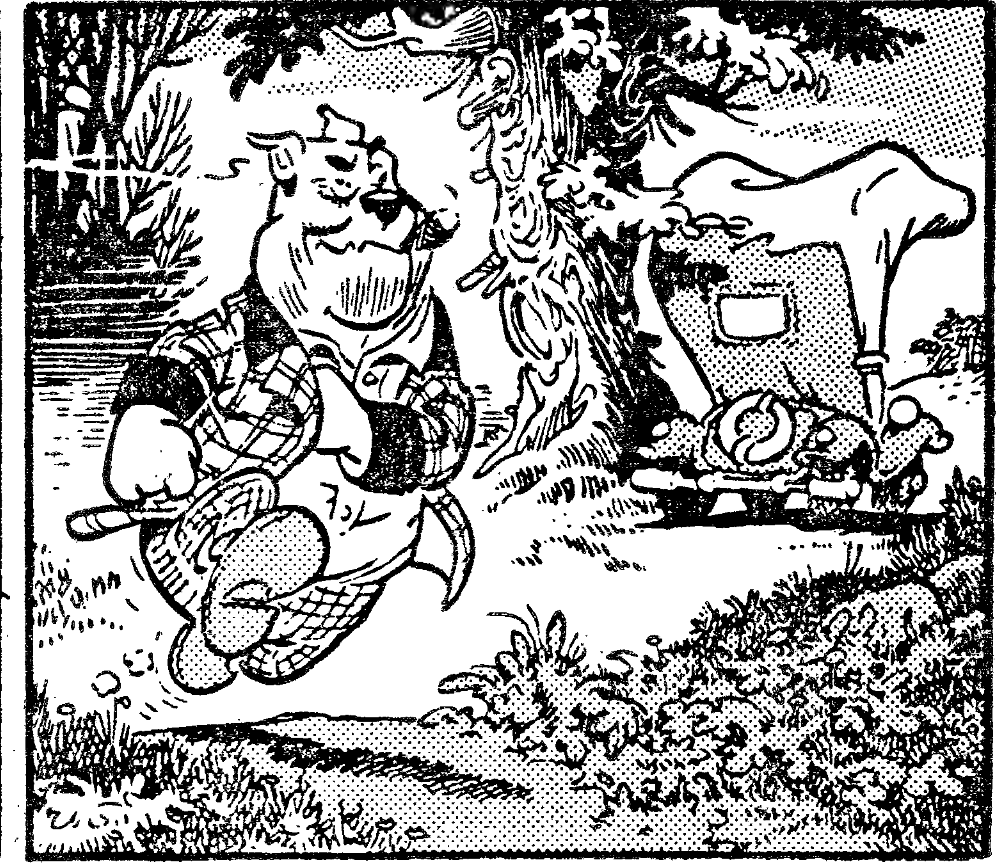
En met deze hoffelijkheid verwijderde hij de geschaafde heer uit het beeld.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

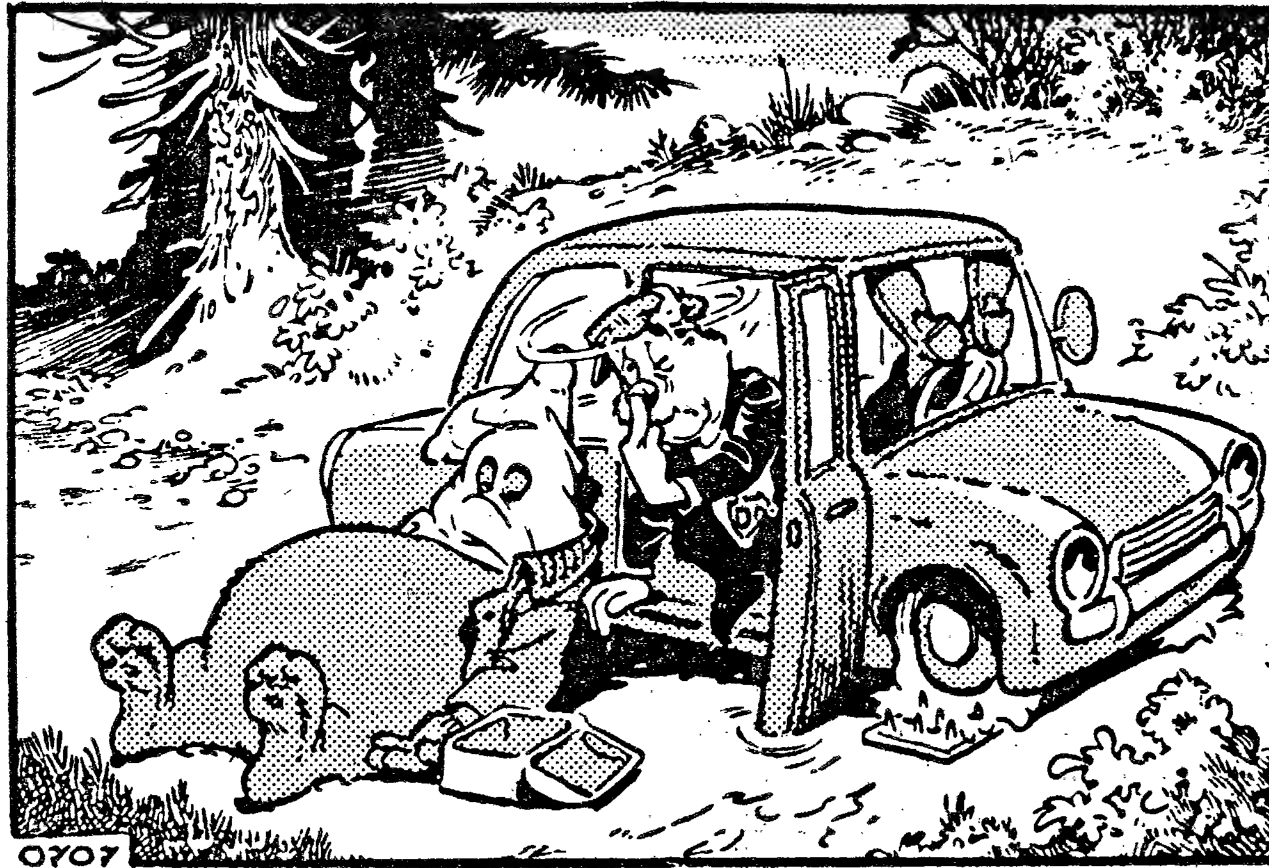

0706 Natuurlijk begreep Super niet hoe heer Bommel zo vlug van de stad naar deze afgelegen landweg gekomen was, maar hij was er de figuur niet naar om daar lang bij stil te staan.
„Hij komt goed van pas", sprak hij met een ongunstige glimlach tot zichzelf. „Hoe minder ze aan mij denken, hoe meer kans we hebben om deze dingen rustig van de hand te doen. Dat maakt de prijs hoger".
Zo denkende zat hij echter niet stil. IJlings had hij de bewegingloze heer naar de auto gesleept en nadat hij diens jas met de zijne verwisseld had en een oude sok met twee gaten aan heer Ollies uitrusting had toegevoegd, greep hij de juwelen uit het doosje en maakte zich uit de voeten.

„Jammer van dat valiesje", mompelde hij, al dravende. „D'r zat nog een goeie brander in. maar het is beter als ze het bij de bolle vinden. En ten slotte kan je niet àlles hebben".
Hij propte de kostbaarheden in de binnenzak van heer Bommels jas en rende een smal paadje op dat over de heide leidde. Zodoende passeerde hij de Oude Schicht, die hij daar bij een kromming in de weg geparkeerd had, en hij keek er in het voorbijgaan naar zonder snelheid te minderen.
„Laat staan, Suup", vermaande hij. „Dat ouwe karretje zal het bewijs sterker maken. En hoe meer ze achter Bommel aanzitten, hoe meer rust ik zal hebben voor een superzaak. Trouwens, je moet niet àlles willen hebben".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0707 Intussen was er enige beweging in de getroffen auto merkbaar. De heer Voois begon zich van de schok te herstellen en heel voorzichtig raapte hij zichzelf van de grond op. Een zware hoofdpijn belette hem helder te kijken en bovendien werd zijn blik gehinderd door een aanzienlijke neuszwelling.

"K-kan nog wel r-ruiken", stelde hij vast. "R-ruikt hier niet goed. Zou er iets b-branden? Nee, het is erger..."

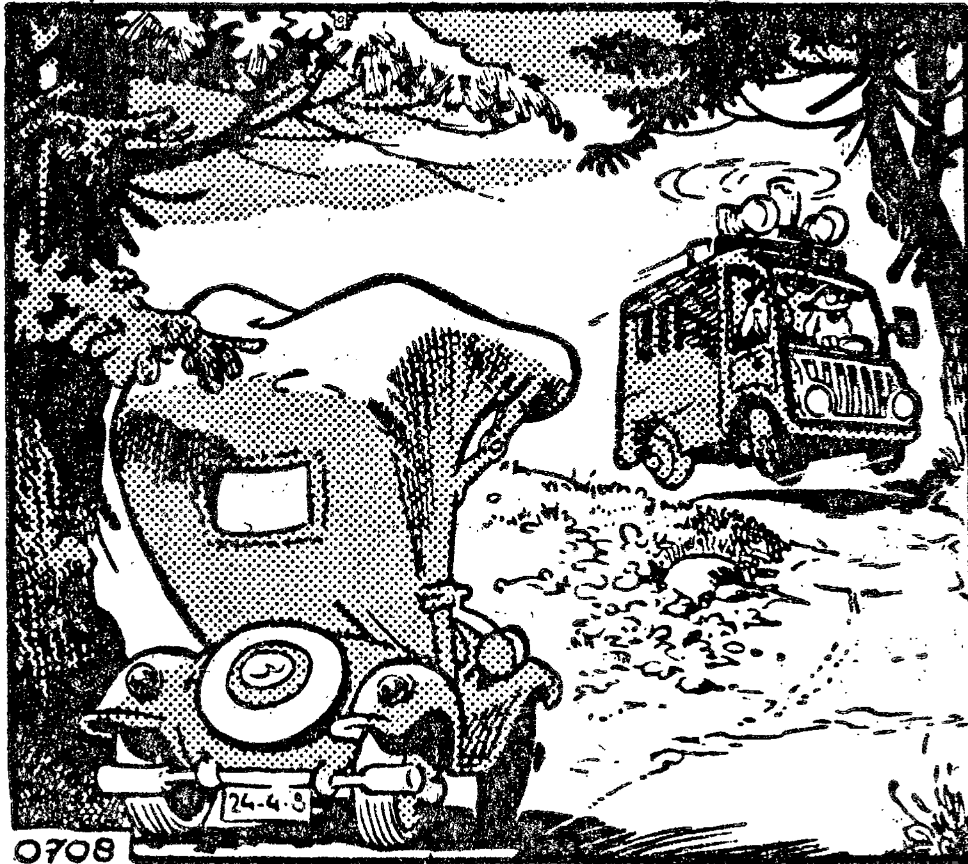
Moeilijk wendde hij de blik opzij en een trek van ontzetting verscheen op zijn gelaat. Naast het portier lag een weerzinwekkende gedaante, in een misdadige jas en met een verharde sok over het hoofd getrokken. Het is dan ook geen wonder dat hij de ernst van de toestand plotseling inzag.

"Lieve d-d-deugd", stamelde hij. "D-dit was een overal! En daar ligt de schurk. Mijn juwelen zijn weg,. maar het doosje staat naast hem. Ik zal... ik m-moet onmiddellijk de politie waarschuwen! Onmiddellijk!;;

Hij drukte zich de geplette hoed vaster op de schedel en terwijl hij zijn hoofdpijn opzij zette, draafde hij naar de hoofdweg. Hij herinnerde zich dat hij daar op de heenrit een telefooncel had gezien en tot zijn opluchting stond die er nog steeds door het lage onlustgehalte in deze buurt. Dit was zelfs zó laag dat het apparaat werkte, en het duurde dan ook niet lang of de jonge juwelier had de politie aan de lijn.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0708 Door de uitvinding van de radio kan de politie snel werken als het moet. Enkele minuten nadat de heer Voois had opgebeld, verscheen er dan ook reeds een overvalwagen over de heuveltop, bemand door de agenten Kes en Virk, die van wanten wisten. Dat bleek toen Virk de Oude Schicht opmerkte.

„Dat is de stoomwagen die ze daarnet hebben omgeroepen", stelde hij vast. „Gestolen door dezelfde gannef, wil ik wedden. Daar om de hoek moet de overval op die juwelier gebeurd zijn. Dit wordt een goeie beurt".

„Klopt", gromde Kes toen hij de bocht genomen had. „Daar staat het aangevallen karretje".

Hij bracht het politievoertuig tot stilstand en volgde zijn collega naar de plek van de misdaad.

Daar was de toestand weinig veranderd. Weliswaar had heer Bommel de ogen opgeslagen, maar zijn blik was ongericht en hij was nog niet tot verdere bewegingen in staat.

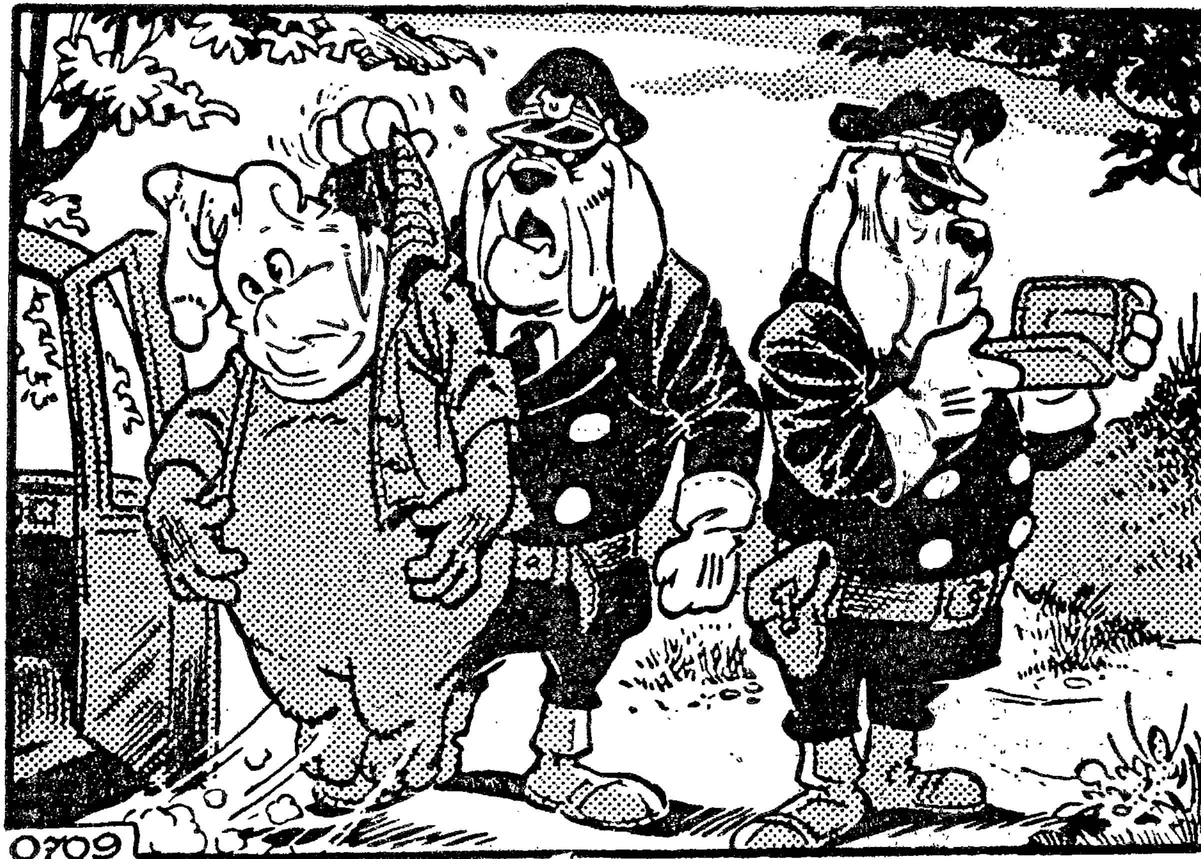
„Dit wordt een makkie", zei de agent Virk. „Beter kan het niet. Daar ligt de overvaller. Een zware hoor. Heb je ooit zo'n relkop gezien?"

„Dat is zijn kop niet", verbeterde Kes. „Dat is een vermomming. Hij heeft een sok over zijn hoofd, zoals ze je dat op de kijkbuis leren. Moderne aanpak. Beter om voorzichtig te zijn. Dat soort is tot alles in staat".

„Laat hem maar aan mij over", sprak de ander grimmig. „Ik heb een zwarte band en als het moet kan ik hem een lesje leren".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0709 De beide gezagsdragers traden nader en terwijl de ene het juwelenkistje opraapte, greep de ander heer Ollie in de kraag en trok hem overheind.
"Die doos is leeg", meldde Kes, een beetje teleurgesteld.
"Dan heeft-ie de buit verstopt", zei Virk. "Maar daar komen we wel achter".
Hij schudde de versufte heer heen en weer, zodat deze uit zijn verdoving ontwaakte.
"Je bent erbij", snauwde hij. "Op heterdaad, zogezegd. Wat heb je te zeggen?"
"V-verstopt", mummelde heer Ollie van achter het breiwerk. "Hoofd is verstopt, bedoel ik. La-laat me los...."
"Dat zou je wel willen", riep de a gent Virk uit. "Je bent mijn arrestant. Hoe is je naam? Waar zijn de juwelen?"
Heer Bommel schrok op. "Juwelen?", herhaalde hij met krachtiger stem. "Die heb ik besteld, maar mijn wang doet zeer onder de pleister, waar ik een lelijke klap op gekregen heb zodat m'n neus nu dicht zit... En ik heb een heel nare smaak in mijn mond..."
De gezagsdrager stond op het punt zijn geduld te verliezen, maar op dat moment keerde de heer Voois terug van de telefooncel.
"Dat is hem", riep hij reeds van verre. "Die kous en die jas zou ik overal herkennen."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0710 "Dat is de overvaller", zei de jonge juwelier hijgend. "Hij lag tegen mijn wagen toen ik bijkwam. Maar waar is de zichtzending hangers die in dit doosje zaten?"
"Dat proberen we uit te zoeken", zei Kes kalmerend. "Het komt allemaal in orde, wacht u maar rustig af."
"We krijgen het er wel uit", gromde Virk, terwijl hij de kous van heer Ollies gelaat stroopte. "Vooruit, hoe heet je?"
"Mijn naam is Bommel", zei de arrestant zo waardig mogelijk. "Olivier B. Bommel, dat ziet u toch? Ik ben een heer van stand".
Het gelaat van de agent nam een grimmige uitdrukking aan en hij bracht de oude sok op ooghoogte.
"En dit draag je zeker voor de kou, als je een overval pleegt?", vroeg hij.
"Die draag ik niet!", riep heer Ollie uit. "Iemand heeft hem op mijn hoofd gezet toen ik last kreeg van mijn teer gestel. Maar hij moet nodig gewassen worden. En overvallen pleeg ik niet, omdat geld voor mij geen rol speelt".
Kes stiet op de achtergrond een smalend lachje uit en heer Bommel begreep dat hij niet geloofd werd.

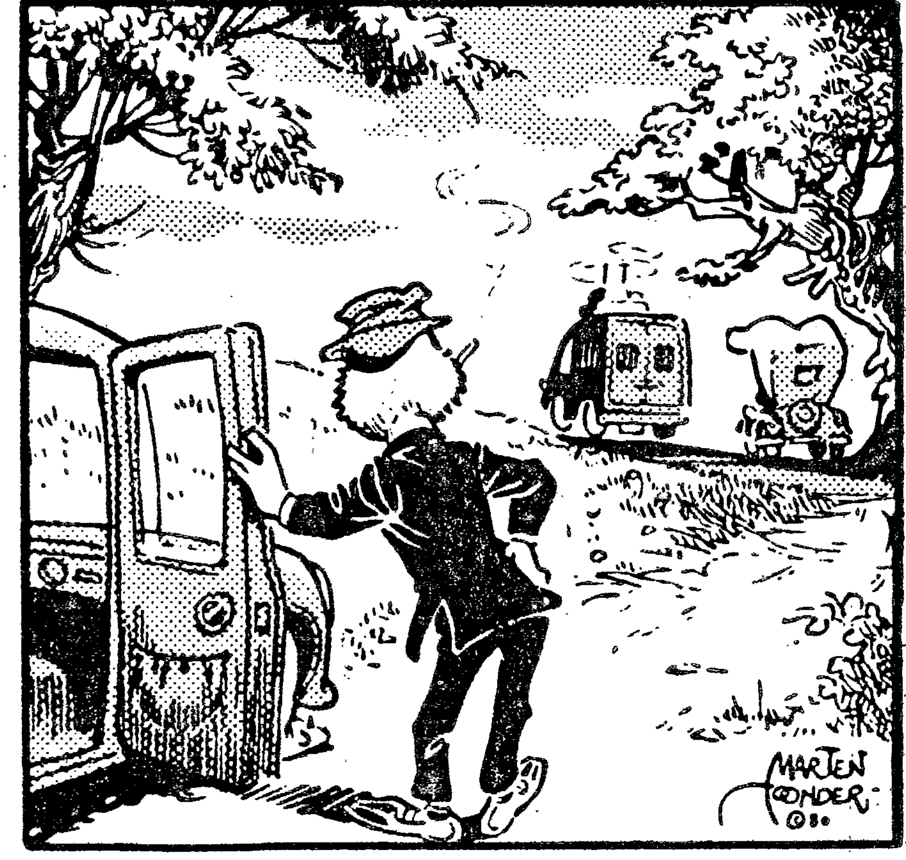
"Ik kan het bewijzen", sprak hij. "Hier is mijn portefeuille met mijn rijbewijs en mijn kaartjes en ook wat geld trouwens. Kijkt u zelf maar".
Zo sprekende greep hij in zijn binnenzak en terwijl zijn gezicht een ongelovige uitdrukking aannam, trok hij er een revolver uit.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0711 Het is te begrijpen dat Virk schrok toen heer Ollie onverwacht een schietwapen te voorschijn haalde. Maar omdat hij een geoefend agent was, maakte hij met een snelle handbeweging een einde aan het gevaar.
"Bedreiging van een ambtenaar in functie", stelde hij vast. "Met jou neem ik geen risico's. Mee naar het bureau!"
Met die woorden leidde hij de ongelukkige neer naar de overvalwagen en duwde hem naar binnen, waarop hij de deurtjes grendelde.
"Dat was net op tijd", prees Kes, die met de heer Voois het tweetal volgde. "Een zwaar geval".
"Een gevaarlijke schurk", beaamde de jonge juwelier huiverend. "Als hij niet bewusteloos geweest was, had hij mij wel... Ik mag er niet aan denken! Maar waarom was hij bewusteloos? En waar zijn mijn juwelen?"
"Die zullen wel terecht komen", verzekerde zijn metgezel. "Zoals u ziet, werkt de politie snel. Ik zal dat gestolen wagentje meenemen, terwijl mijn collega de overvaller naar het bureau brengt. Daar gaat hij wel praten, dat zult u zien".
De politieambtenaren namen afscheid en even later zag de heer Voois de overvalwagen en de Oude Schicht achter de heuvels verdwijnen.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

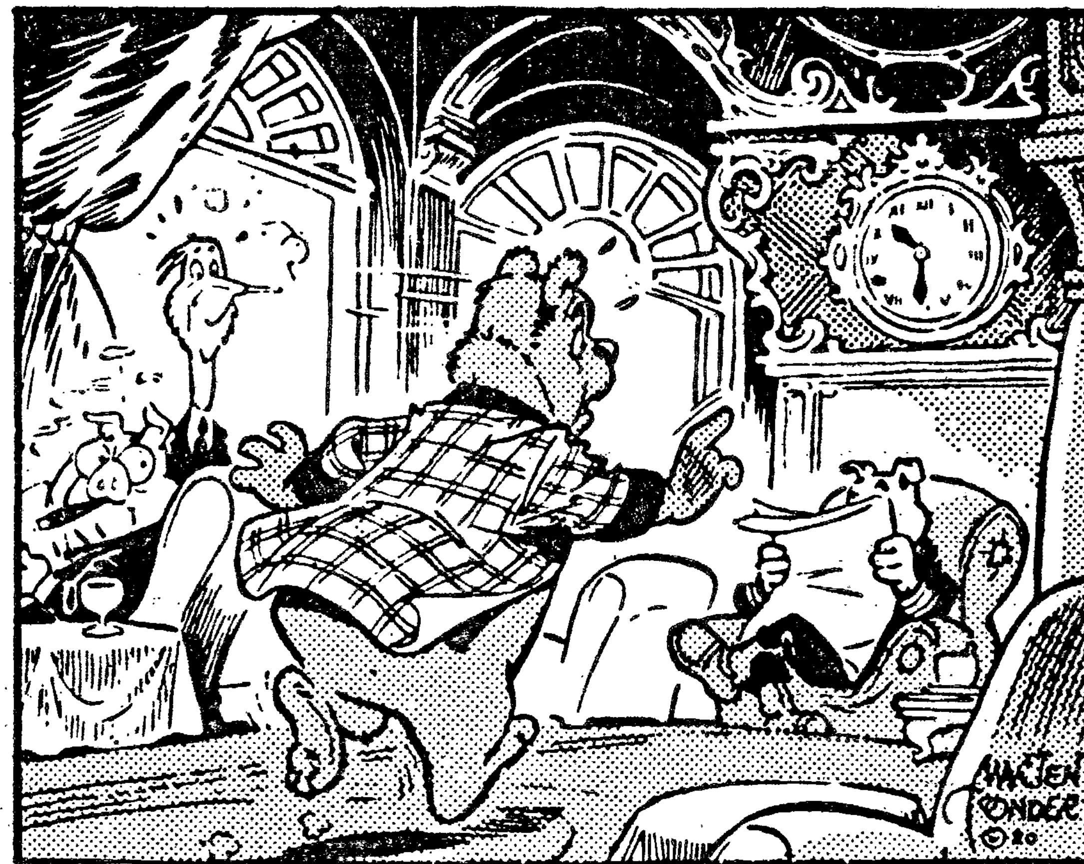
0712 Niet lang daarna zat heer Bommel in een cel en betreurde zijn droevig lot.
"Ik wist wel dat het een slechte dag zou worden", prevelde hij stil voor zich heen. "Hoe kunnen mijn wonden ooit helen als ze steeds door woestelingen geslagen worden? Ach, ik had weer naar bed moeten gaan, nadat ik er pleisters op had geplakt. En hoe moet het met de verjaardag van Doddeltje, terwijl ik hier in een schurkenjas achter slot en grendel zit, zonder te weten wat er gebeurd is, en waar ik ben. Waar is commissaris Bas, bedoel ik? Dit zijn allemaal onbekende agenten".
Dat was waar. De politiepost aan de Gierdreef, waar hij opgesloten zat, werd gedreven door beambten uit de provincie, wegens het tekort aan manschappen in de stad. De commandant daarvan was een zekere majoor Prakkers en die zat op dat moment oplettend te luisteren naar het verslag van de agent Kes.
"Waren om tien uur dertig ter plaatse", meldde deze. "Troffen de arrestant in een versufte houding aan op de plek van de misdaad. Het juwelendoosje dat hij bij zich had, was leeg, hetgeen door mij, verbalissant, vreemd gevonden werd".

De majoor dacht na en er verscheen een slimme trek op zijn gelaat.
"Leeg", hehaalde hij. "Dat is niet zo vreemd, Kes. Het bewijst dat er een medeplichtige geweest is. Die heeft hem neergeslagen en is er nu met de buit vandoor. Als we de arrestant verhoren, zullen we wel een signalement van die medeplichtige krijgen".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

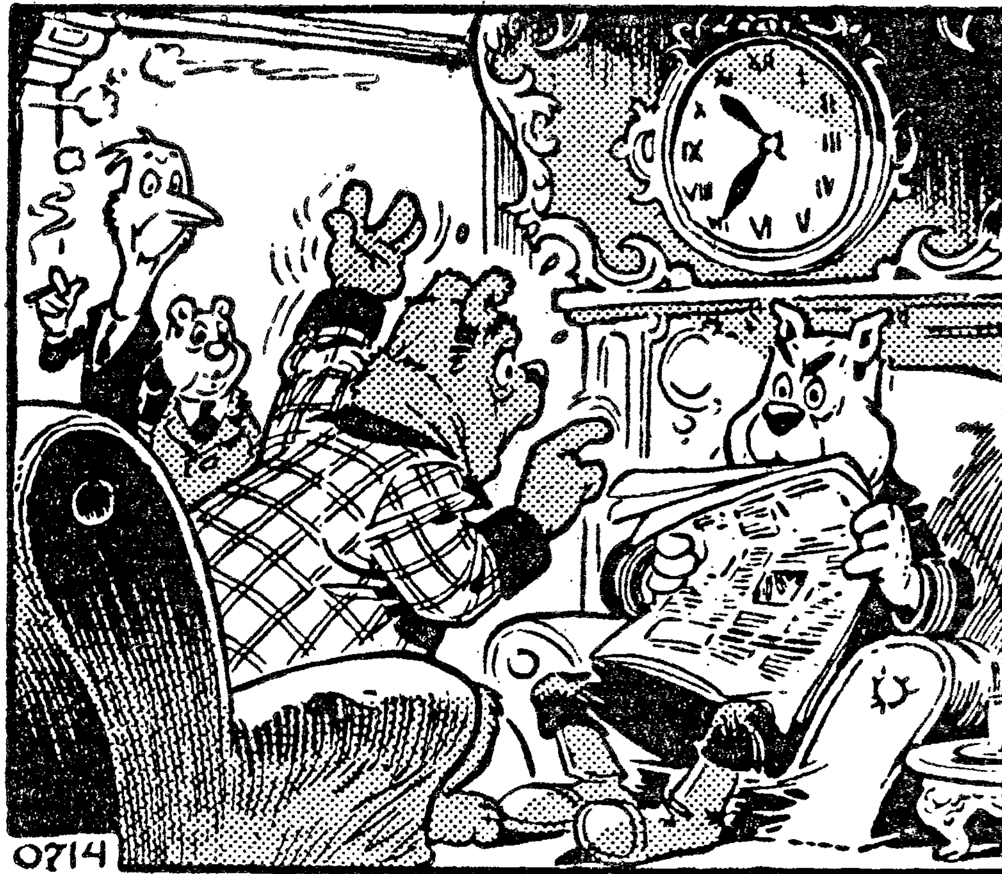

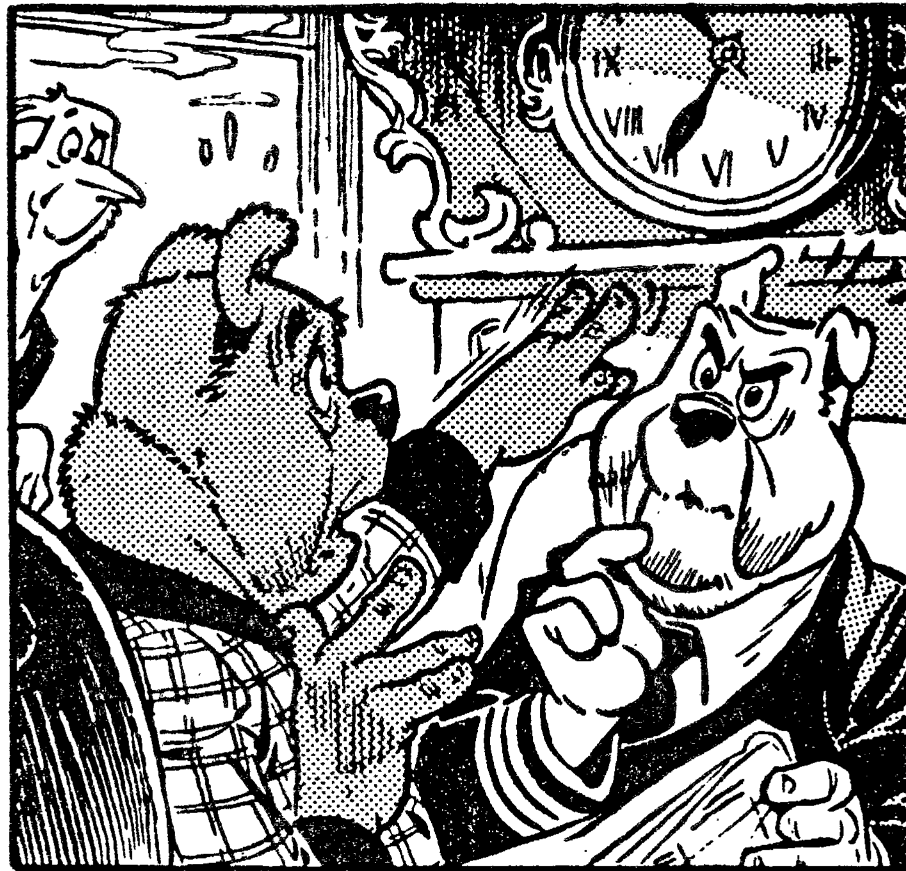

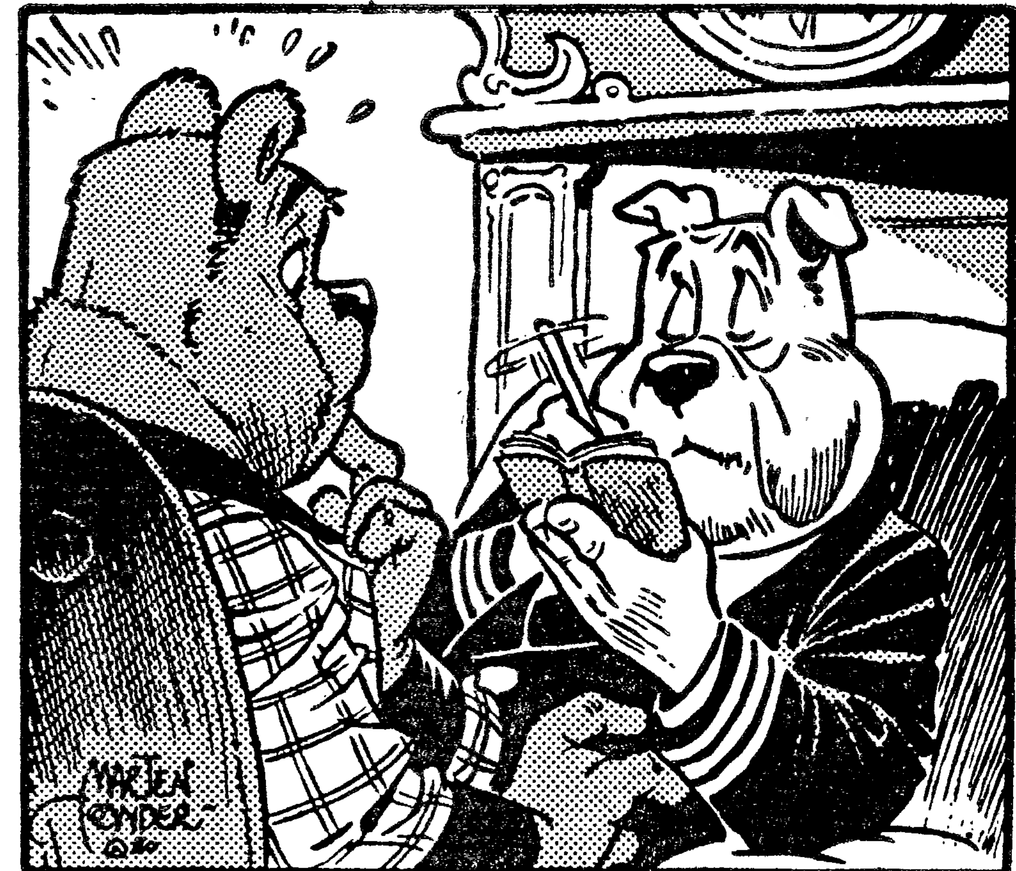
0713 "Laat mij het verbaaltje maar maken, Kes", zei majoor Prakkers, een velletje papier naar voren trekkend. "Ik heb een betere hand van schrijven. Es even kijken. Waren om tien uur dertig ter plaatse..."
"10.32, om precies te zijn", onderbrak zijn mindere. "Ik heb meteen op mijn horloge gekeken".
Nu wilde het geval dat die morgen om half elf de rust in de Kleine Club verstoord werd door het binnentreden van heer Bommel. Deze keek gejaagd rond en snelde toen naar commissaris Bas, die onder de klok de krant zat te lezen.
"U moet iets doen!", riep hij nerveus. "Er is haast bij".
"Huh?", vroeg de politieschef, gehinderd opkijkend.
"Er gebeurt iets ergs", verduidelijkte heer Olie. "Ik word op dit moment aangevallen door de politie, die me beschuldigt van diefstal..."
"Wat is dat voor onzin?", vroeg de heer Bas misnoegd. "Wie valt je aan? Ik soms? Ik zit hier mijn krant te lezen, Bommel, en ik..."
"Niet u", riep heer Bommel uit. "Nee, het is zo!. Ik ben aangevallen door een schurk, die mij een kous op het hoofd gezet heeft, zodat men mij voor een juwelendief aanziet en naar het bureau gaat brengen. En dat is heel erg, want daardoor krijgt een hoogstaande dame..."
De commissaris liet zijn krant zakken en fronste de wenkbrauwen. "Een ogenblikje", sprak hij streng. "Ik neem nu net een koffiepauze om niet overspannen te raken door al dat nieuwe personeel en daar kom jij me roet in mijn koffie gooien met wartaal. Daar staat mijn hoofd nu niet naar, Bommel".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

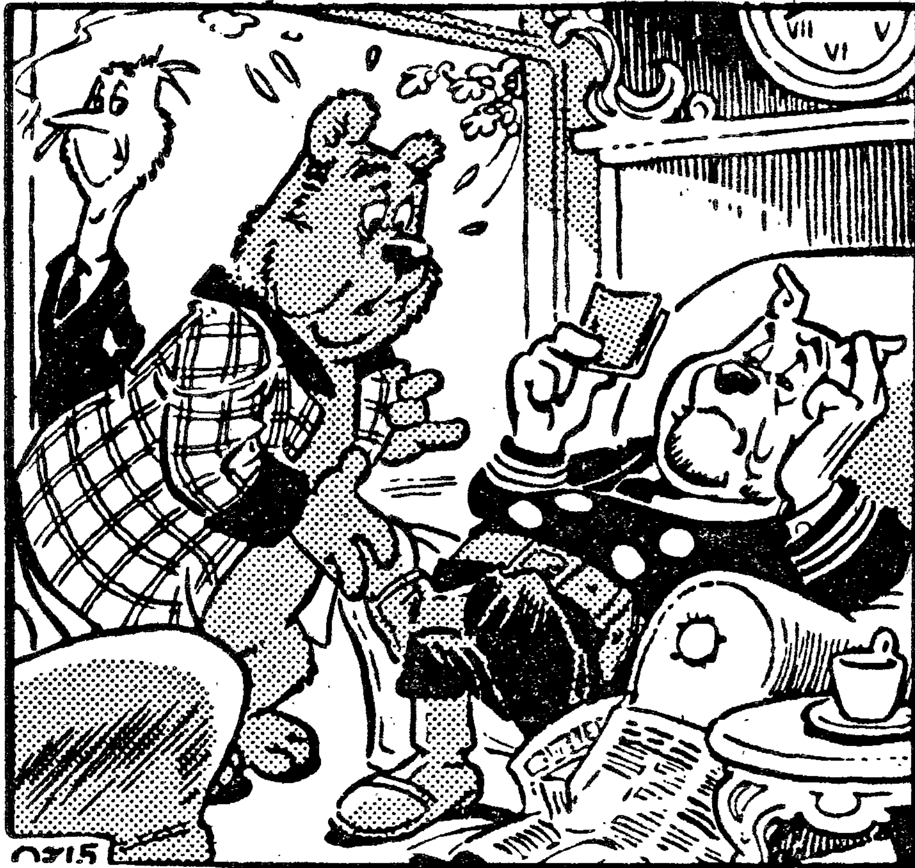

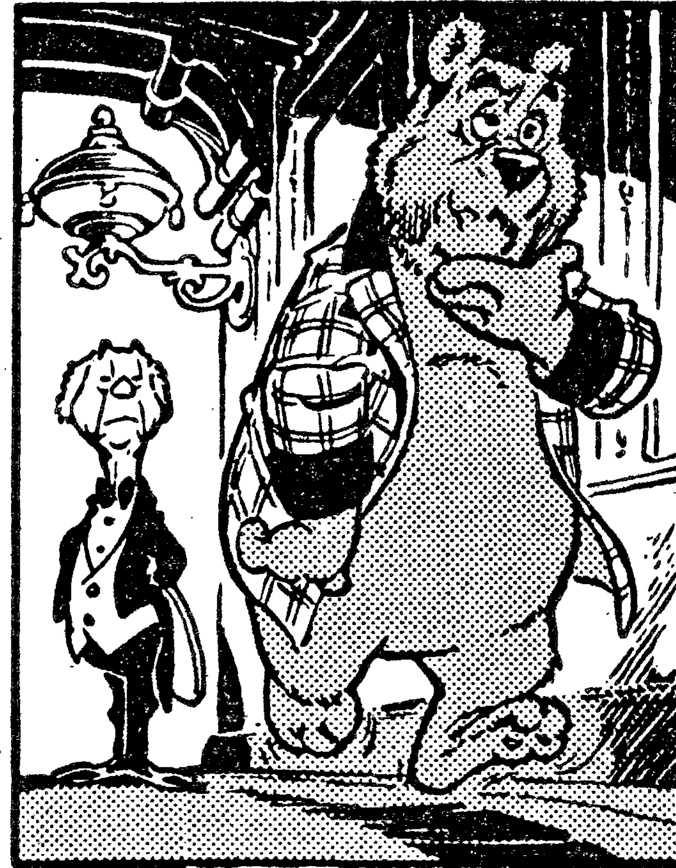

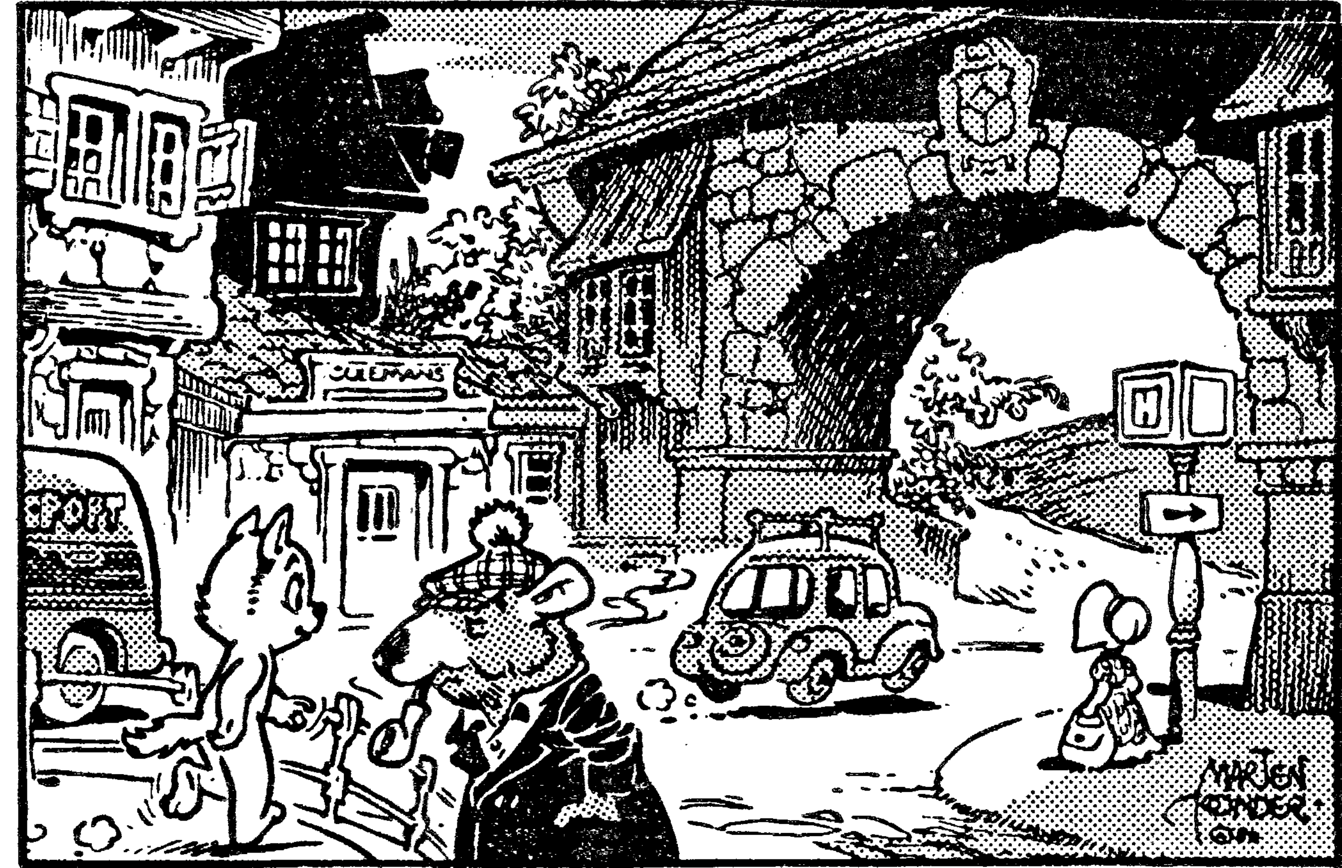
0714 Heer Ollie trok een stoel bij, en dwong zichzelf tot kalmte. „Ik praat geen wartaal", verklaarde hij beheerst. „Kijk, het zit zo. Een poosje geleden is mijn auto gestolen door een schurk, die er een overval mee heeft gedaan op de juweliersbediende, en omdat ik toevallig langs kwam, heeft hij mij als een overvaller aangekleed, zodat ik in zijn plaats door de politie ben gearresteerd".
„Zo, ben je dat?", zei de politiechef over zijn ochtendblad. „Niet zo mooi. En wanneer was dat dan wel, Bommel? Ik heb er niets over gehoord".
„Dat kan ook nog niet", hernam heer Ollie. „Het is nèt gebeurd. Een paar minuten geleden, bedoel ik; om half elf, zo ongeveer. Op dit moment zit ik in een overvalwagen, en straks zit ik onschuldig gevangen".
De commissaris liet zijn krant los en wreef zich de kin.
„Je bent altijd een moeilijke geweest", sprak hij. „Maar dit slaat alles. Hoe kan je in een overvalwagen zitten, terwijl je hier zit?".
„Omdat ik bezig ben vandaag over te doen", legde heer Bommel uit. Hij begon te begrijpen, dat zijn verhaal voor buitenstaanders moeilijk te volgen was, en verslagenheid maakte zich van hem meester.
„Alles is verkeerd gegaan", vervolgde hij met bevende stem. „En daarom moet ik het goed maken. Maar daarvoor heb ik uw hulp nodig, als u begrijpt wat ik bedoel".
„Het is te gek om los te lopen", mompelde de heer Bas, terwijl hij zuchtend zijn notitieboekje trok. „Maar goed. Men kan mij nooit verwijten, dat ik mijn plicht niet doe. Ik zal een aantekening maken en de zaak uitzoeken. Ga nu maar rustig naar huis en neem een asperientje".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0715 „Hoe kan ik nu rustig naar huis gaan, terwijl ik gevangen zit?", riep heer Ollie opspringend uit. „U moet onmiddellijk ingrijpen. Wat moet ik doen, bedoel ik?"

Maar nu begon de politiechef er genoeg van te krijgen.

„In jouw geval zou ik kalmpjes weglopen", zei hij, terwijl hij zijn boekje dichtklapte. „Dat zal niet moeilijk zijn, want het lijkt me, dat je aardig vrij bent. En ik wil nu wel eens rustig mijn krantje lezen".

Heer Bommel voelde dat hij te veel was, en terneergeslagen verliet hij de Kleine Club.

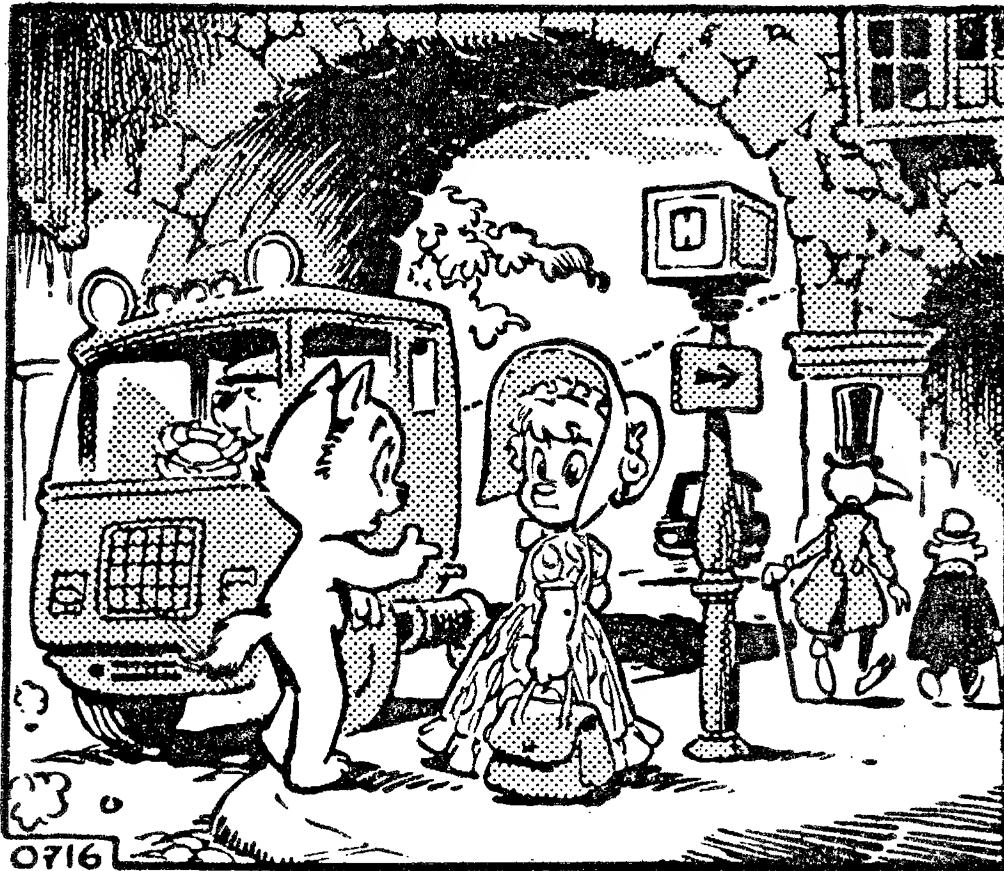
„Aan heer Bas heb ik niets", prevelde hij moedeloos. „Dat is geen houding voor iemand, die de wet moet handhaven. En er is haast bij! Ik moet . . . Als ik nu eens . . . Juist! De burgemeester! Ik ga naar de burgemeester om me te beklagen. Misschien heeft die meer begrip voor de moeilijkheden van een heer, en kan hij het onrecht herstellen".

Intussen was Tom Poes een eind gaan lopen, en toen hij bij de waterpoort van de stad kwam, zag hij daar juffrouw Doddel bij een bushalte staan. Dat herinnerde hem aan de vreemde boodschap, die heer Ollie hem opgedragen had, en hij keerde op zijn schreden terug om haar aan te spreken.

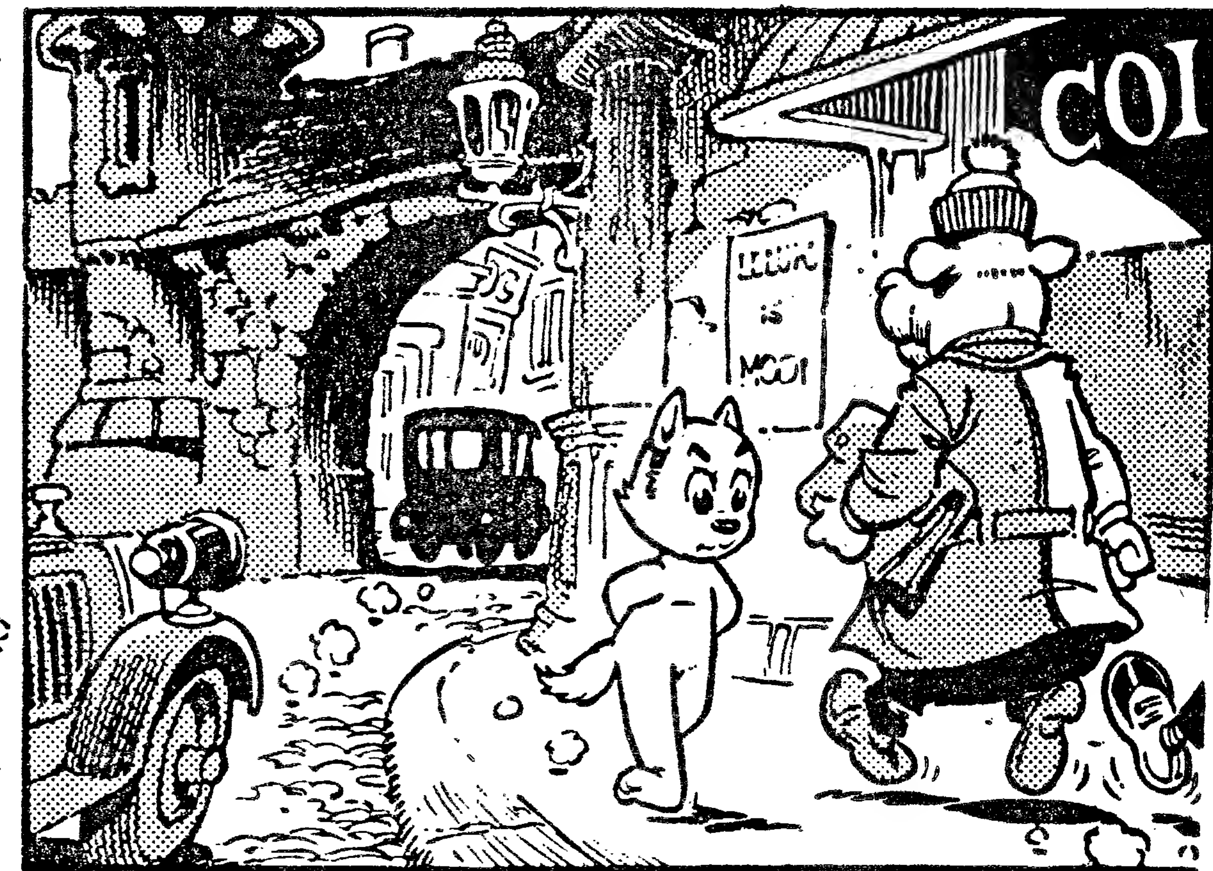
„Er is iets raars aan de hand", zei hij tot zichzelf. „Maar ik heb geen idee, wat het is. Misschien weet Doddeltje er meer van, en het komt goed uit, dat ze vanmorgen boodschappen is gaan doen. Nu kan ik even met haar praten".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0716 Juffrouw Doddel keek een beetje verbaasd toen Tom Poes haastig naar haar toe liep.

„Moet je ook met de bus mee?", vroeg ze. „Ik dacht, dat jij altijd liep. Maar daar heb ik geen tijd voor, hoor. Ik moet mijn huis nog in orde maken voor vanavond".

„Dat weet ik", zei Tom Poes. „Gefeliciteerd met uw verjaardag. Maar ik wilde u vragen of u soms ook weet, wat er met heer Ollie is. Ik maak me een beetje ongerust over hem".

„Met Ollie is nooit iets", sprak de buurvrouw koeltjes. „Hij is zo knap, dat hij altijd overal raad op weet".

„Hm", zei Tom Poes. „Hij heeft me een boodschap voor u gegeven. Ik moest u zeggen, dat u in geen geval het cadeau aan moet nemen, dat hij u gaat geven omdat u jarig bent".

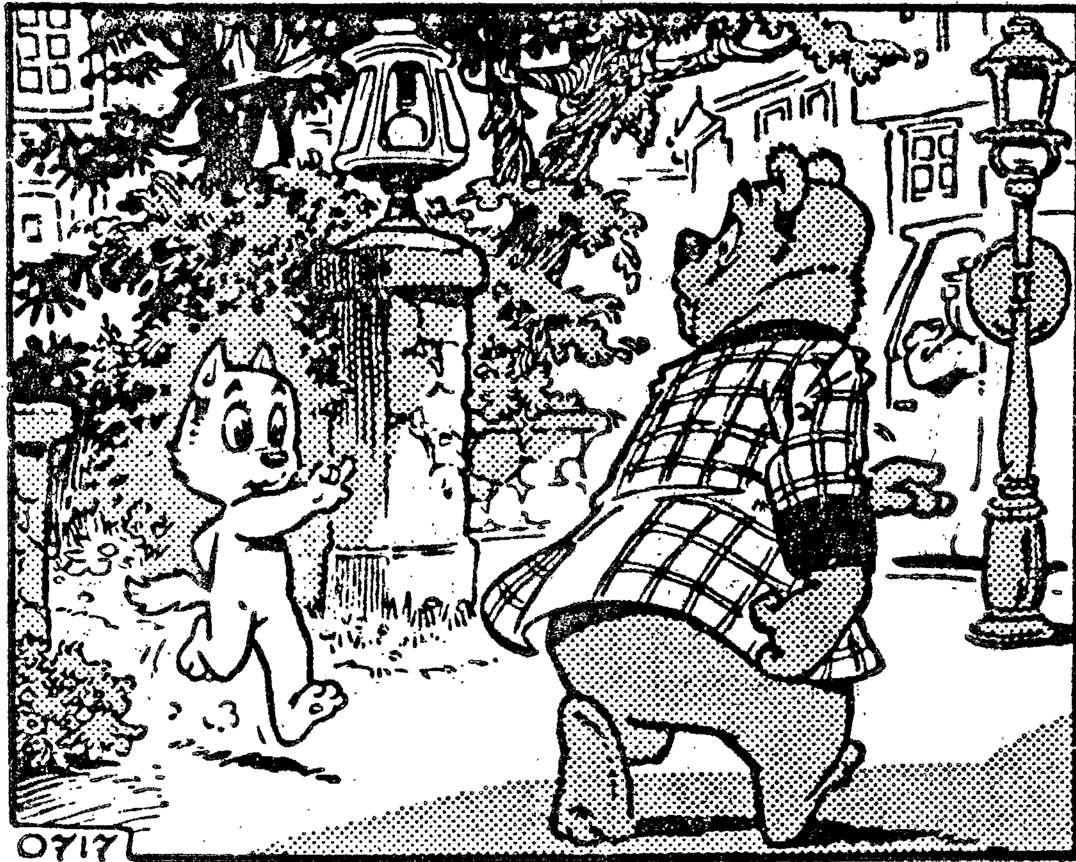
„Dat is het toppunt!", riep juffrouw Doddel verontwaardigd uit. „Je moest je schamen om zijn verrassing zo te bederven. Ben jij een vriend? Maar ik zal hem voor je waarschuwen, als je dat maar weet!"

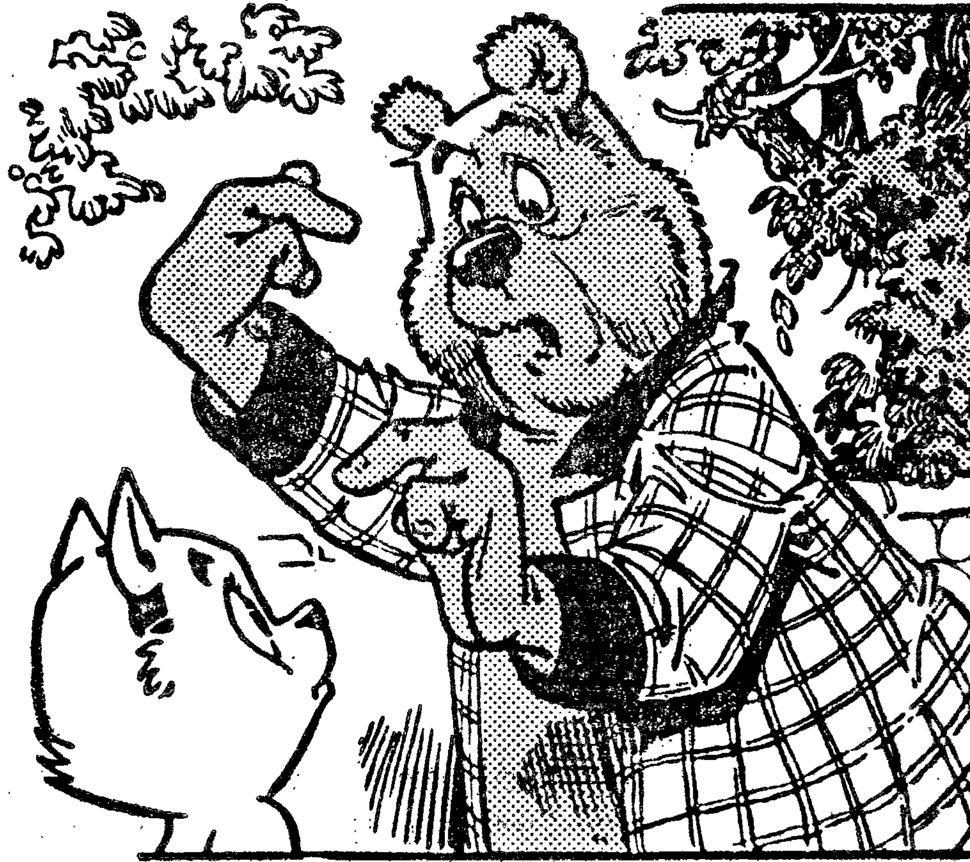
Tom Poes nam haastig afscheid en liep verder de stad in.

„Net wat ik dacht", mompelde hij. „Er is iets vreemds aan de hand, en zij weet er ook niets van. Ik ben bang, dat hij om de een of andere reden weer in moeilijkheden is en ik vraag me af, of ik me ermee moet bemoeien of niet".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

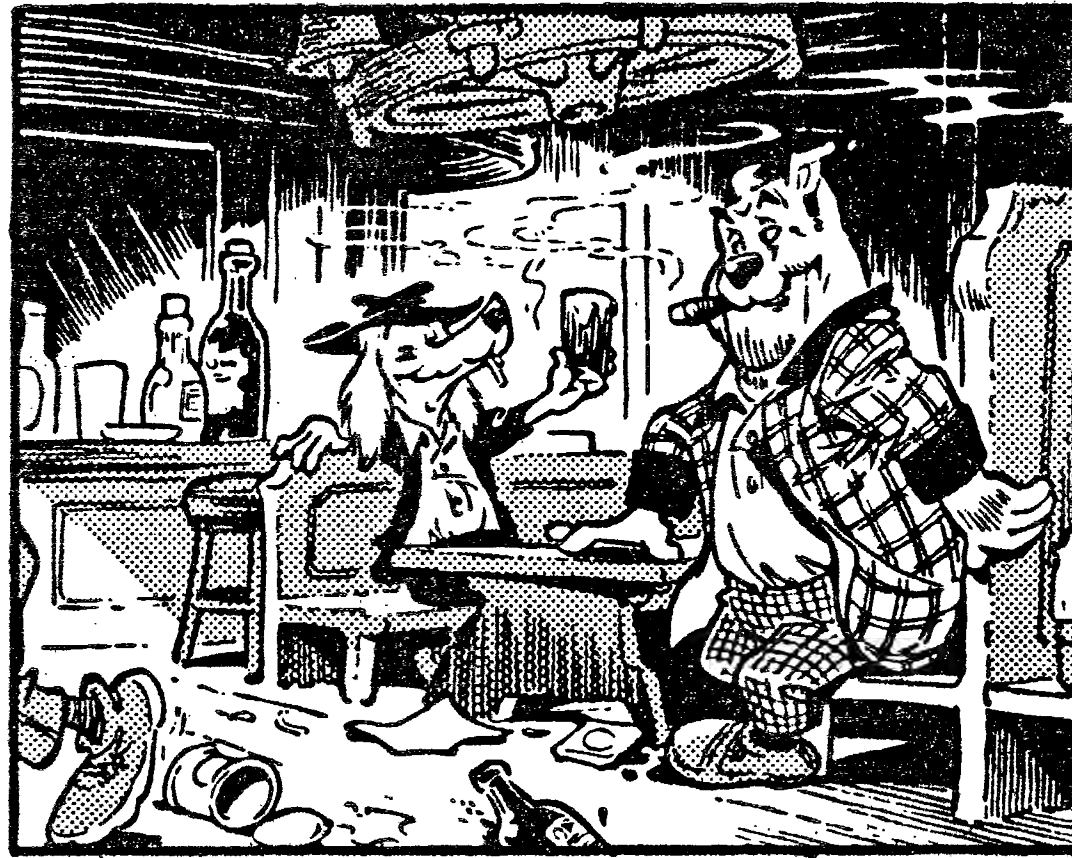

0717 Toen hij peinzend uit het Burgemeester Dickerdackplantsoen kwam, zag Tom Poes tot zijn verrassing heer Bommel lopen, en hij rende op hem toe.
„Bent u ook naar de stad gegaan?", riep hij. „Dat treft. Ik wilde u vragen waarom ik die vreemde boodschap aan juffrouw Doddel moest geven. Is er iets vervelends waarmee ik u kan helpen?"
Heer Ollie bleef staan en keek hem tamelijk verwilderd aan.
„Ik eh... Ik weet het niet", stamelde hij. „Misschien wel, want ik sta overal alleen voor. Maar ik weet niet hoe, omdat ik deze dag over doe en mezelf niet tegen mag komen..."
„Dat kan toch niet?", vroeg Tom Poes verbaasd.
„Ik wel", hernam heer Bommel. „En dan zou ik mezelf paradoksen of zo. Héél vreselijk. Maar gelukkig kan dat nu even niet, omdat ik gevangen zit op een politiebureau. Daarom ben ik op weg naar de burgemeester om me te beklagen, zodat ik weer vrij kom; en daar is haast bij, zeg nu zelf. Ik moet gauw verder, jonge vriend. Tot ziens". Hij liep gejaagd weg en Tom Poes keek hem met open mond na.
„Als ik heer Bommel niet beter kende, zou ik denken dat hij last van een zonnesteek heeft", dacht hij. „Maar wat hij zegt moet minder raar zijn, dan het lijkt. Op een politiebureau gevangen zitten en een dag overdoen? Hm. Hij had trouwens ook geen pleister meer op. Zou zijn wang zo vlug weer beter geworden zijn?"

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

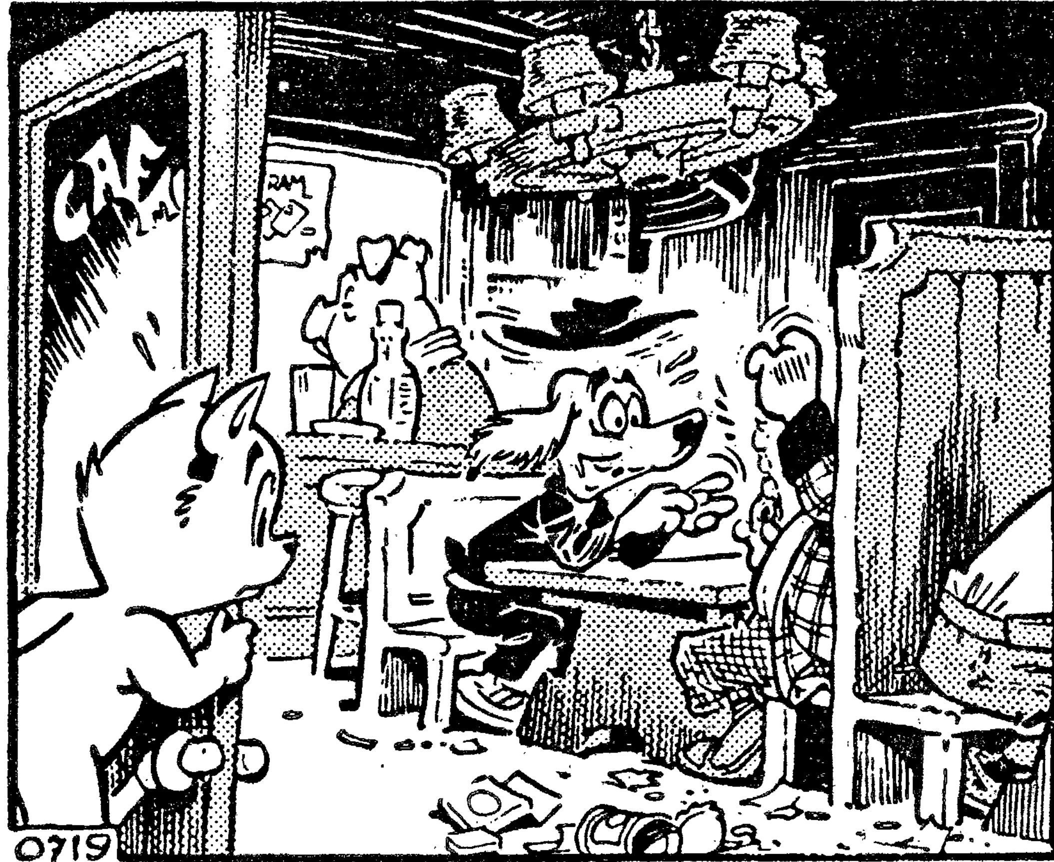

0718 Het gedrag van heer Bommel liet Tom Poes niet met rust, en daarom liep hij wat tobberig verder de stad in. Zodoende raakte hij in de oude buurt, en toen hij de hoek van de Slingersteeg omsloeg, zag hij juist iemand een café binnen gaan, die hem bekend voorkwam.
„Dat lijkt Super wel", stelde hij vast. „En hij heeft net zo'n jas aan als heer Ollie draagt. Zou dat soms iets met zijn vreemde verhaal te maken hebben? Hm. Ik denk, dat ik eens in dat kroegje ga kijken."
Hij had gelijk, want zoals trouwe lezertjes weten, had Bul Super alles met heer Bommels verhaal te maken. De gezonken zakenman wist, dat zijn maat Hieper op dit uur van de dag het drankhuis placht te bezoeken, en toen hij hem zag, ging hij voldaan tegenover hem zitten.
„Ik zie, dat je goeie zaken hebt gedaan", sprak Hieper, zijn glas heffend. „Die jas is van de bolle. D'r zit zeker een mooie portefeuille in?"
„Beter, jongen. Veel beter", zei Super. „Dat geldetwietje is maar bijzaak, en van dat jasje moet ik zo gauw mogelijk af, met het oog op de opzichtigheid. Nee, ik heb wat anders bij me. Je moet es even kijken!"

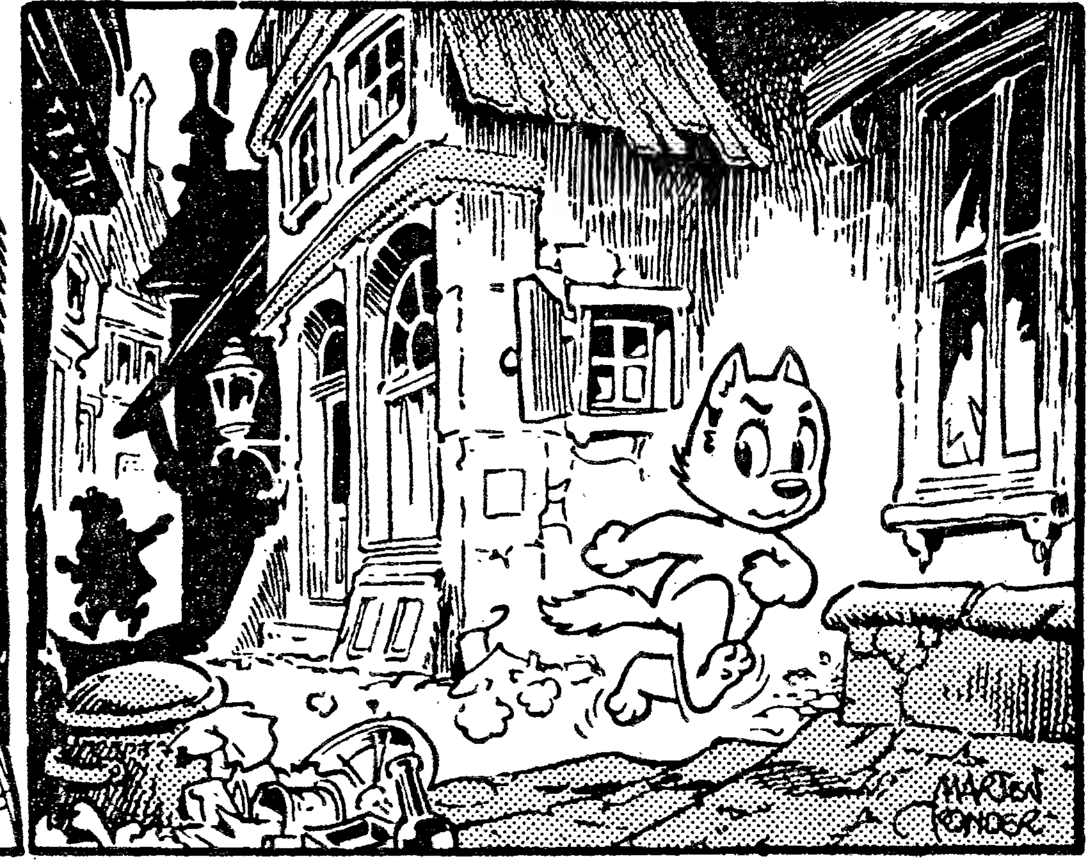
Zo sprekende tastte hij in zijn binnenzak en trok een halssieraad te voorschijn, dat lichtstralen door de berookte ruimte schoot. De aanblik daarvan ontroerde zijn compagnon zo, dat de woorden hem te kort schoten; en ze merkten geen van beiden, dat de deur van de uitspanning voorzichtig werd geopend.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

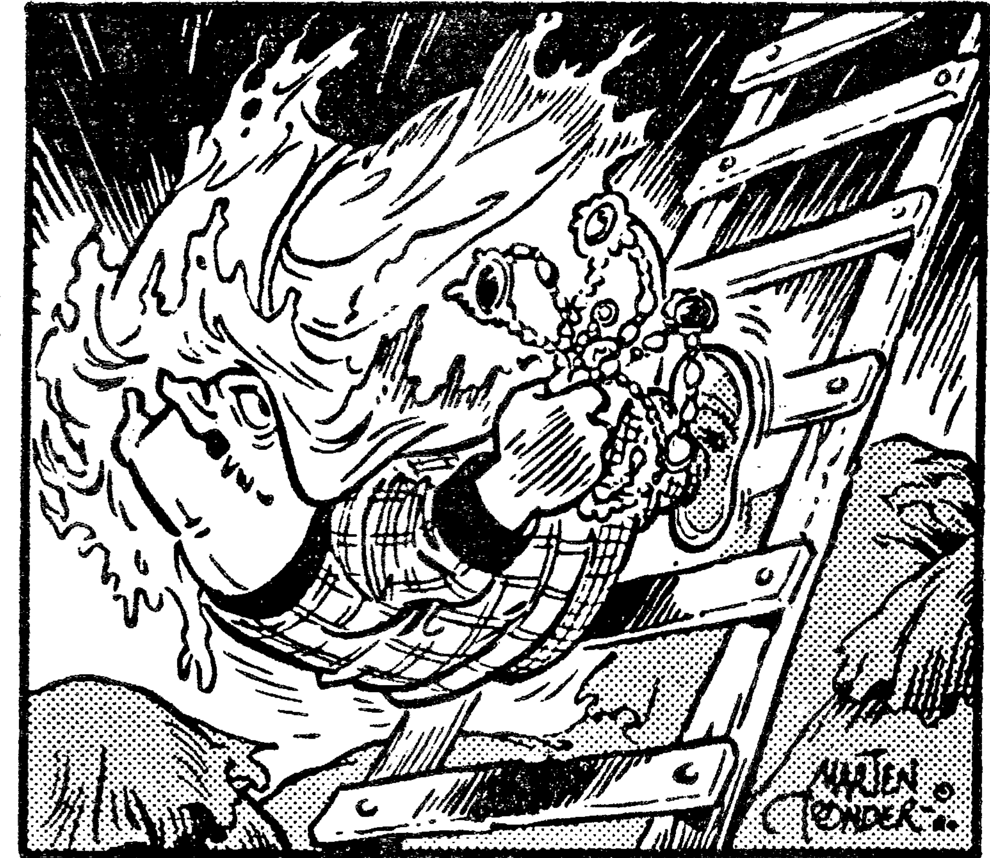

0719 Tom Poes stak zijn hoofd om de hoek van de cafédeur en keek met toenemende verbazing naar de juwelen die Super te voorschijn bracht.
,,Allemaal flonkertjes, die voor de bolle bestemd waren'', hoorde hij de aangestoken zakenman zeggen. ,,En weet je wat het mooie is? Bommel wordt zelf van het achteroverdrukken verdacht, en hij zit nu te brommen''. Hij barstte in een smakelijk gelach uit, en daarop vertelde hij, hoe de overval zich had toegedragen. ,,Maar nu moet ik van dit jasje af'', besloot hij. ,,Het is te opvallend. En ik ga de poet in veiligheid brengen. Als jij nu een goeie handelaar gaat zoeken, Ger de Grijper of Witte Floor of zo, dan ga ik naar het pakhuis. Maar laat je niet beneppen, ouwe reus. Dit is Superhandel!''
Tom Poes hoorde die laatste woorden al niet meer, want hij was weggerend.
,,Dat pakhuis ken ik wel'', zei hij bij zichzelf. ,,En die juwelen zijn natuurlijk het cadeautje waar heer Bommel het over had. Ik moet nu eerst proberen het uit Supers handen te krijgen, en dan moet ik heer Bommel uit die cel zien te bevrijden. Dan kunnen we eindelijk eens praten, zodat ik te weten kom wat hij bedoelde met het overdoen van vandaag''.
En met die gedachten beklom hij hollend de trappen van de Gasdrift, waar de beide zakenlieden hun lompenhandel dreven.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

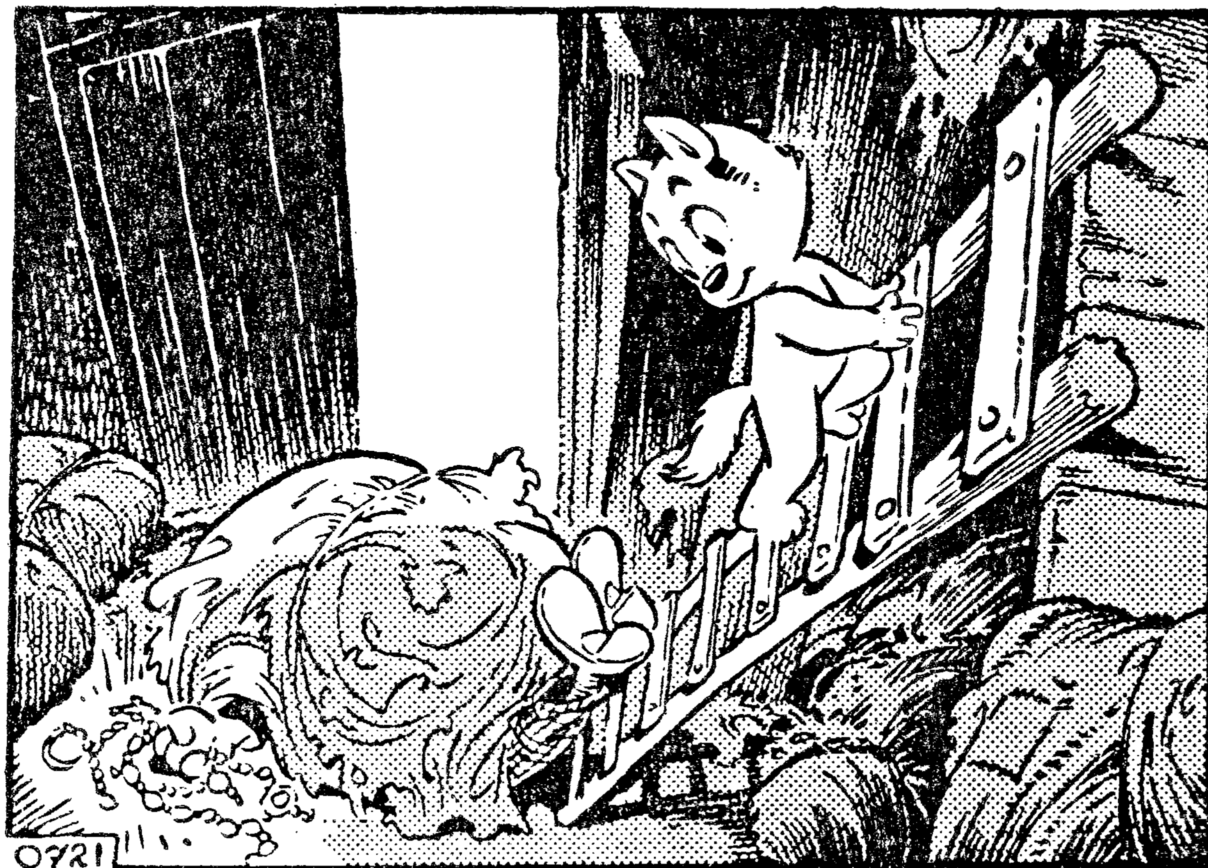

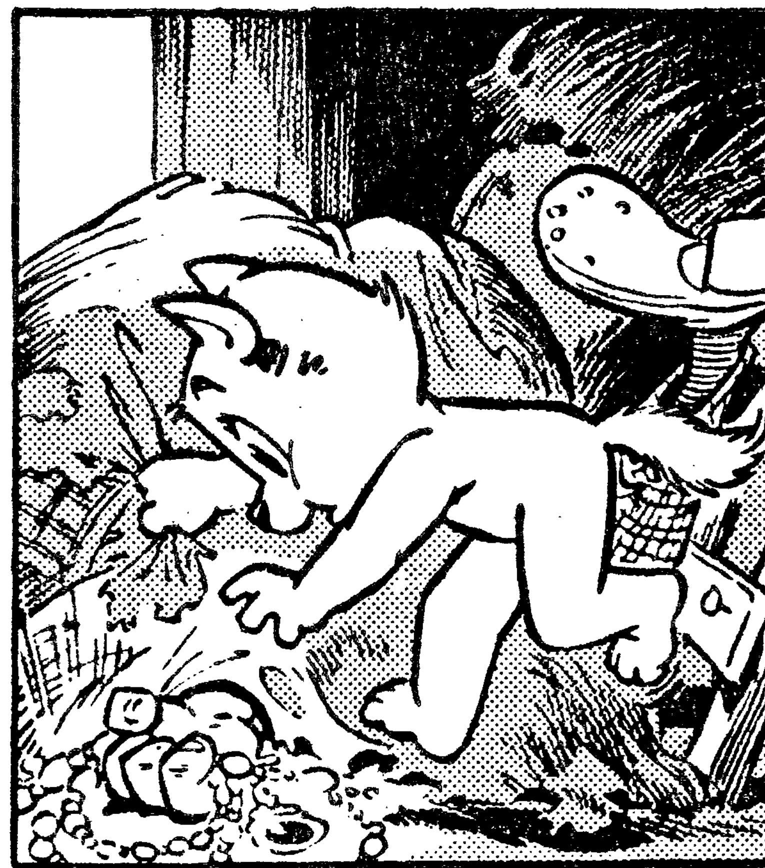
0720 Nadat Super de nodige voorlichting aan zijn maat gegeven had, begaf hij zich met lichte tred naar zijn handelsonderneming. De straat waar die gevestigd was, stond in een slechte reuk; maar de geharde zakenman was daaraan gewend omdat hij altijd tussen de lompen zat. En bovendien had hij vandaag alleen maar oog voor het mooie.
"Een lekker gevoel, die opschik in mijn zak", mompelde hij. "Als Hiep een beetje zijn best doet, en we spelen het over de band, dan heb je kans dat we er bovenop raken. Dan kunnen we weer eens écht in zaken gaan. Maar nu moet ik eerst even van dit jasje af".
Zo sprekende opende hij de deur van zijn nering en stapte naar binnen. "Es even kijken", hernam hij peinzend. "Ik kan die karbonkels het beste op het vlondertje leggen, onder de stapel ongeregeld. De politie heeft tegenwoordig wel wat anders te doen dan kleine zakenlieden uit te vlooien, en Hiep zoekt natuurlijk onder de net gedragen herenkleding, want ik ken hem. Maar dáár zal de smeerlap alleen maar dit jasje vinden".
Hij stapte op het wankele laddertje, en terwijl hij begon te klimmen, trok hij de juwelen uit zijn binnenzak. De ronddwarrelende stofwolken werden een ogenblik aan het licht gebracht door fonkelende flitsen, maar dat duurde niet lang.

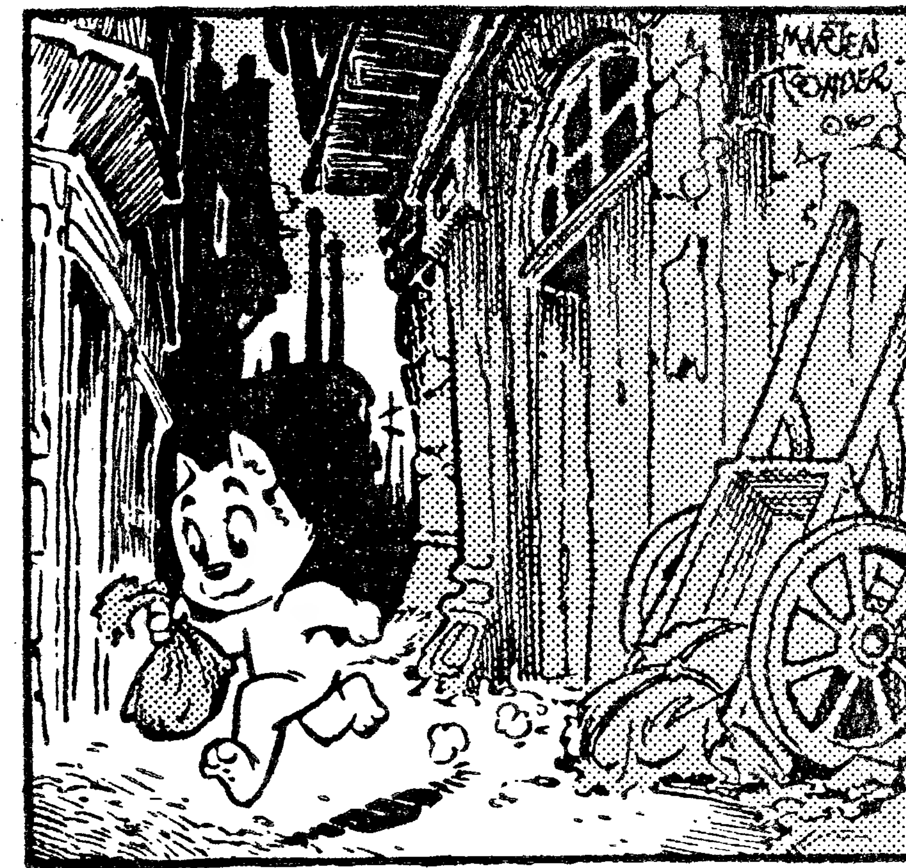
Op het zoldertje klonk een schuivend geluid, en voordat de genietende handelsman begreep wat er gebeurde, stortte de stapel ongeregeld hem vol op de tors. Hij verloor daardoor zijn houvast en sloeg dreunend tegen de grond, toegedekt door zijn lompen.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

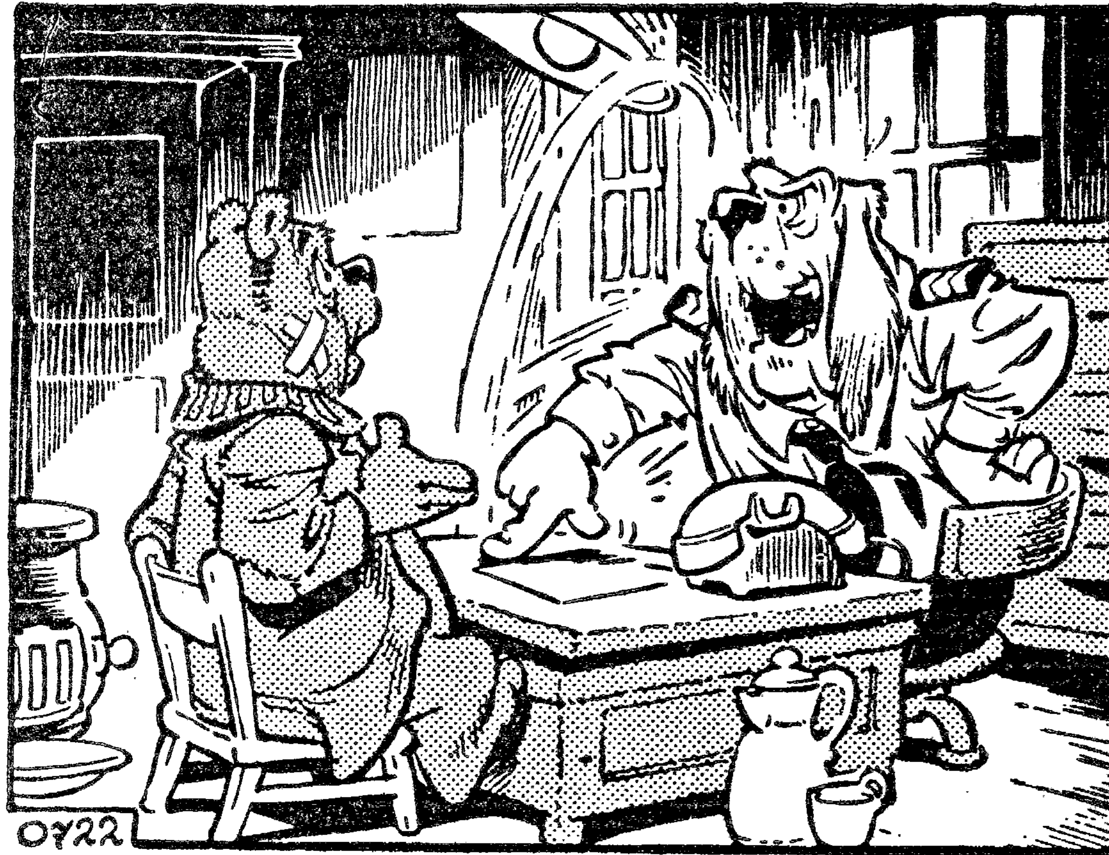
0721 Het bleef niet lang stil in de lorrige ruimte. Zodra Super tussen de vodden tot rust gekomen was, stapte Tom Poes van het vlierinkje op de ladder en klom snel naar beneden.

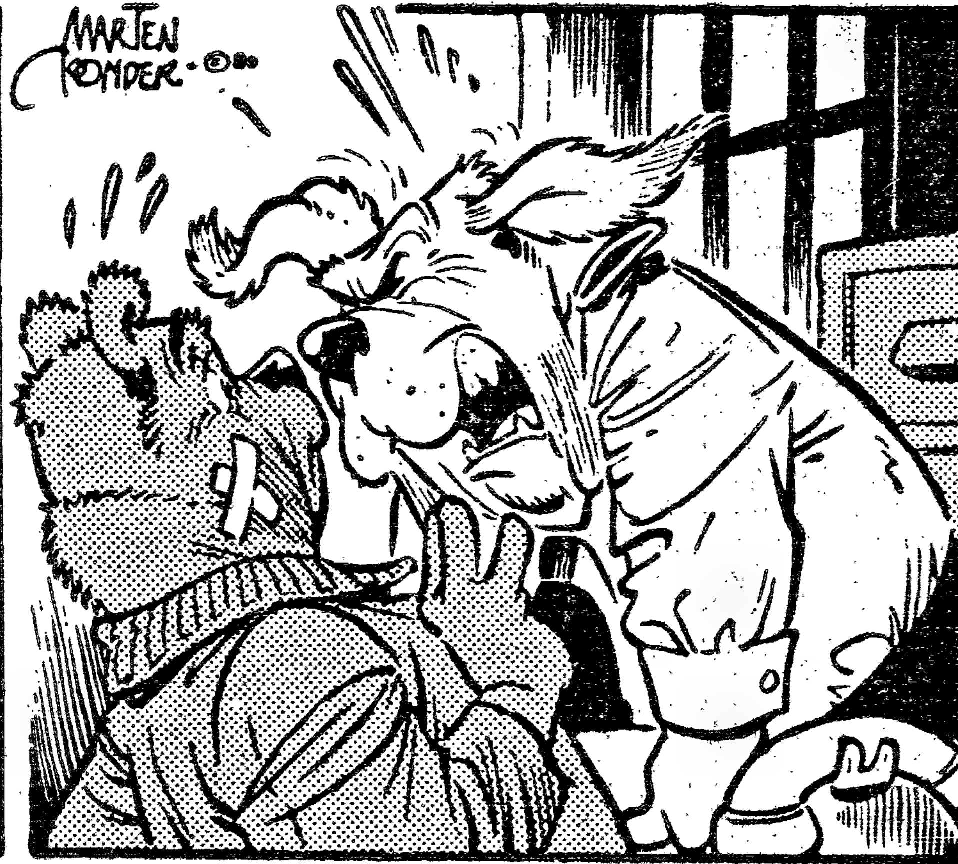
„Het was gemakkelijker dan ik dacht", stelde hij vast. „Het lag zo voor de hand, dat hij de sieraden onder deze stapel zou verbergen, dat ik bang was, dat hij het ergens anders zou doen. En het is ook prettig, dat zijn hand uit de lappen steekt. Nu kan ik opschieten". Hij sprong op de grond en trok de juwelen zonder veel moeite uit de verkrampte vingers van de gevallen koopman. Daarop wikkelde hij ze voorzichtig in een flard dat hij uit de stapel ongeregeld scheurde, en verliet haastig het pakhuis.

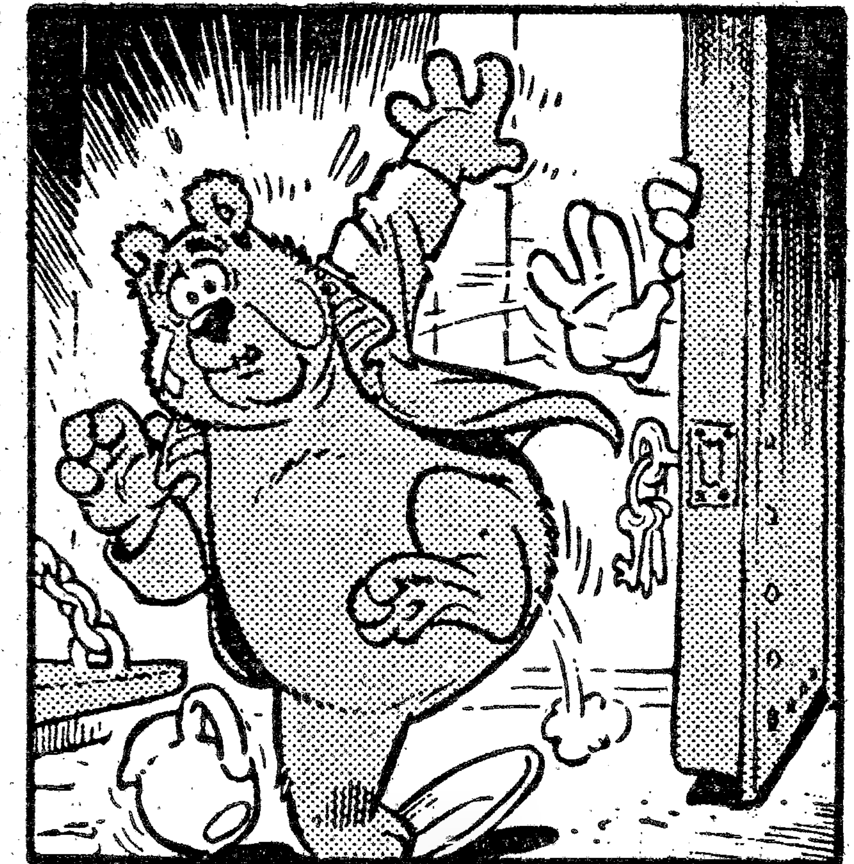
„Dat is dat", mompelde hij, terwijl hij door de Gasdrift rende. „En nu eens kijken wat er met heer Bommel aan de hand is. Toen ik hem tegenkwam beweerde hij, dat hij in een cel gevangen zat. Dat lijkt raar, maar ik weet zo langzamerhand, dat alles altijd nog erger is, dan het uit zijn woorden lijkt. Op de een of andere manier is hij bezig een dubbel leven te leiden, waar hij zelf niet veel van begrijpt. En een politiecel? Hm; dan ga ik maar eerst eens in de post op de Gierdreef kijken. Daar hebben ze die nieuwe lichting agenten ondergebracht, en die kennen heer Ollie natuurlijk nog niet".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

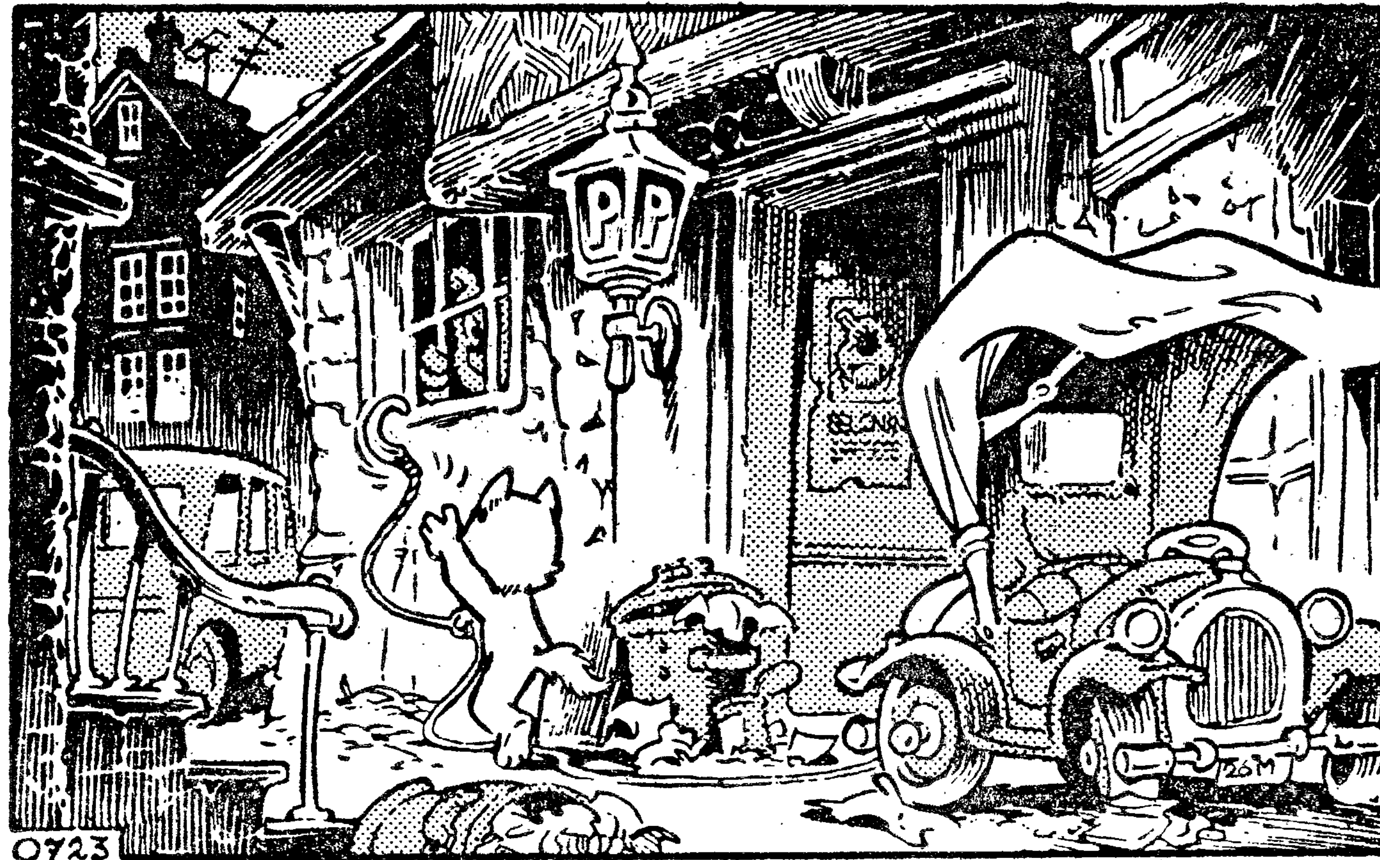

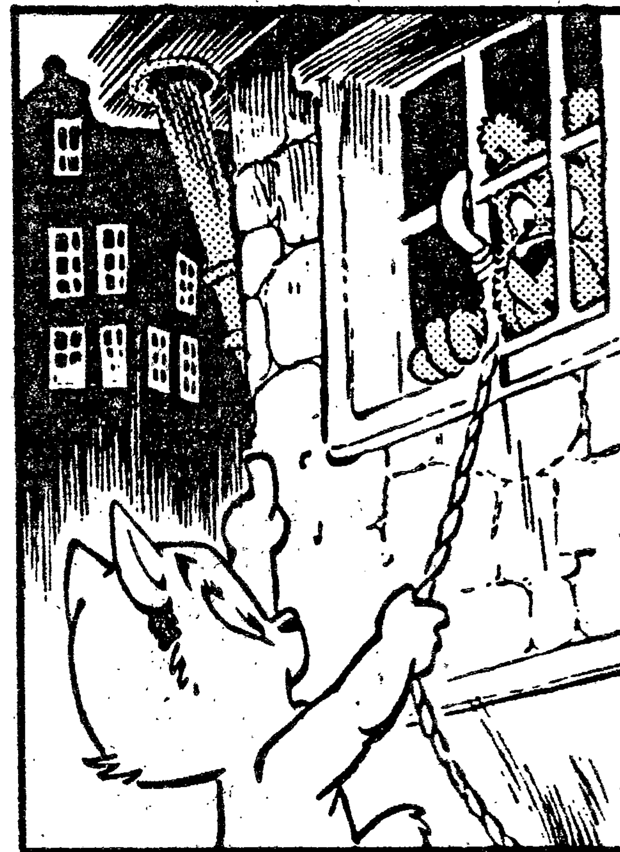
0722 Nadat de postcommandant heer Ollie enkele uren de tijd gegeven had om zijn gedachten te verzamelen, liet hij hem bij zich komen voor een verhoor.
„Ga zitten", sprak hij. „Ik ga je opschrijven. Vertel je verhaal maar".
„Mijn auto is gestolen", zei heer Bommel.
„Heel vroeg al. Ik had dat aan moeten geven, maar omdat die juwelier ertussen kwam is het door mijn hoofd gegaan, en daarom doe ik het nu maar. Dat van die overval kan wel even wachten, want ik moet nu eerst verder om mijn juwelen op te halen, zodat ik..."
Op dat moment werd hij onheus in de rede gevallen door majoor Prakkers.
„Bla-bla!", riep deze. „Dat geklep zal je niet helpen. Je bent op heterdaad betrapt, in het bezit van een verboden schietwapen, waarmee je gedreigd hebt. Wat is de naam van je medeplichtige? Zeg op!"
„Medeplichtige?", herhaalde heer Bommel in grote verwarring. „Ik heb niets gedaan, zodat ik ook geen medeplichtige kan hebben. Geld speelt geen rol, bedoel ik, terwijl ik helemaal geen overval hoef plegen om aan juwelen te komen. Die bestel ik telefonisch bij juwelier Smarijn. Bel hem maar op, en vraag hem....".

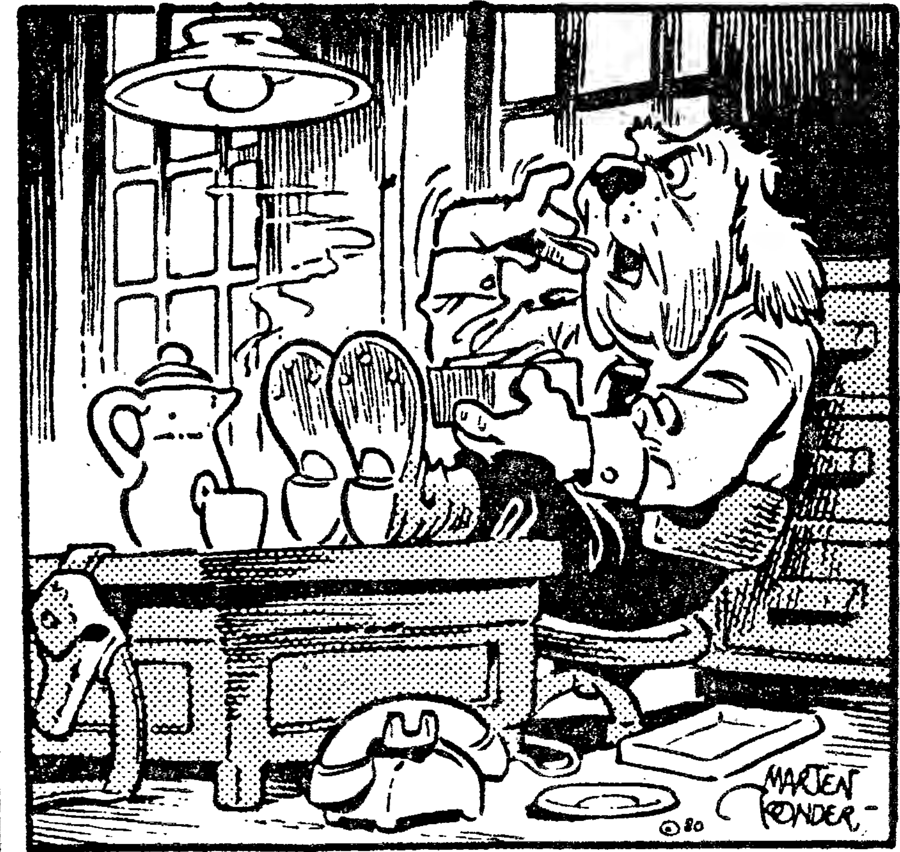
„Ik vraag niks!", bulderde de postcommandant uitzinnig. „Jij geeft antwoorden van niks, bedoel ik! Ga nog maar een poosje nadenken, totdat de inspecteur komt. Ik heb geen tijd meer voor je".
Met die woorden geleidde hij de ongelukkige heer terug naar zijn cel en duwde hem naar binnen.
„Erg slim ben je ook niet", riep hij hem na. „Die medeplichtige heeft je lelijk voor spekkever laten zitten. Waarom geef je zijn naam niet?"

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0723 Zo zat heer Ollie dus weer in zijn cel, vol droevige gedachten, en een drukkend uitzicht op de Gierdreef. Maar plotseling werd zijn aandacht getrokken door een stem die zijn naam riep, en verrast drukte hij het gelaat tegen de tralies. Buiten stond Tom Poes voor het raampje, en op het moment, dat hij zijn vriend zag, wierp hij een haak omhoog.

„De Oude Schicht staat hier voor de deur", siste Tom Poes. „Daardoor wist ik dat u hier was. Die haak zit vast aan de trekkabel die ik in de bagageruimte gevonden heb. Ik heb hem aan de achterbumper geknoopt, en nu ga ik die tralies eruit trekken".

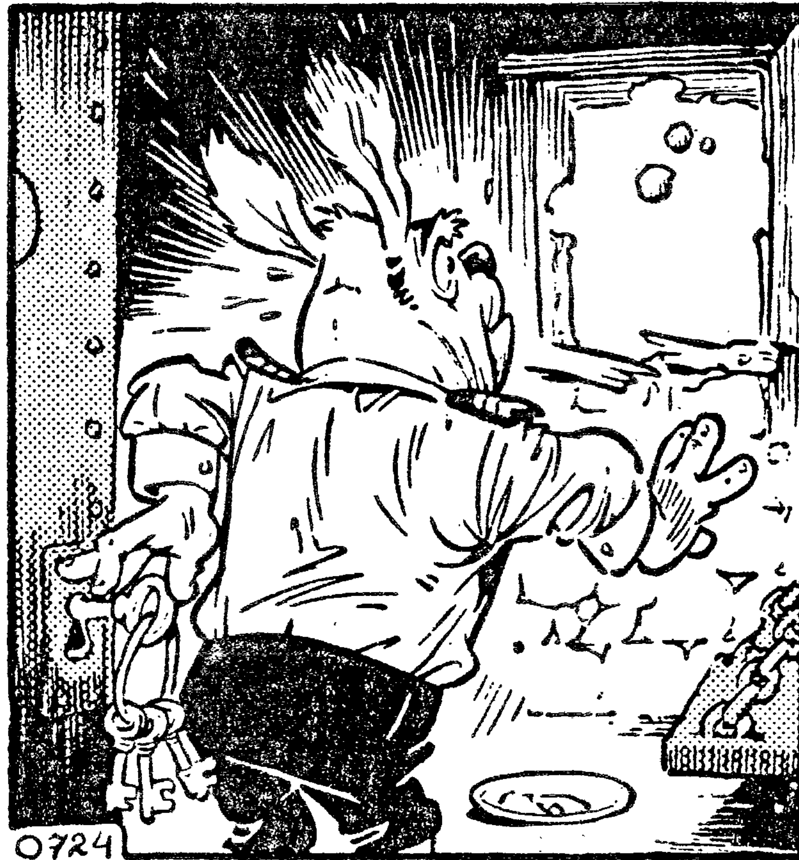
„M-maar die zitten vast", fluisterde heer Bommel terug. „Zodat ik niet kan ontsnappen, als je begrijpt wat ik bedoel". „Allemaal ouwe troep", verklaarde Tom Poes, die intussen de haak over de tralies gegooid had. „De kalk is vergaan en het hout is verrot. Gelukkig zaten de sleutels nog in de Schicht; ik kan zo wegrijden. Als die tralies er nu uit zijn, moet u zo vlug mogelijk naar buiten klimmen. Gauw hoor, want het zal wel een beetje lawaai maken".

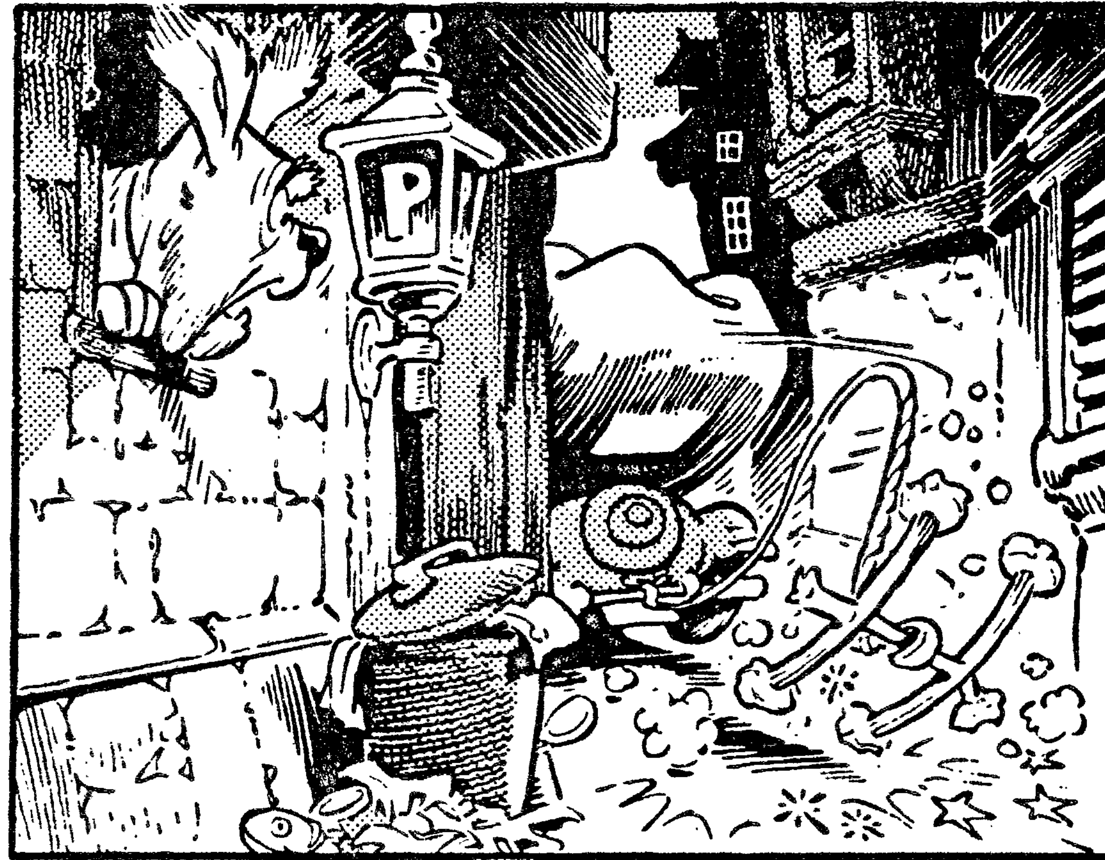
Dat was waar. Majoor Prakkers had net zijn blikje te voorschijn gehaald om de lunch te gaan gebruiken, toen hij gestoord werd door gegooi en gebonk in de steeg.

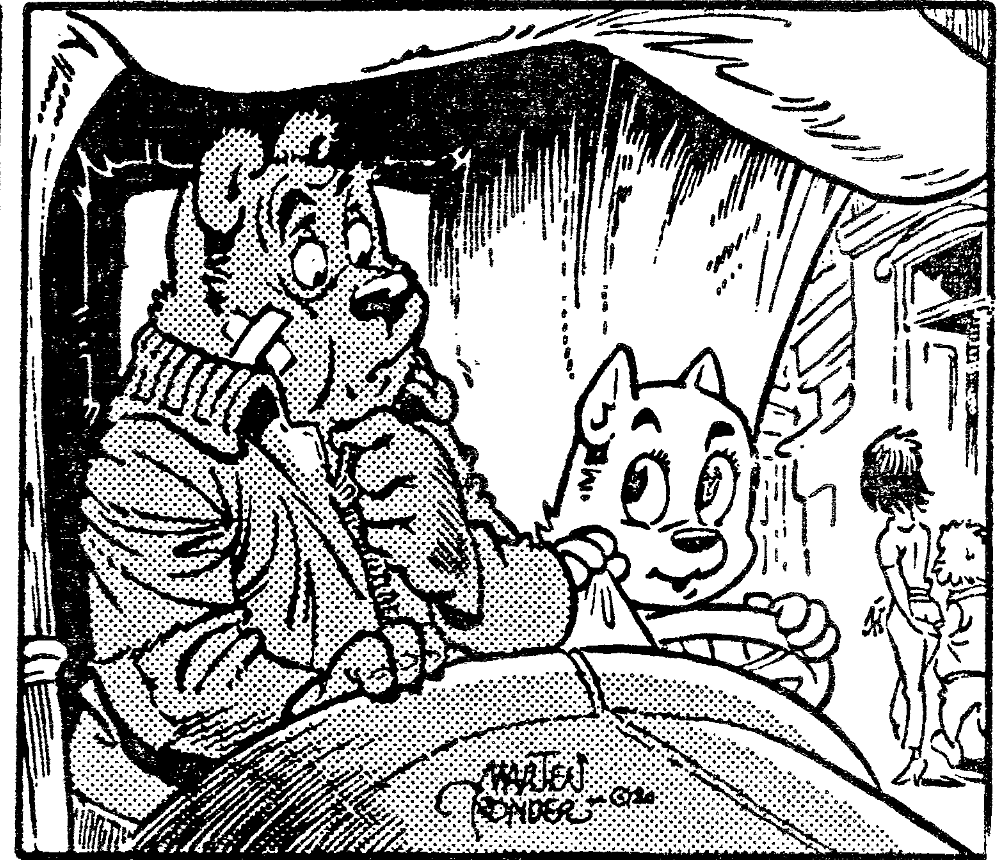
„Het valt niet mee, om in een achterbuurt gestationeerd te zijn", sprak hij tot zichzelf. „Altijd lawaai. Maar aan de andere kant moet ik mijn arrestant niet vergeten. Het is best mogelijk, dat hij nog meer medeplichtigen heeft".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0724 — De postcommandant legde met tegenzin zijn lunch terzijde en haastte zich naar de cel waar hij de gevaarlijke overvaller had opgesloten. Die was echter gevlogen, zoals hij vaststelde toen hij de deur geopend had. De sponning hing in splinters aan de gare muur, en enkele neerstortende steenresten waren het enige teken van leven in het stuitende vertrekje.

„Dat is sterk", gromde de majoor, onaangenaam getroffen. „Hoe heeft die lorejas..."

Op dat moment drong het aanzwellend geronk van een automotor in het kamertje door en met een sprong bereikte de ambtenaar het venster om een blik naar buiten te werpen. Die werd getroffen door de tralies, die eens het venster gesierd hadden, doch die nu kletterend door de nauwe steeg sprongen, voortgesleept door de vertrekkende Oude Schicht.

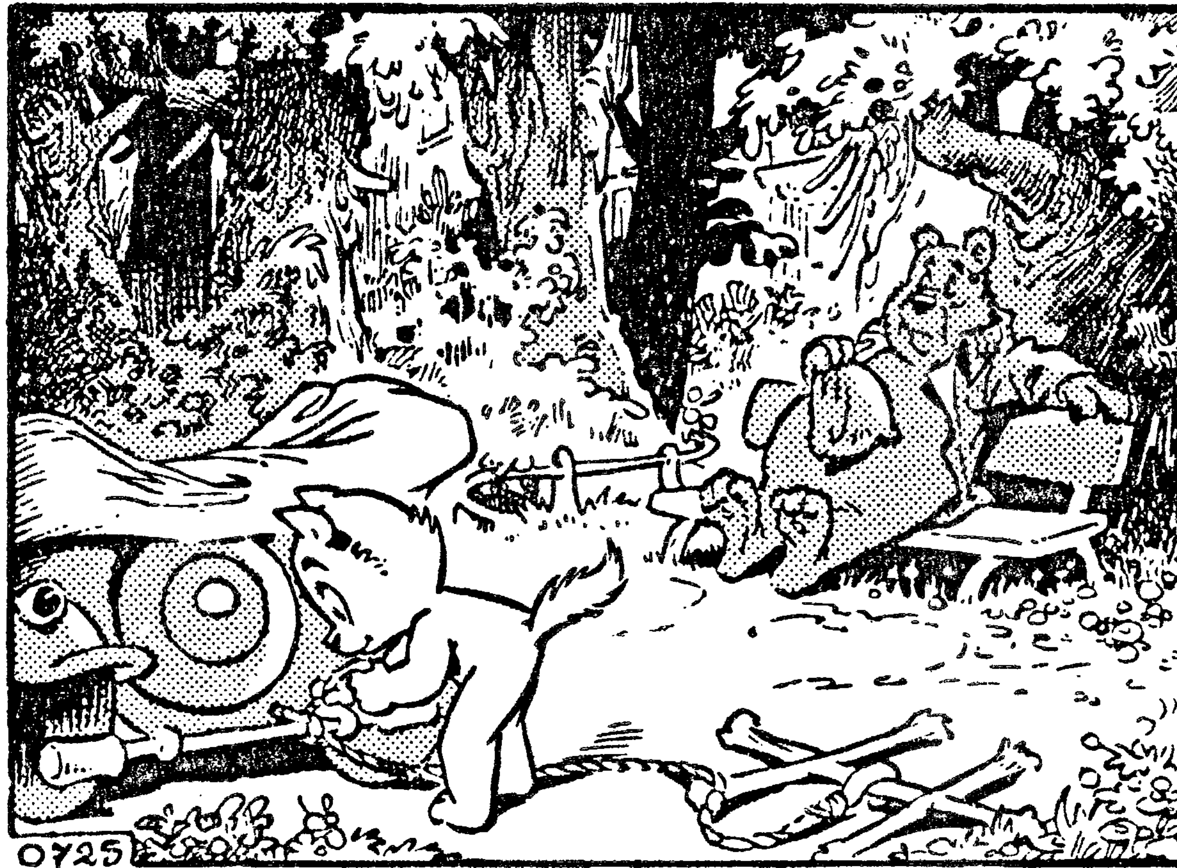
„Juist", stelde de beambte vast. „Vastgebonden aan de achterbumper van het in beslag genomen voertuig. Gemeente-eigendom, zogezegd. Arrestant ontsnapt met behulp van medeplichtige. Vraag: Is dit dezelfde medeplichtige als in geval a, of is er nog een derde in het spel? Onmiddellijk alle wagens oproepen. Met die sleep komen ze niet ver, zou ik zeggen".

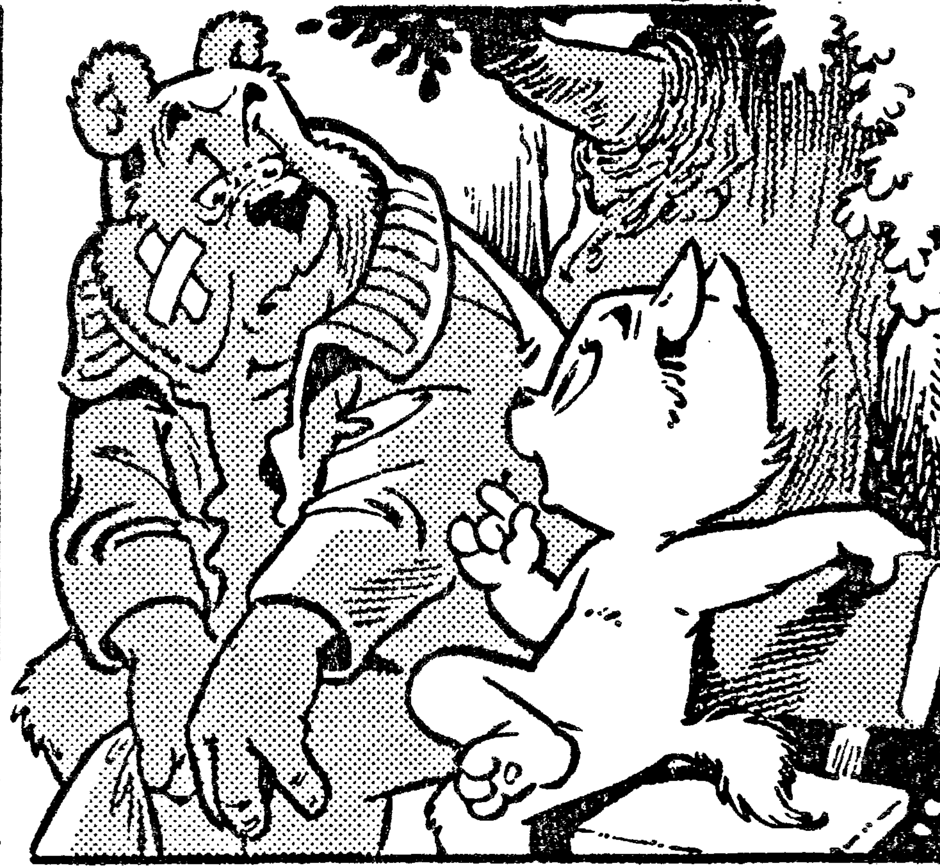
Datzelfde zei ook Tom Poes, die achter het stuur zat.

„We moeten de Schicht zo gauw mogelijk ergens verbergen", voegde hij eraantoe. „En u moet een andere jas hebben. Maar ik heb hier de juwelen die u wilde kopen, en die u niet aan Doddeltje wilde geven. Ik zal naar het plantsoen rijden; misschien hebben we daar ook de tijd om even te praten".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0725 Tom Poes slaagde erin de Oude Schicht het Dickerdackplantsoen binnen te rijden zonder door de politie te worden aangehouden en hij slaakte een zucht van verlichting. Nadat hij op een beschut plekje stil had gehouden, sprong hij uit het voertuig, trok de kap omlaag en knoopte de sleepkabel los. Heer Bommel had zich intussen met de lap vol sieraden naar een bankje begeven, en daar trachtte hij uit te leggen wat hem die dag overkomen was. Maar dat was ongeveer hetzelfde als Super al verteld had, en daarom kwam Tom Poes er niet veel verder mee.
,,Hm'', zei hij. ,,Ze denken dus al, dat u een medeplichtige hebt. Nou, dan hoeven we de politie niet meer op het spoor van Super te zetten. Maar er is wat anders. De laatste keer, dat ik u zag, was u op weg naar de burgemeester en ik vraag me af hoe u vrij kon rondlopen, terwijl u gevangen zat?''.

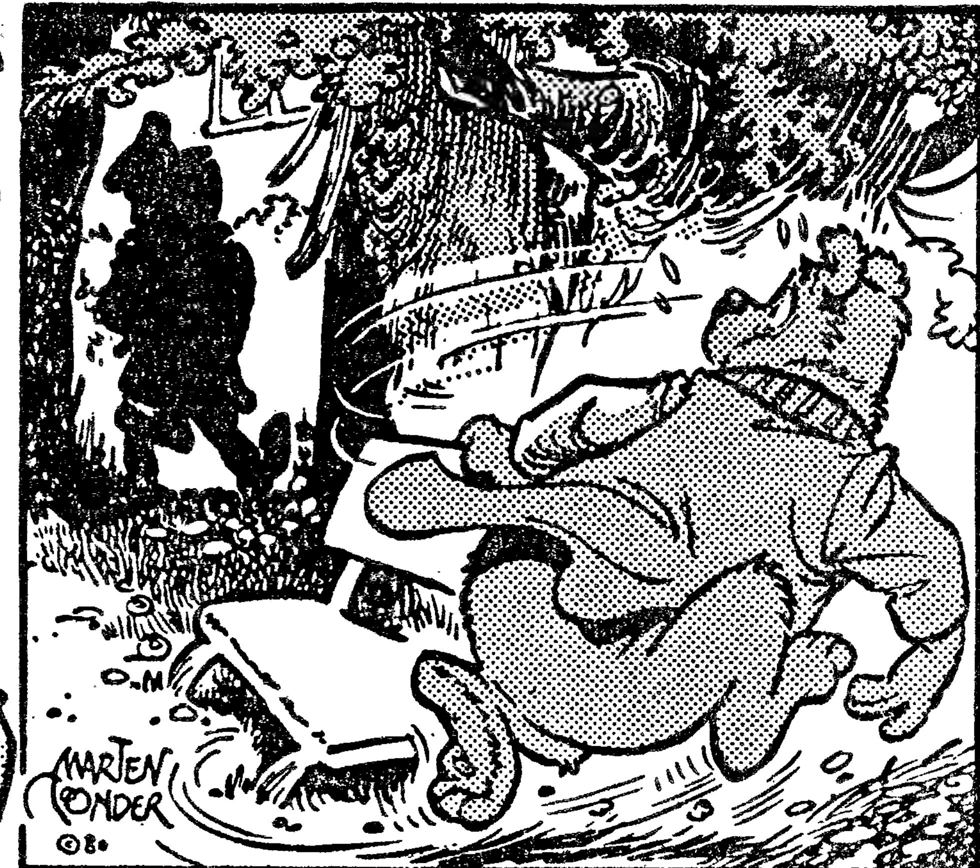
,,Op weg naar de burgemeester?'', prevelde heer Ollie verbijsterd. ,,Hoe is het mogelijk? Er moet een verschrikkelijk komplot tegen mij worden rondgestrooid; zeg nu zelf. Ach, ik wist, dat dit een vreselijke dag zou worden, toen ik vanmorgen opstond. Ik had weer naar bed moeten gaan...''. ,,U weet het dus ook niet'', stelde Tom Poes vast. ,,Goed; het lijkt me het beste eerst de juwelier op te zoeken. Maar dan moet ik proberen een andere jas en uw papieren te halen. Want zo zal de politie u opnieuw inrekenen, en u hebt niets om te bewijzen wie u bent. Het is een gevaarlijke toestand, heer Ollie. Vooral met die vreemde dubbelganger, die ik toch echt ontmoet heb. U kunt het beste hier blijven zitten, terwijl ik naar Bommelstein ga. En als u in de verte een agent ziet, moet u zich achter een boom verbergen. Ik ben zo gauw mogelijk terug''.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

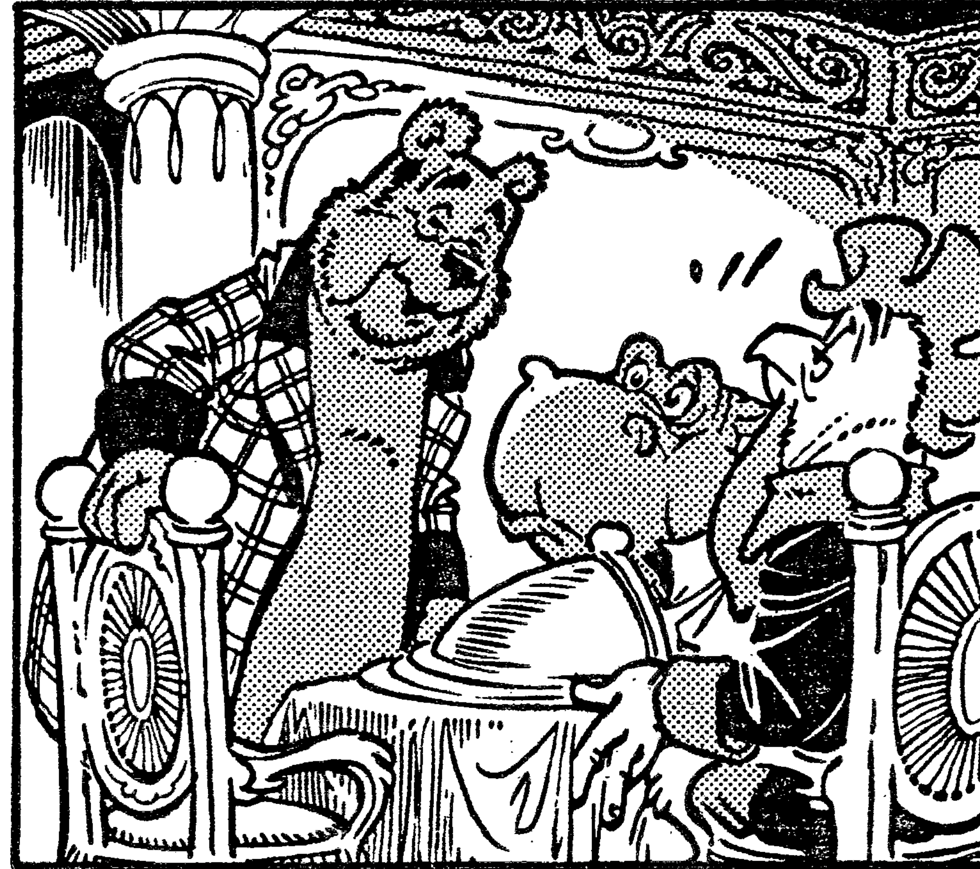

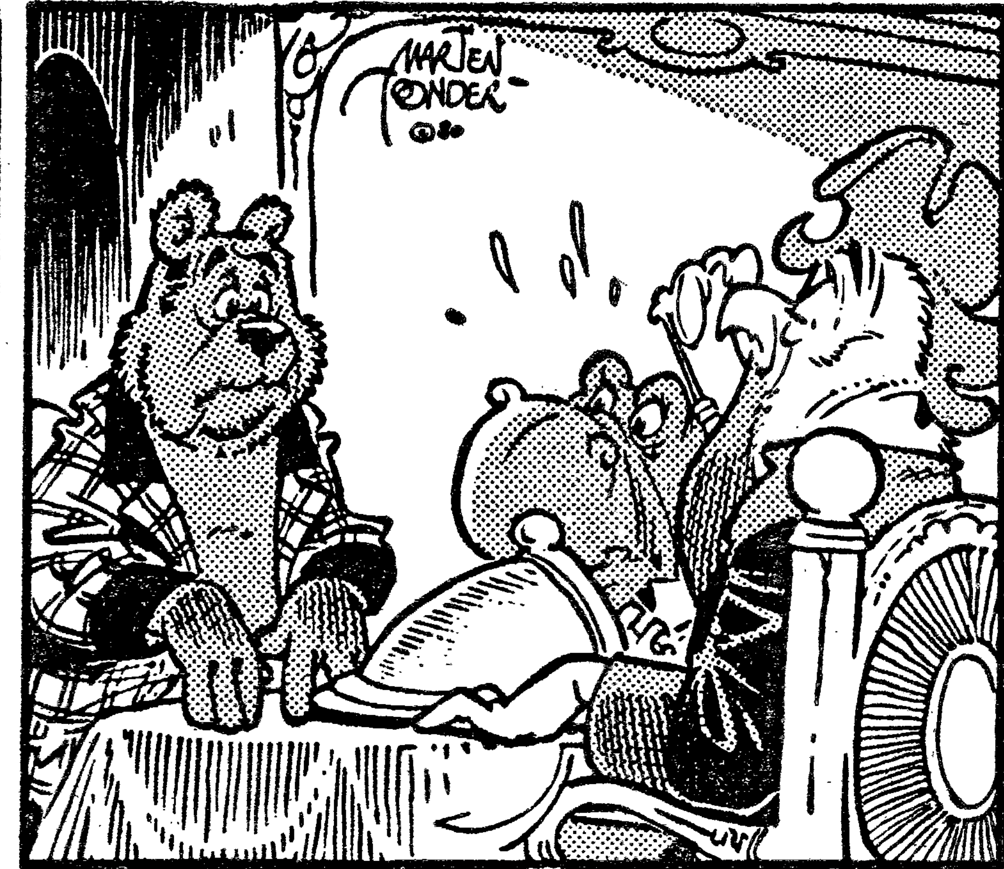
0726 "Is het nu wel goed dat je me hier alleen laat?", klaagde heer Bommel toen Tom Poes in de Oude Schicht stapte. "Dit is een dag vol ongeluk, dat heb ik je toch uitgelegd?"
"Daarom juist", riep Tom Poes, die de motor gestart had en langzaam het pad afreed. "Ik moet zo gauw mogelijk uw spullen halen. Zorg vooral dat u niet gezien wordt. Ik zal voortmaken".
Het voertuig verdween achter de bomen en heer Ollie frommelde de lap met sieraden in zijn binnenzak.
"Gemakkelijk praten", mompelde hij, "terwijl ik hier open en bloot in een schurkenjas tussen een komplot zit. Aan de andere kant, het was mooi van hem om mij uit die cel te bevrijden en Doddeltjes cadeautje te redden. Ik moet hem toch eens vragen hoe hij dat gedaan heeft".
Toen drong het akelige van zijn toestand weer tot hem door en een zucht ontsnapte hem.
"Het duurt lang", hernam hij. "Wachten duurt lang, bedoel ik. Vooral omdat de honger knaagt aan mijn maag, waar niet eens een behoorlijk ontbijt in zit. En mijn wang klopt lelijk onder de pleisters. Het zou me niet verbazen, als ik er een vreselijk litteken van over hield . . . ."
Op dat moment werd de vrede in het plantsoentje verbroken door zware voetstappen en aan het einde van het paadje werd een politieagent zichtbaar tussen het lommer. De voortschrijdende beambte maakte slechts zijn voorgeschreven ronde, maar heer Bommel schrok hevig.
"Verbergen", fluisterde hij. "Ik moet me verstoppen. Ze zitten achter me aan!"
En met deze gedachte sprong hij in de greppel die zich achter de bank bevond.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

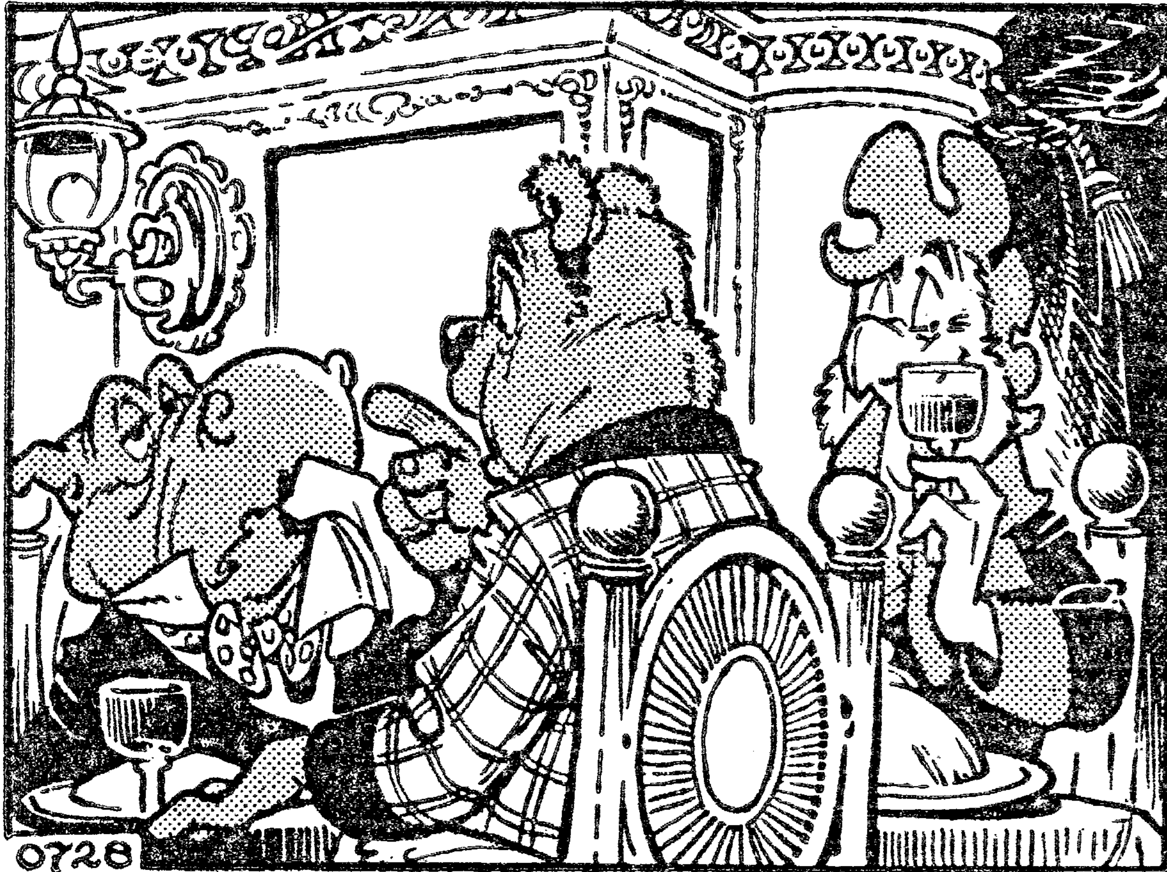

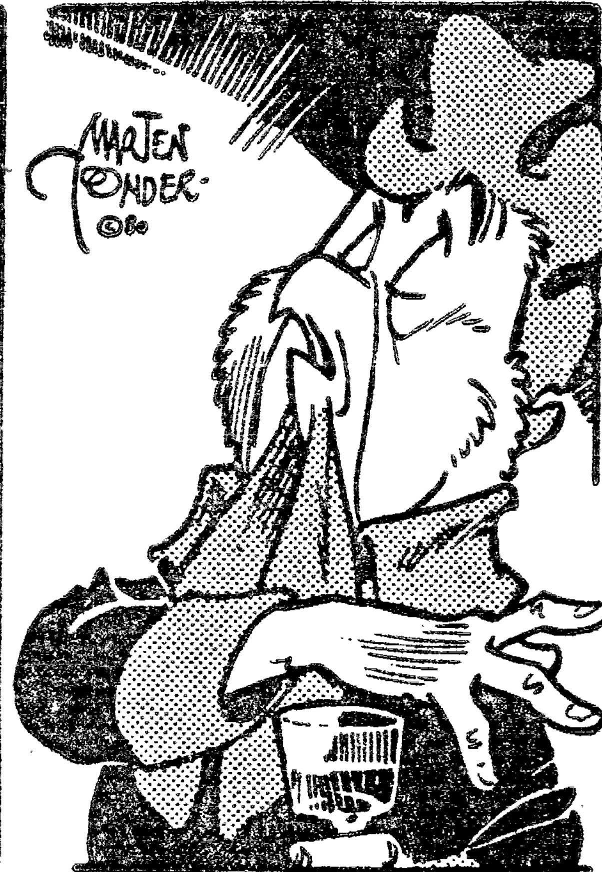

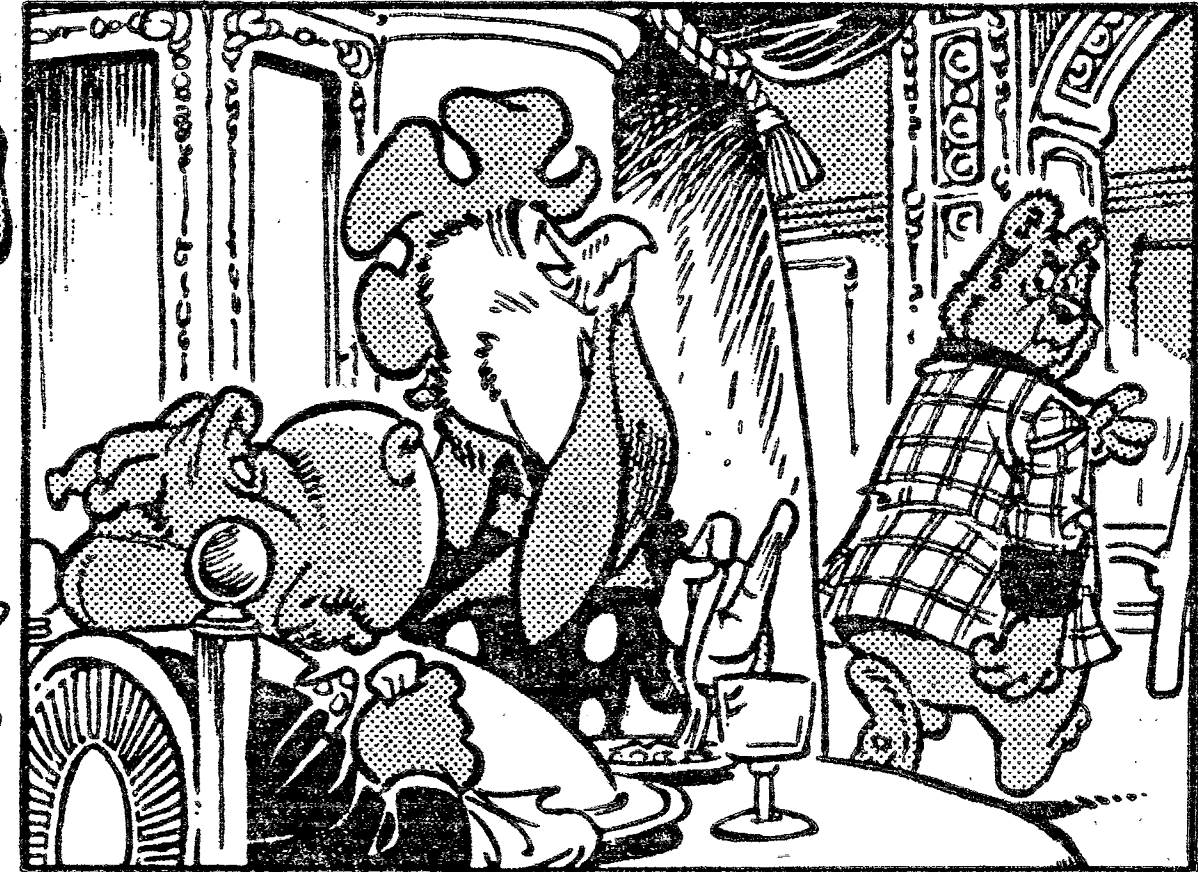
0727 Het liep intussen tegen de middag en de burgemeester zat met markies de Cantecleer een lichte lunch te gebruiken in restaurant Dille.
"Een keurige gelegenheid", prees de edelman. "Rustig en nog niet vertreden door de heffe des volks".
Er viel een schaduw over het tafeltje en toen hij opkeek, zag hij heer Bommel voor zich staan.
"Eindelijk" sprak deze. "Ik ben al uren bezig u te zoeken, burgemeester. Op het stadhuis en in de raadzaal en overal".
Hij schoof een stoel aan en ging zitten.
"Ik mag wel even aanschikken, hè", vroeg hij. "Er is haast bij, omdat u mij moet helpen in een belangrijke zaak, terwijl ik honger heb omdat mijn ontbijt een beetje mislukt is".
"Een belangrijke zaak?", herhaalde de magistraat verstoord. "Niet hier, amice. Dat verdraagt mijn maag niet".
"Maar er is haast bij", hernam heer Ollie dringend. "Ik verkeer in gevaar, omdat ik zo ongeveer op deze tijd uit de gevangenis ontsnapt ben en de politie achter me aanzit. U moet daar een einde aan maken, want het is héél slecht voor mijn teer gestel...."
"Voor het mijne ook", zei de markies, zijn bord opzij schuivend. "Parbleu, uit de gevangenis ontsnapt! Het verbaast me niet, want het moest ééns gebeuren. Enfin, nu u zich hier hebt opgedrongen, kunt u wel even vertellen wat u hebt uitgehaald. Mijn digestie is toch reeds verstoord".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0728 "De politie heeft mij gevangen genomen", legde heer Bommel gejaagd uit. "Omdat ik een kous op mijn hoofd had, terwijl ik buiten kennis was. Bij een overval op diamanten die ik aan een jarige dame wilde geven. En ik kan nu wel naar de juwelier gaan om het uit te leggen, maar misschien zou hij denken dat ik aan steelzucht lijd. Hij zou de politie kunnen roepen, zodat ik opnieuw in de gevangenis kom, als u begrijpt wat ik bedoel".

"Steelzucht", mompelde de burgemeester afkeurend. "Hoe kan ik je daarbij helpen? Het recht moet zijn loop hebben en de politie is onkreukbaar, daar zie ik op toe".

"Fi donc" prevelde de markies, van zijn wijn nippend. "Kleptomanie is niet ongebruikelijk wanneer men boven zijn stand leeft".

"Maar geld speelt geen rol voor iemand van mijn stand", riep heer Ollie in wanhoop uit. "Het is allemaal een vergissing . . ."

"ik verzoek u heen te gaan", onderbrak de edelman koeltjes. "Ik wens mijn fricandeau niet verder te laten bederven".

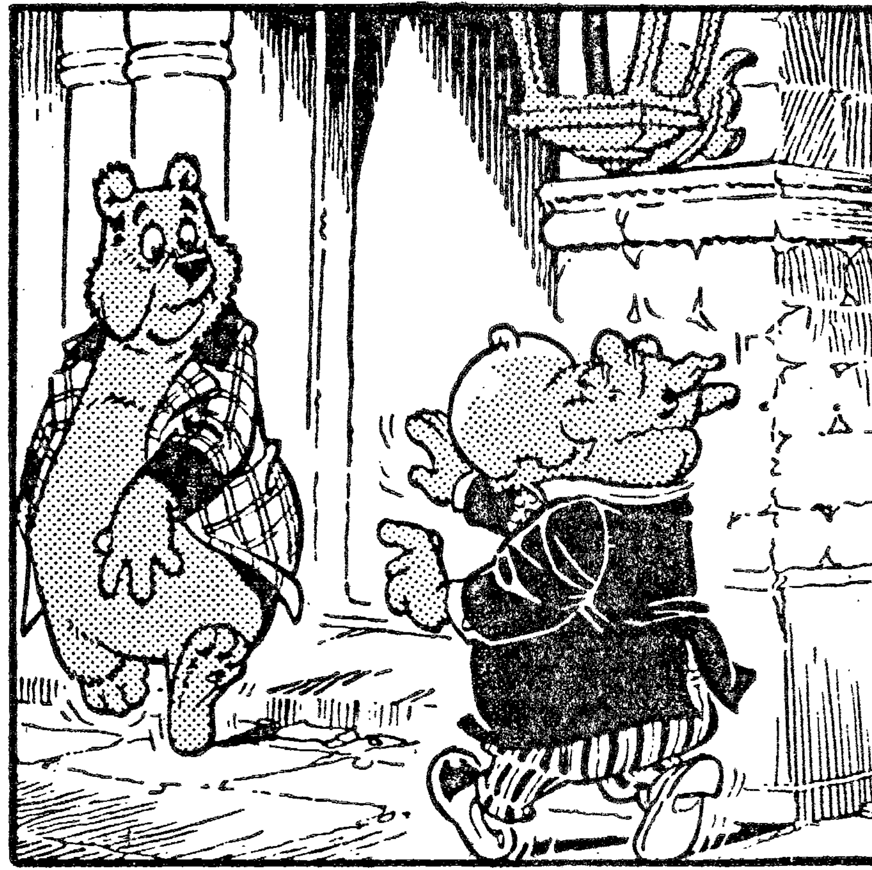
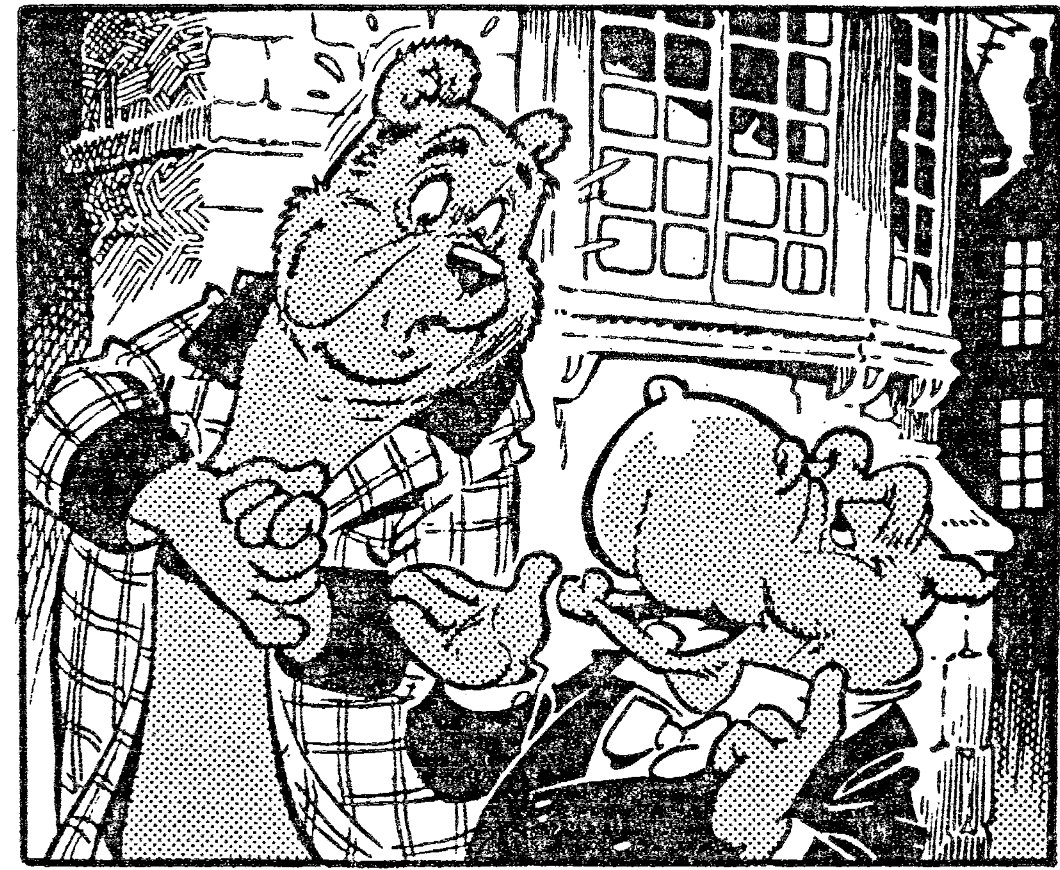
Heer Bommel voelde heel fijn aan dat hij te veel was, en verslagen begaf hij zich naar een tafeltje in de hoek om daar een hapje te gaan nuttigen.

"Kleptomanie komt in de beste families voor", mompelde de burgemeester, hem nakijkend. "Hij moet hulp hebben. Als lid van de Kleine Club heeft hij recht op een kans, voordat ik de politie erin meng. Dat vind ik er van".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0729 Heer Ollie gebruikte haastig een eenvoudige schotel en verliet toen tobbend het restaurant.
"Wat nu?", vroeg hij zich af. "Zelfs als men alles weet wat er gaat gebeuren, kan men er weinig aan veranderen. Tom Poes doet zijn best, dat weet ik. Maar alles loopt verkeerd af. Het gevaar is groot dat ik opnieuw in een cel terecht kom, bedoel ik. En dat, terwijl ik bezig ben deze dag goed te maken. Misschien kan ik het beste mevrouw Doddel opzoeken en haar uitnodigen mee te gaan — naar een prettige badplaats of zo. Dan is ze vanavond niet thuis..."
Op dat moment werd hij opgeschrikt door burgemeester Dickerdack, die vanachter een pilaar op hem toetrad.

"Ik heb op je gewacht, Bommel", sprak de magistraat minzaam. "Het lijkt me dat je jezelf weer eens aardig in de nesten hebt gewerkt. Maar tenslotte ben je een vooraanstaand burger. Ik zie het dan ook als mijn plicht je nog een kans te geven".

"Dat is mooi van u", riep heer Ollie getroffen uit. "Laten we dan gauw naar commissaris Bas gaan, want die weet er alles van, hoewel hij het vergeten schijnt te zijn".
"Nee, nee, geen politie", zei de burgemeester geruststellend. "Rustig nu maar. Mijn auto staat om de hoek. Ik zal je naar een vertrouwd adres brengen om je van je moeilijkheden af te helpen".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

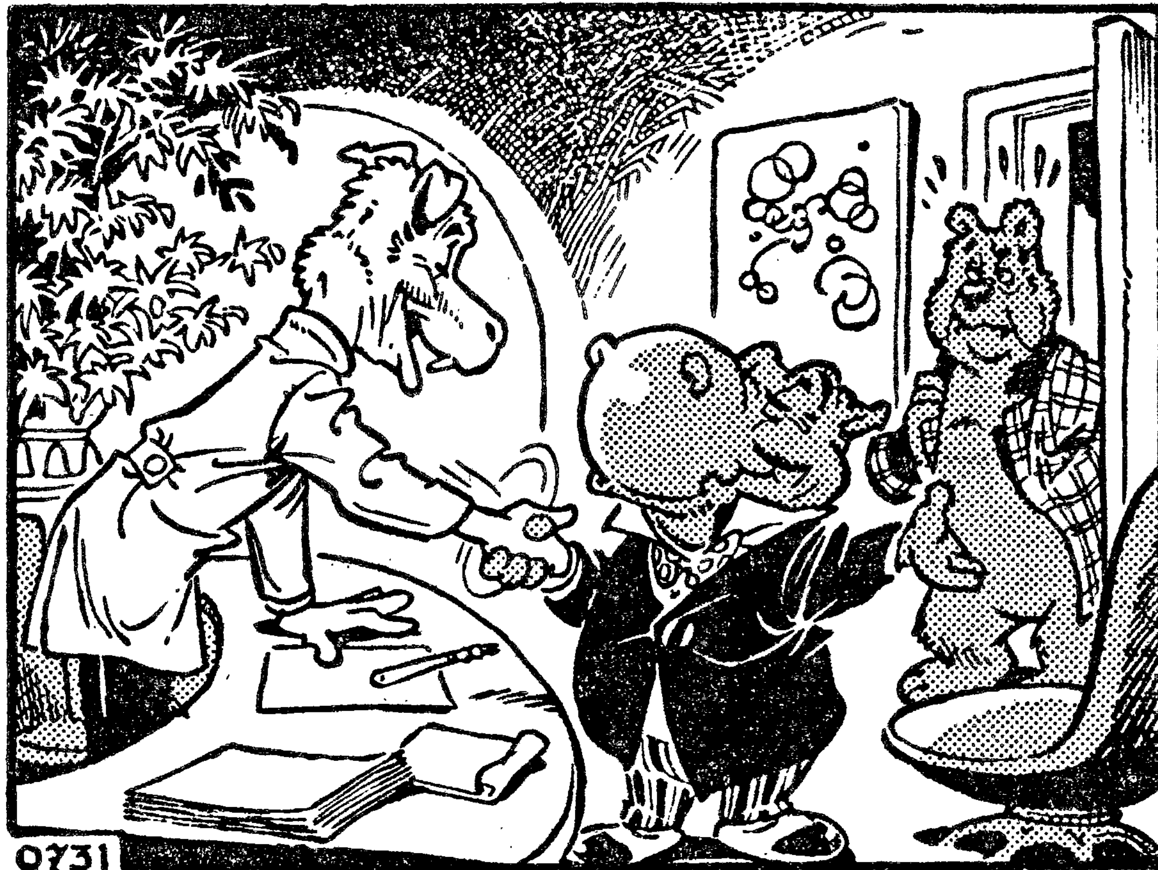

0730 De dienstauto van de burgemeester hield na een korte rit halt in een rustige buurt.
"We zijn er", sprak de burgemeester, toen de chauffeur het portier opende. "Kom maar mee, dan zal ik je persoonlijk even inleiden. Dit is een speciaal geval, dat vertrouwelijk behandeld moet worden".
Hij steeg uit en heer Ollie volgde hem zonder te begrijpen wat de ander van plan was. Maar toen zijn blik op het pand viel waar de magistraat hem naar toe bracht, ging hem een licht op.
"Niet hier!", riep hij uit. "Dit is de kliniek van Zielknijper! Daar wil ik niet naar toe. Ik heb geen tijd, bedoel ik. Ik moet naar mevrouw Doddel om haar te redden!"
"Kom, kom", zei de heer Dickerdack, hem meetrekkend. "Wees nu verstandig. Ik heb het beste met je voor en ik wil je nog een kans geven, omdat je ten slotte toch wel eens goede dingen voor de stad hebt gedaan".
"Maar ik heb niets gedaan", riep heer Bommel. "Ik wil alleen maar goed maken wat ik verkeerd gedaan heb; en daar is haast bij. Tom Poes is naar Bommelstein gegaan en hij zal te laat zijn, zodat ik alles zelf moet doen".
De magistraat liet de tegenstribbelende heer los en hief vermanend een wijsvinger.
"Nu moet je eens goed luisteren", sprak hij ernstig. "Dit is je laatste kans. Als je niet goedschiks meegaat, is het mijn plicht om die politieambtenaar daar te waarschuwen. Vergeet niet dat je voortvluchtig bent, Bommel. Dat heb je me zelf verteld. Je moet het dus zelf weten".
Heer Ollie begreep dat hij geen keus had, en hij gaf schoorvoetend toe.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

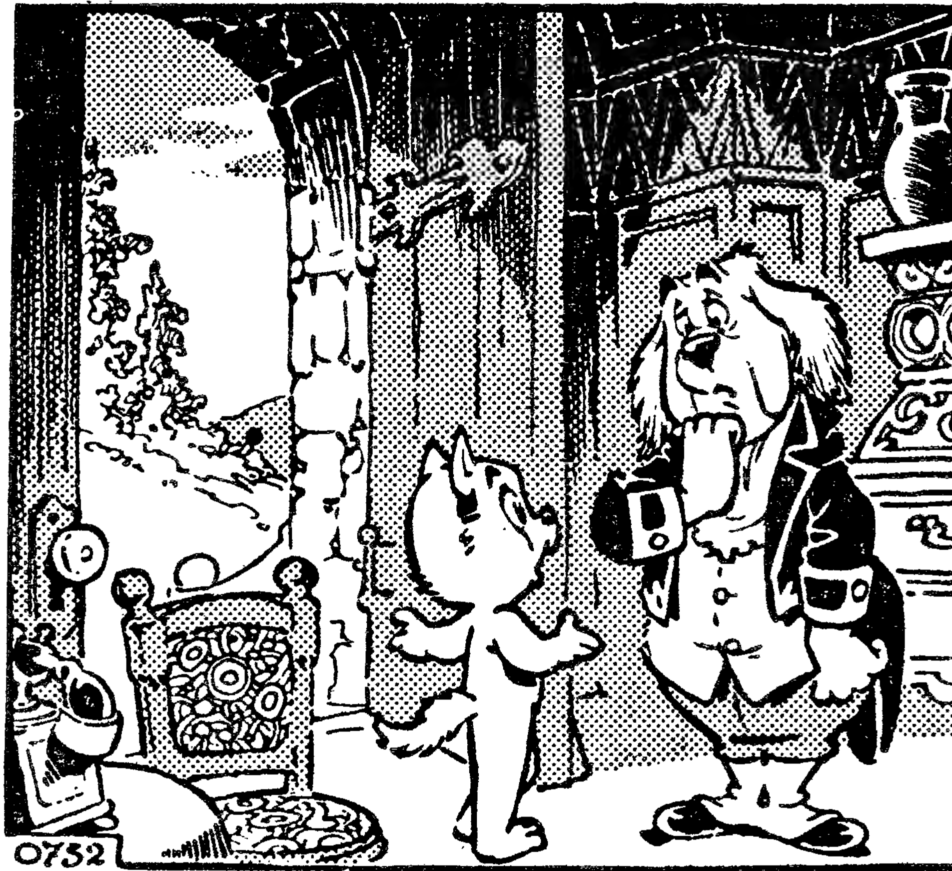

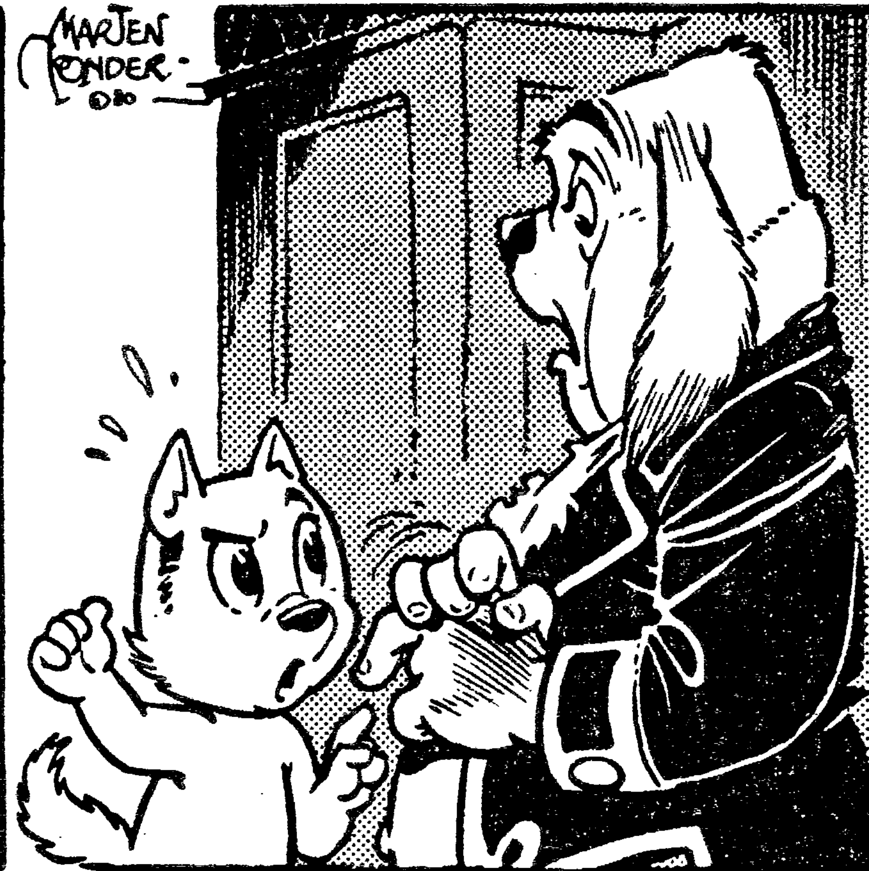
0731 Doctorandus Zielknijper was aangenaam verrast toen de burgemeester bij hem werd aangediend.
"Dat is een eer", sprak hij. "Komt u onze nieuwe, rustgevende afdeling bekijken?"
"Dat is het niet", zei de magistraat glimlachend. Hij wees achter zich, waar heer Ollie verzenuwd in de deuropening stond, en vervolgde: "Het is deze stakker. Hij is tot kleptomanie vervallen en is daardoor een gevaar voor de gemeente en voor zichzelf. U moet hem behandelen en als u hem kunt genezen, kan hij buiten het gerecht blijven. We zijn dat aan hem verplicht, dat zult u met me eens zijn. De namen Rommeldam en Bommel zijn door sterke banden verbonden, nietwaar?"
Hij nam knipogend afscheid en de zielkundige haastte zich om de patiënt op zijn gemak te stellen.
"Maak het u gemakkelijk", sprak hij. "Helemaal ontspannen. Er is geen enkele reden om nerveus te zijn, geen enkele reden".
"Juist wel!", riep heer Ollie, terwijl hij op het puntje van een stoel plaats nam. "Dat is het juist. Ik heb haast, want ik heb veel te doen. Ik heb geen tijd, bedoel ik, en niemand wil naar me luisteren".

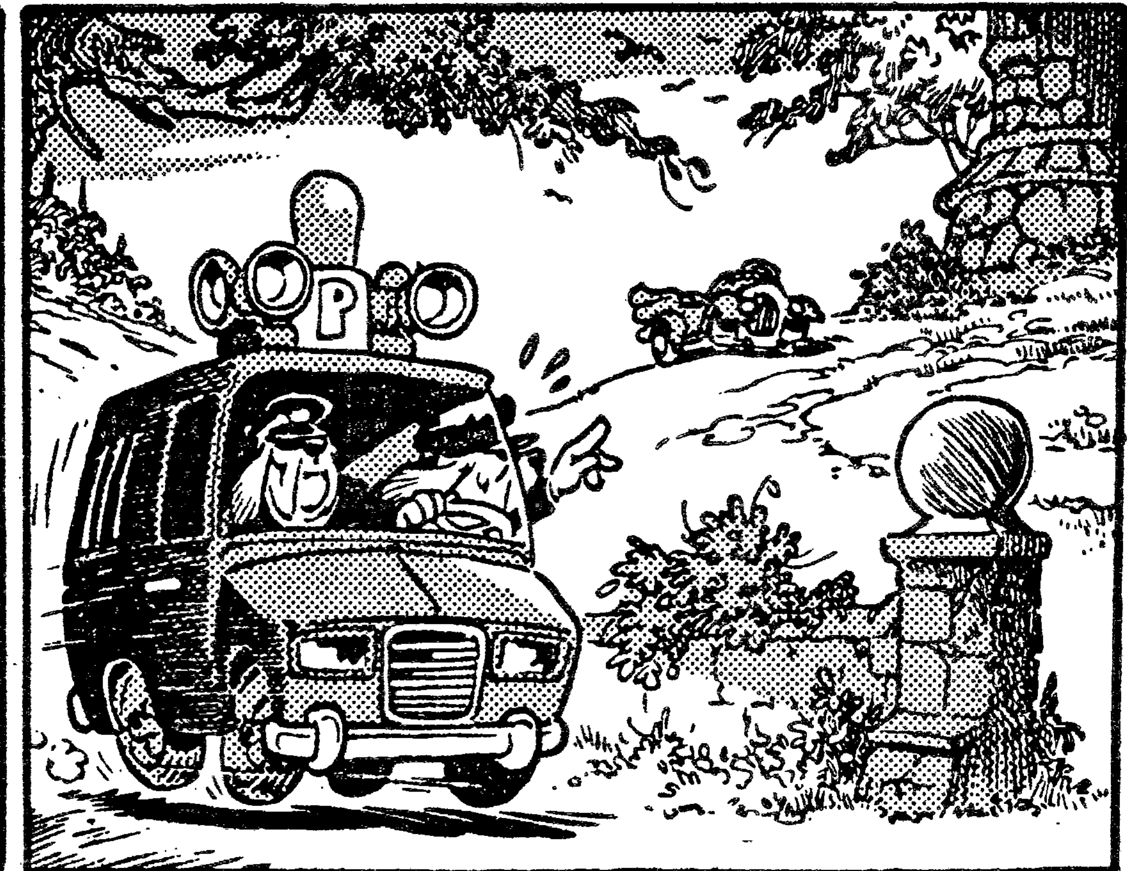
"Ik wel", hernam de zenuwarts. "Daar ben ik voor, nietwaar? U leeft kennelijk in een grote spanning, waardoor u tot eh . . . eigenaardige dingen komt. Vertel maar eens wat u drukt, gewoon zoals het in u opkomt".
"Dat is een lang verhaal, waar ik eigenlijk geen tijd voor heb", zei heer Bommel. "Toen ik buiten kennis was, ben ik gearresteerd bij een overval omdat ik een oude sok droeg waar ik niets van wist, zodat ik met geweld uit de gevangenis ontsnapt ben. Daardoor zit de politie achter me aan, terwijl ik nodig naar mijn buurvrouw moet om haar te redden, als u begrijpt wat ik bedoel".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

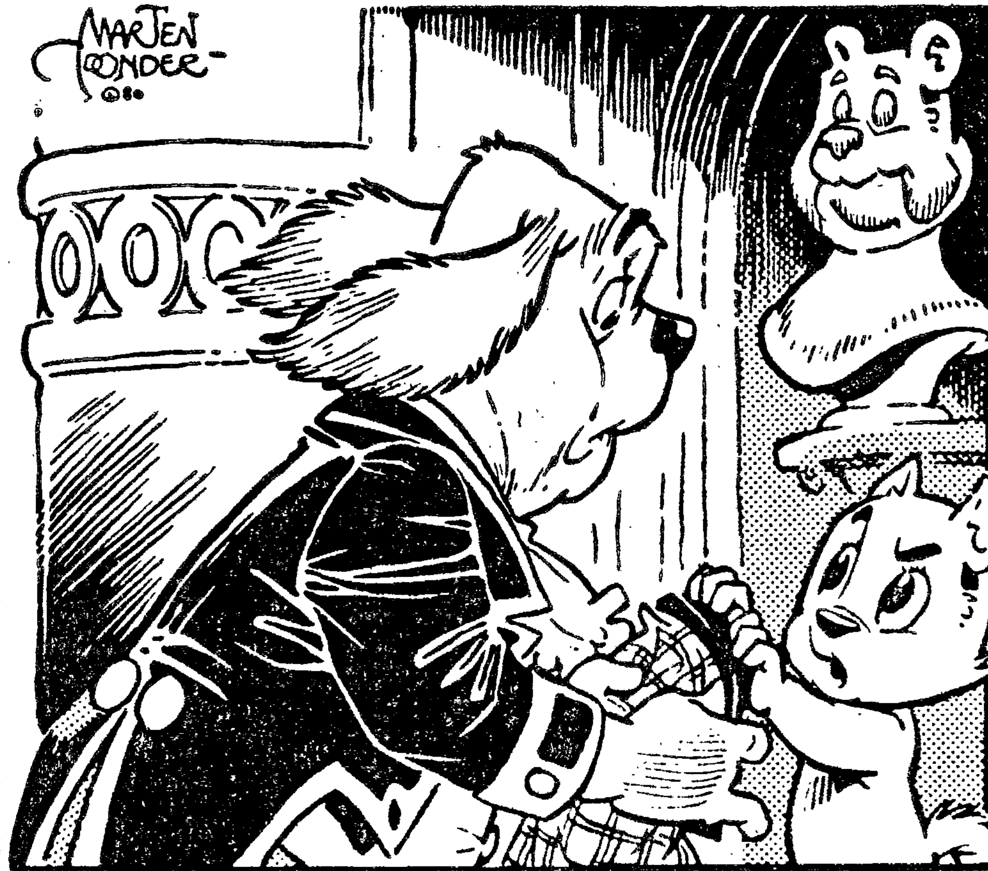

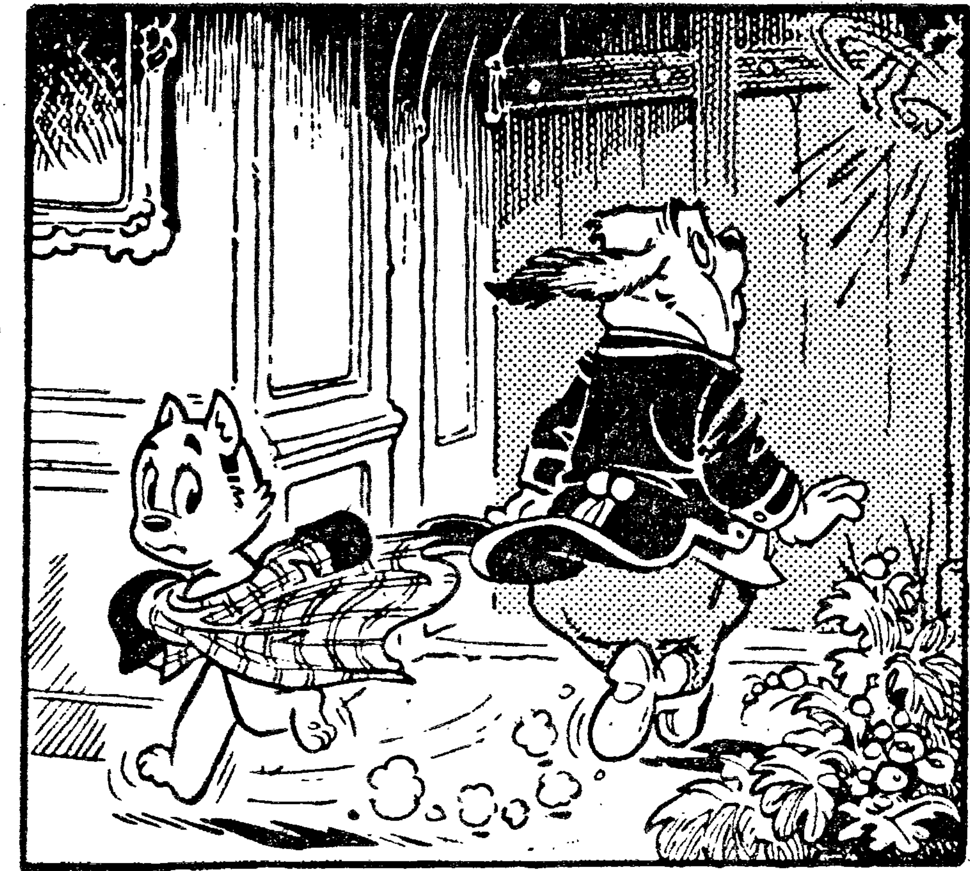
0732 Terwijl heer Bommel trachtte doctorandus Zielknijper uit te leggen waarom hij deze dag moest verbeteren, was Tom Poes op Bommelstein aangekomen.
"Heer Ollie is in gevaar", zei hij. "Hij is overvallen en van zijn jas beroofd. Nu weet de politie niet wie hij is".
"Dat is zeer betreurenswaardig", zei de knecht ontdaan. "Maar ze kennen hem toch wel? Zelfs zonder jas, als ik zo vrij mag wezen".
"Het zijn nie uwe agenten", legde Tom Poes uit. "Ze hebben hem in een cel gestopt en daar heb ik hem uit gehaald. Maar nu moet ik een jas en papieren hebben om hem verder te kunnen helpen. En ook wat geld natuurlijk. Kan je me dat bezorgen?"
"Dat zal wel gaan", gaf de bediende na enig nadenken toe. "Maar het is wat te zeggen. Heer Olivier deed vanmorgen al zo vreemd. Zo was hij er en zo was hij er niet; het was hoogst verwarrend. En het ontbijt stond hij voor dag en dauw zelf te bereiden, zodat het aanbrandde en ik aan het werk moest voordat mijn dagtaak eigenlijk aanving..."
"Ja, ja", onderbrak Tom Poe s haastig. "Erg vervelend voor je. Maar er is haast bij die jas en zo. Ik moet zo gauw mogelijk terug".
Joost sloot de deur en beklom zuchtend de trap om het gevraagde te halen. Daar was hij nog mee bezig, toen buiten de politieauto met de agenten Kes en Virk passeerde. Ze zochten de ontsnapte misdadiger en omdat ze goed uit de ogen keken, zagen ze de Oude Schicht op de heuvel staan.
"Dat is het wagentje", riep Virk uit. "Het is vermomd door het kapje neer te laten, maar ik herken het direct. De schurk moet hier in de buurt zijn, Kes!"

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

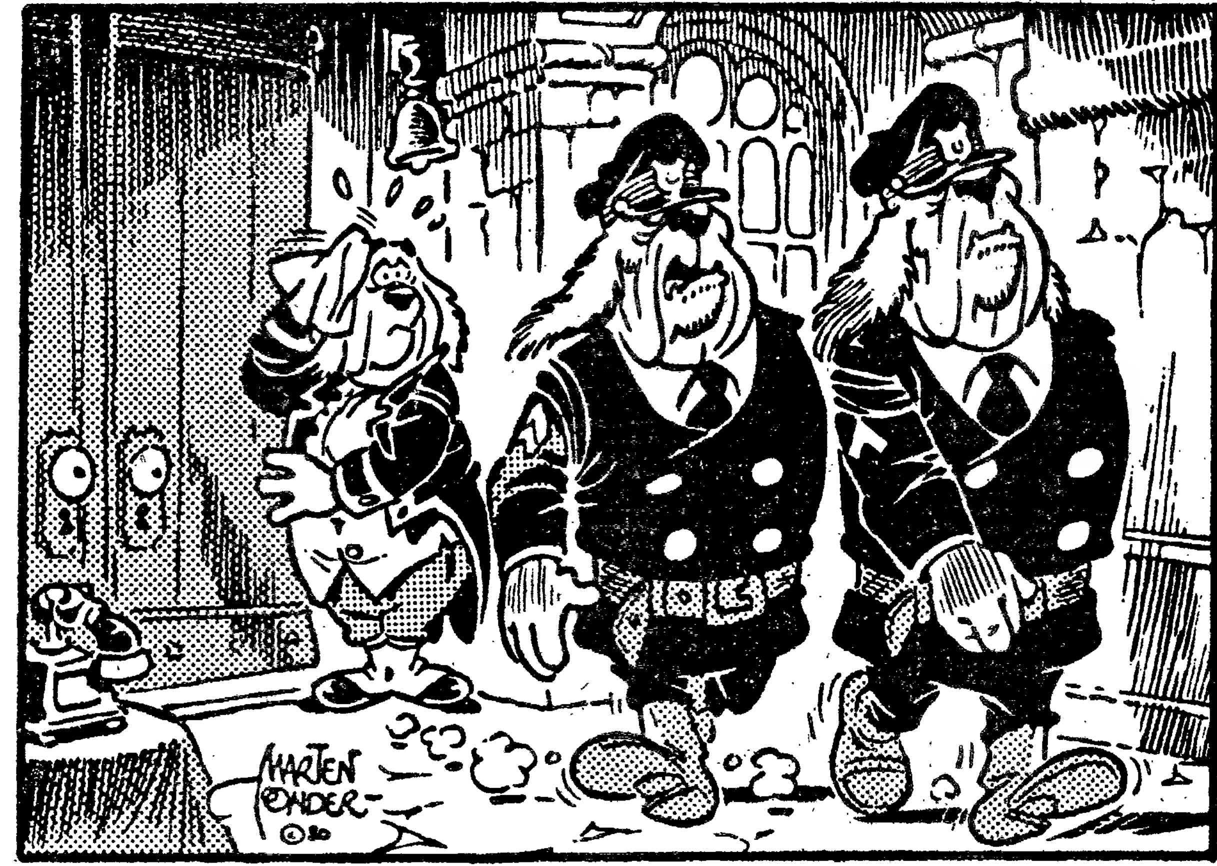
0733 De overvalwagen joeg de heuvel naar Bommelstein op en remde gierend voor de ingang.
"Daar is de politie!", riep Tom Poes, die voor het raam stond. "Gauw, Joost. Geef me die jas. Ik moet weg door de achterdeur".
"Hier is het colbert", zei de trouwe knecht hijgend. "Pas terug uit de stomerij, met uw goedvinden. Geld en papieren heb ik in de binnenzak gedaan. Maar hoe moet dat nu met de politie? Die ligt me niet zo, jonge heer".
"Je hoeft alleen maar te zeggen, dat je van niets weet", zei Tom Poes troostend. "Je weet niet waar heer Ollie is, en dat is de waarheid. En je moet vergeten dat ik hier geweest ben. Je weet nergens van, onthoud dat goed".
Op dat moment werd er dringend gebeld, en Tom Poes rende haastig de gang in, die naar de keuken voerde. Joost aarzelde even en keek beklemd naar de deur.
"Ik weet het niet", prevelde hij. "Dit valt zo geheel buiten mijn plichten. Ongenoegen met de overheid stuit me tegen de borst. Maar ik kan heer Olivier toch niet in de steek laten, al lustte hij de pap niet. Tenslotte stapt iedereen wel eens met het verkeerde been uit bed, als ik me zo mag uitdrukken".
Er werd opnieuw aan de bel getrokken, en buiten riep een rauwe stem: "Doe open! Politie!" Dat maakte een einde aan zijn twijfels en met vertrokken gelaat begaf hij zich naar de deur.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

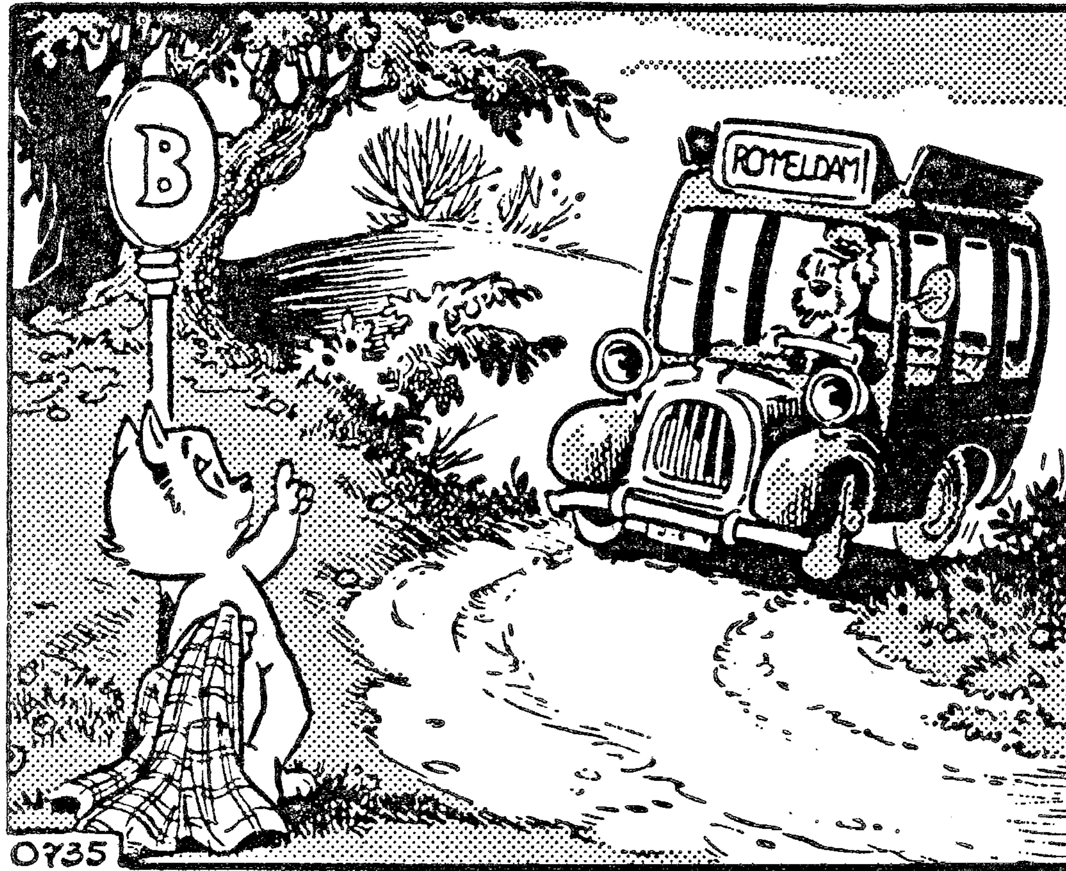

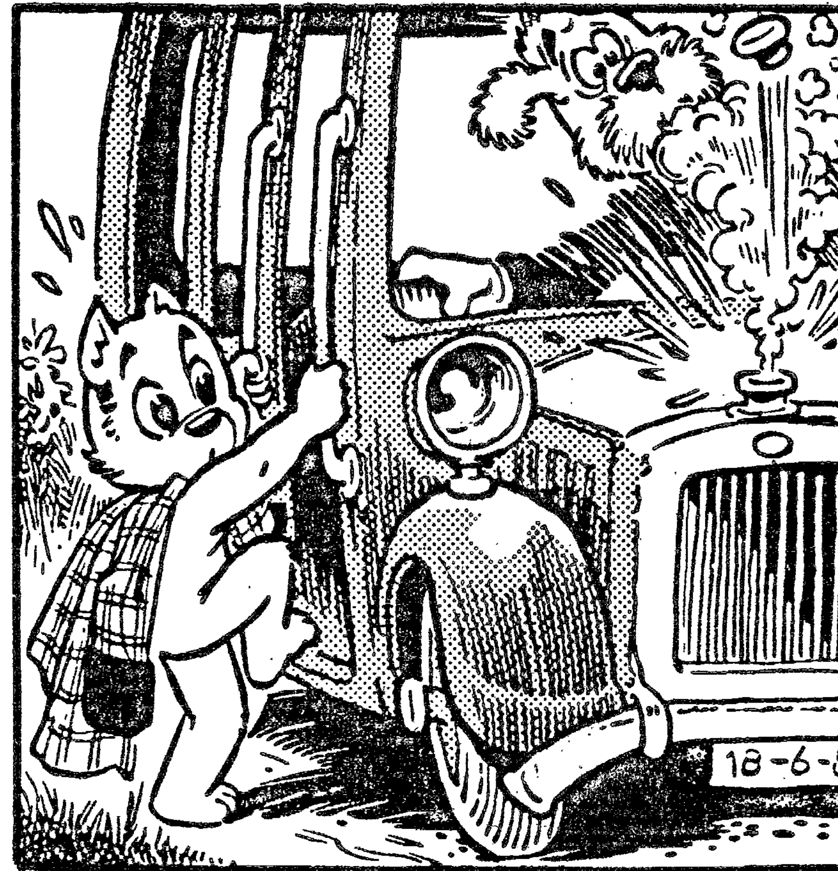
0734 Toen Joost de buitendeur opende, stond hij tegenover twee agenten waarvan de voorste vastberaden naar binnen stapte.
"Ken je het wagentje, dat daar buiten staat?" vroeg hij.
"N-nee", stamelde de bediende. "Ik weet nergens van".
"Heb je niemand zien uitstappen?", drong de andere ambtenaar aan. "Heb je niet iemand om het huis zien zwerven?"
"Nee", zei Joost, die zich herinnerde wat Tom Poes hem aangeraden had. "Ik weet nergens van".

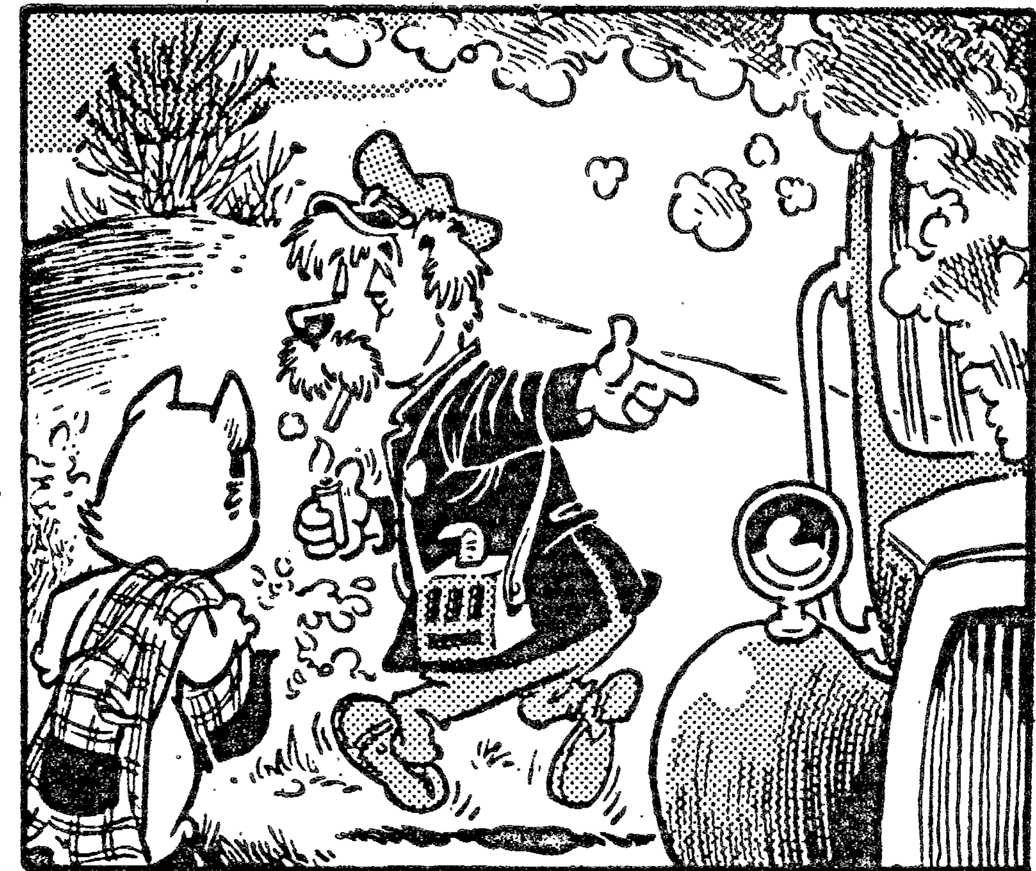
"Er moet hier een gevaarlijk overvaller in de buurt zijn", hernam de eerste agent. "We kennen dat karretje. Is je baas thuis?"
"Nee," herhaalde de knecht, terwijl het zweet hem uitbrak. "Ik weet niet waar heer Olivier is. En ik ben vergeten dat de jonge heer hier geweest is. Ik weet nergens van met uw goedvinden".
"Zo komen we niet verder", sprak de politiebeambte bars. "Dat soort overvallers staat voor niets, en hij kan gemakkelijk een of ander raam binnengeklommen zijn, zonder dat je het merkte".
"Ik eh... ik weet van niets", zei Joost.
"Dat weet ik nu wel", snauwde de eerste bezoeker. "We kunnen beter het huis even doorzoeken. Daar is zeker geen bezwaar tegen?"
"N-nee", gaf de knecht toe. "Ik weet nergens van".
De agenten schonken geen aandacht meer aan hem en betraden met dreunende schreden de hal , terwijl de ongelukkige bediende met bevende hand de deur achter hen sloot.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

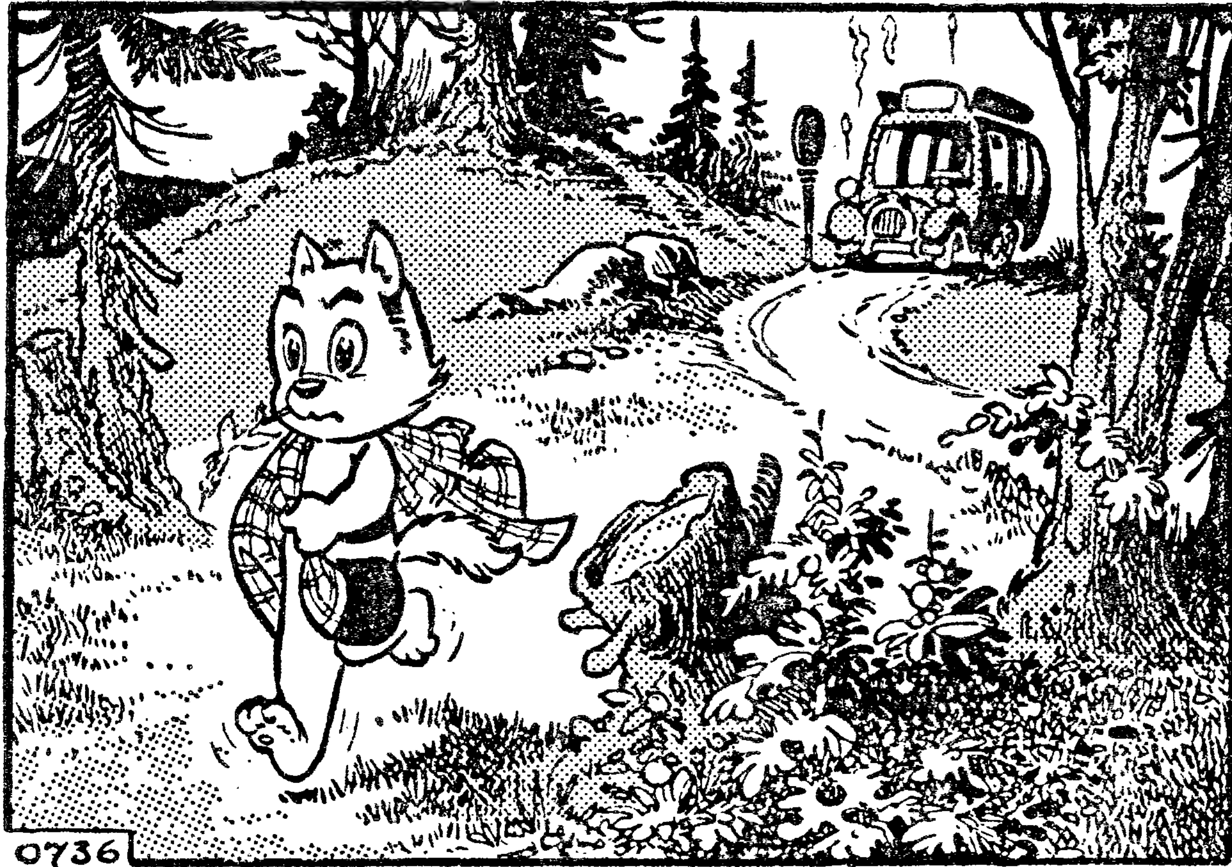

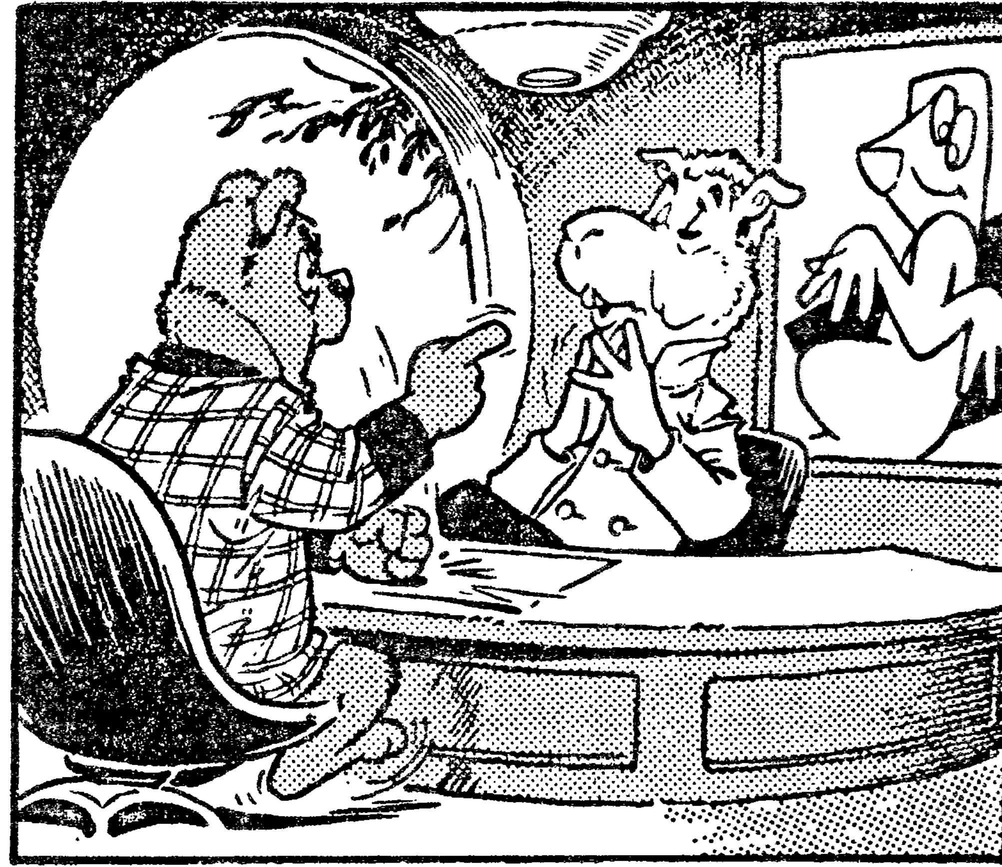

0735 Tom Poes was onbemerkt door de achterdeur verdwenen, en na een eindje door de struiken te hebben gehold, kwam hij op de weg waar de bus naar Rommeldam passeerde. Hij trof het, want net toen hij bij de halte kwam, zag hij het vervoermiddel de heuvel opschommelen.
"Dat gaat langzamer dan met de Schicht", zei hij bij zichzelf. „Maar die kan ik niet meer gebruiken omdat hij door de politie ontdekt is. En voor heer Bommel is hij toch niet veilig genoeg. Zo'n autobus is beter".
Het voertuig had intussen halt gehouden en hij was op het punt om in te stappen, toen er ergens een knal klonk en de radiatordop temidden van rookwolken de lucht invloog.
"Wat is dat?", vroeg hij geschrokken.
"Een oude kwaal", zei de conducteur, en hij klom berustend naar buiten.
"Altijd hetzelfde", vervolgde hij. "Een lekje in de leiding, zodat de koeling heet wordt. En dan barst het motorblokje een beetje; je weet hoe dat gaat. Het is geen nieuw model, dit. Je kan het beste op de volgende bus wachten".
"Maar ik heb geen tijd", zei Tom Poes. "Ik moet zo gauw mogelijk naar de stad".
"Altijd klachten over het vervoer", stelde de chauffeur vast. "Maar de volgende bus komt al over een uurtje. Ik voor mij ga zolang een beetje in de hei zitten; het is mooi weer".
Zo sprekende stak hij een sigaret op en wandelde de natuur in.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0736 Tom Poes keerde de rokende bus de rug toe en begon de heuvel af te hollen.

"Het heeft geen zin op de volgende te wachten," mompelde hij. "Wie weet wanneer die komt. En als ik dwars over de heuvels ga, snij ik een heel stuk af. Alleen is het een warm tochtje, met die jas."

In de stad zat doctorandus Zielknijper intussen geduldig te luisteren naar de uitleg, die heer Bommel hem gaf.

"Zo ziet u ", besloot deze. "Ik ben de hele dag al bezig om het recht te laten zegevieren, zonder dat ik mezelf tegenkom. Ik loop van het kastje naar.... van de commissaris naar de burgemeester, bedoel ik. En het enige wat ik krijg is, dat de markies mij een kleptogaam noemt",

"Een kleptomaan," verbeterde de zielkundige. Maar hierdoor raakte de geplaagde heer zijn zelfbeheersing kwijt.

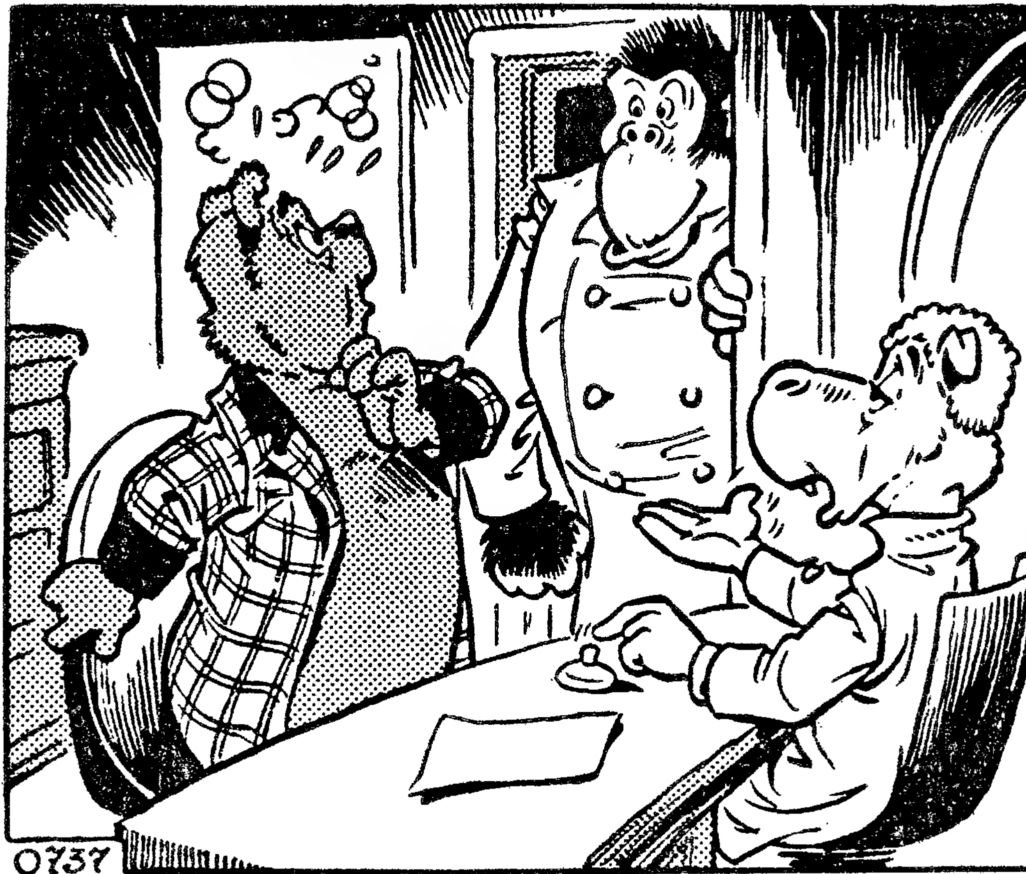
"Begint u nu ook al?" riep hij uit. "Ik heb u uitgelegd dat ik géén kleptomaan ben, omdat schurken mij de schuld in de schoenen willen schuiven, zodat alles in het honderd zal lopen als ik deze dag niet kan herstellen. Daarom moet ik nu weg; onmiddellijk! En als het niet goedschiks kan, dan maar kwaadschiks!"

Hij liet zijn vuist dreunend op het bureau neerkomen, en de zenuwarts schoot overeind.

"Tut, tut", sprak deze, op een knopje drukkend. "Het is in uw eigen belang om mee te werken, want u bent er erger aan toe, dan u zelf wel weet. Bovendien heb ik de verantwoordelijkheid voor u, omdat de burgemeester mij heeft opgedragen u te genezen. En ik kan geen fouten maken; mijn kliniek is afhankelijk van geldelijke gemeentesteun. U moet hier dus blijven totdat u geheel bent hersteld."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

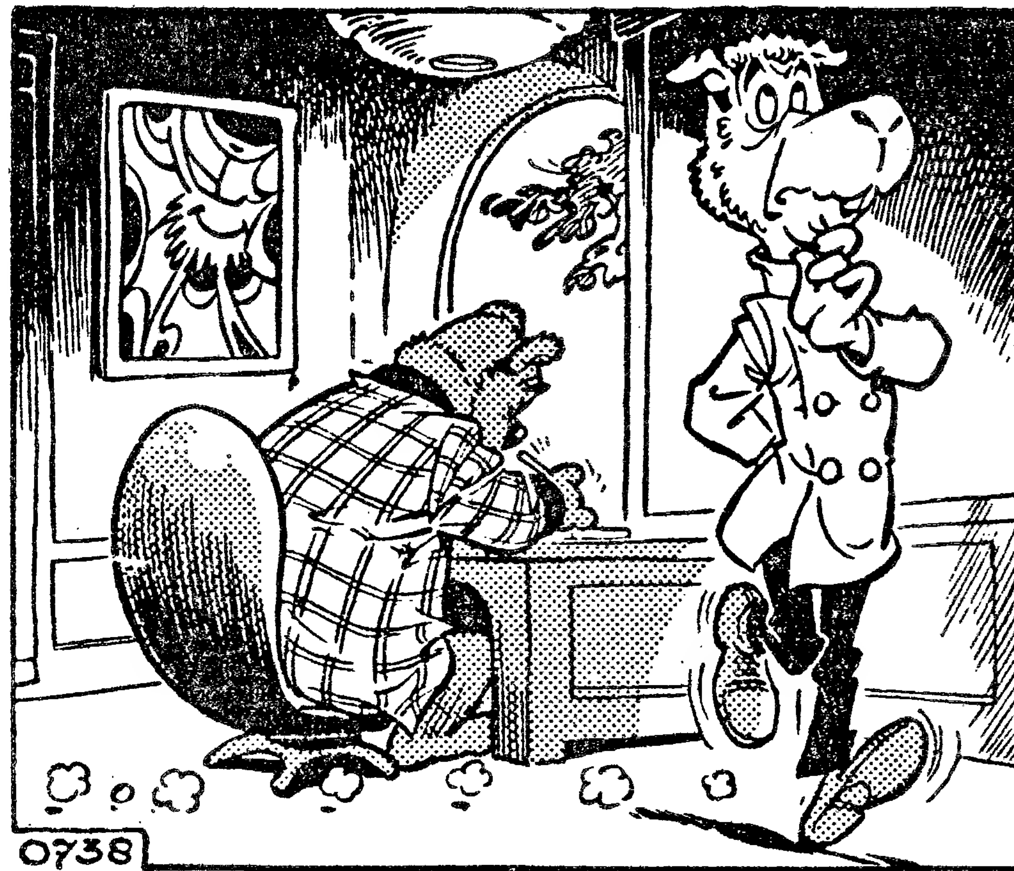
0737 Heer Ollie sprong overeind om zich desnoods met geweld een uitweg te banen, maar nu werd de deur geopend en trad er een verpleger binnen.
„Hebt u gebeld?", vroeg deze.
„Ja", zei doctorandus Zielknijper. „Als deze cliënt niet wil meewerken, zult u hem een kalmerend prikje moeten geven, broeder Kneusjes".
Deze woorden gaven heer Bommel zijn zelfbeheersing terug, en het koude zweet brak hem uit.

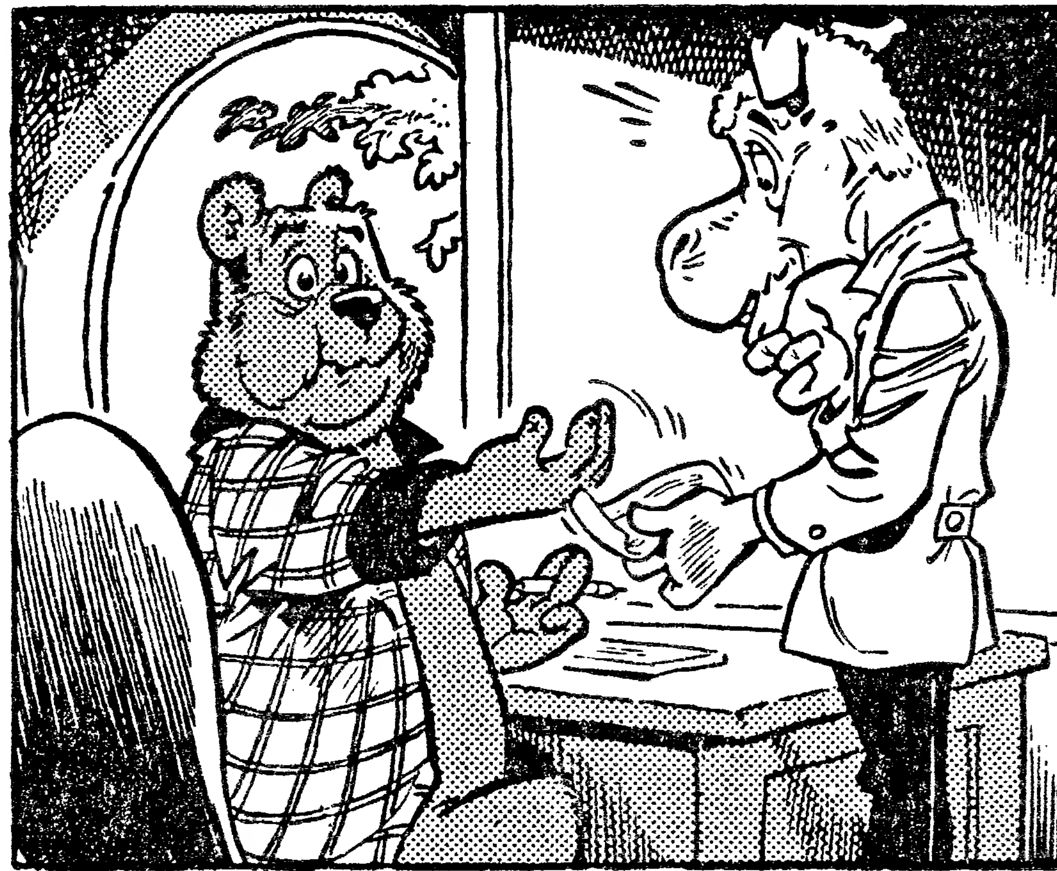
„G-een p-prikjes", stamelde hij. „Niet kalmerend, bedoel ik. Integendeel. Ik heb al mijn geestelijke krachten nodig om zaken recht te zetten. Ik zal meewerken, want ik heb een list bedacht, als u begrijpt wat ik bedoel. Als broeder Knoestjes maar weggaat".

De verpleger trok zich terug op een knikje van de zielkundige, en deze keek de patiënt vragend aan.
„Het doet me genoegen, dat u mee wilt werken", sprak hij. „Wat hebt u bedacht?"
„Ik weet ineens hoe ik kan bewijzen, dat ik geen steelzucht heb", zei heer Ollie. Hij boog zich over het bureau en vervolgde achter de hand: "Ik ben eh... geen kleptomaan. Integendeel. En dat zal ik bewijzen door uw kliniek een kleine bijdrage te geven, die hoger is dan dat gemeentesteuntje waar u het over had. Dan zult u begrijpen, dat geld voor een heer geen rol speelt, zodat hij er niet over zou denken een oude sok over zijn hoofd te trekken. Het idee! Mijn goede vader zou zich in zijn graf omdraaien als hij niet was overleden".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0738 Zonder het antwoord van Zielknijper af te wachten, trok heer Bommel zijn chequeboek, nam plaats aan een tafeltje en begon druk te schrijven.

„Eigenaardig", prevelde de zielkundige, terwijl hij peinzend door het vertrek drentelde. „Een onverwachte ontwikkeling in het denkproces van de cliënt. Is het mogelijk dat zijn diepere geestesstruktuur geraakt is? Kan de schok hem genezen hebben? Kijk, dat zijn nu dingen die ons neurologen interesseren. Ik voor mij heb dit nog nooit meegemaakt in mijn praktijk. Kan ik hier achter staan?"

„Klaar", riep heer Ollie, zich omdraaiend.

De ander nam de cheque aan en toen hij een blik op het bedrag geworpen had, zette hij grote ogen op.

„Z-zoveel?", stamelde hij getroffen. „Maar dan...

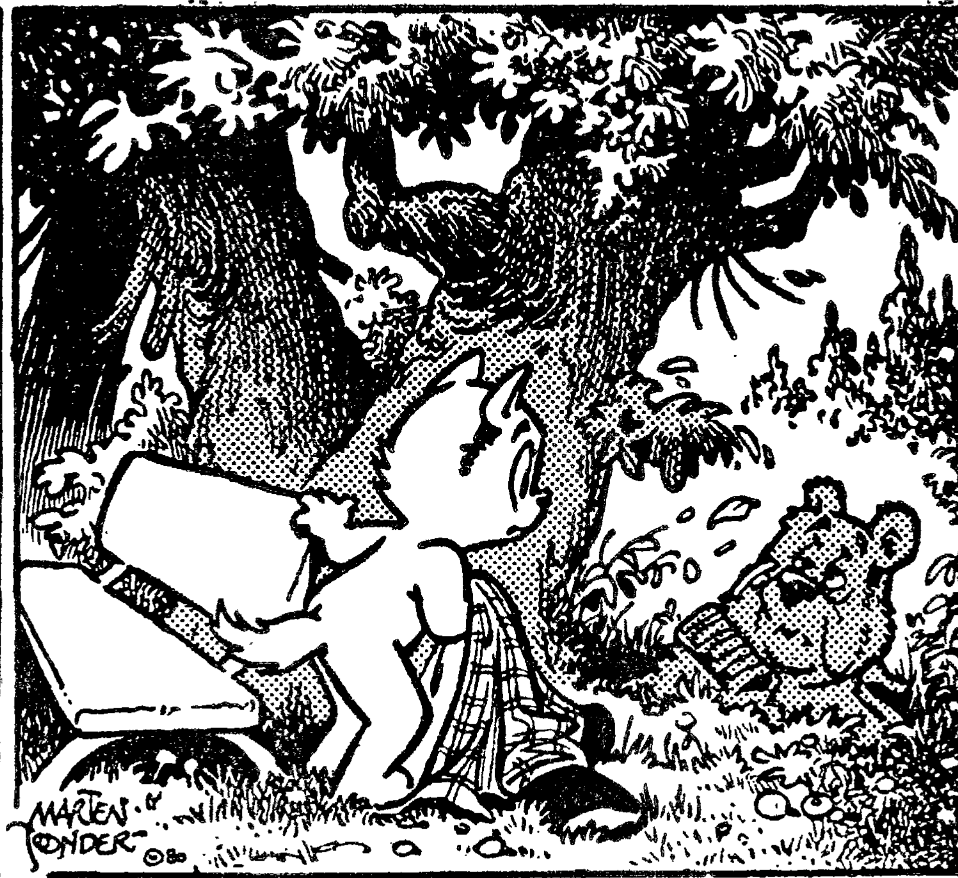
Heer Bommel keek gespannen naar het gelaat van de geleerde en verduidelijkte haastig: „Het is gewoon maar een aardigheidje voor uw ziekenhuis. Om te laten zien dat ik niet ziek ben, als u begrijpt wat ik bedoel. Maar als het niet genoeg is..."

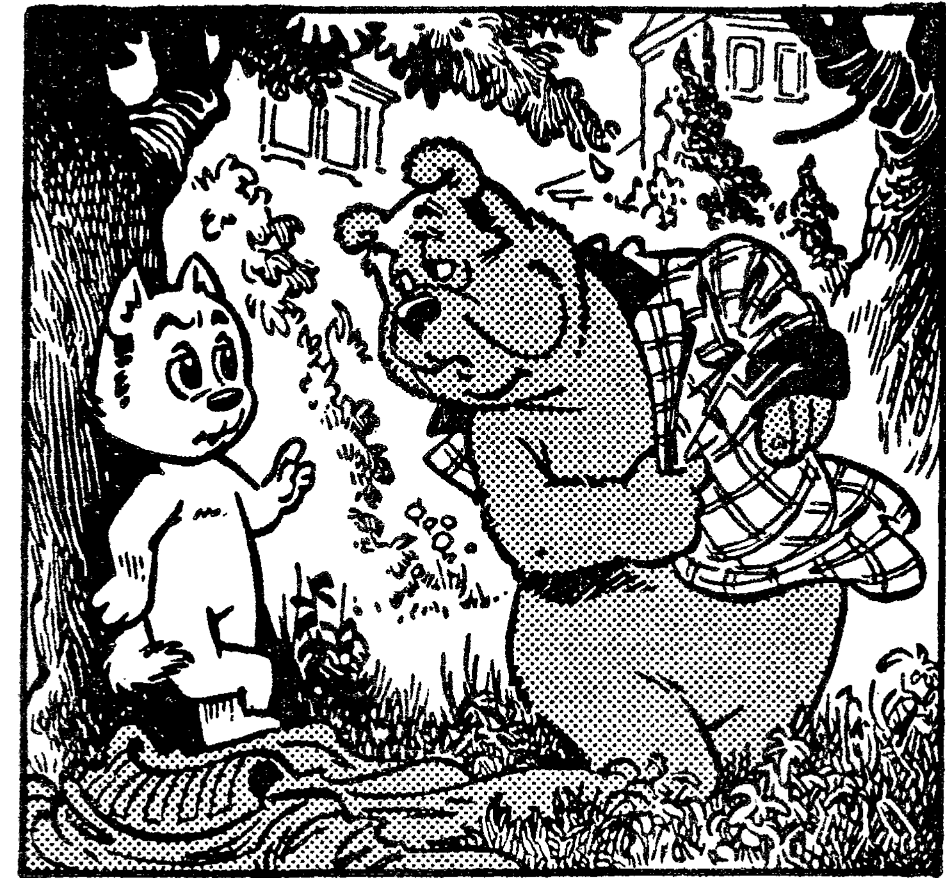
„Een merkwaardige genezing", onderbrak doctorandus Zielknijper, die zijn eigen diepe gedachten volgde. „Ik zal dit geval opnemen in mijn studie over abrupte varianten in kleptomanische neurosen. Hypersensitief gedrag, zou ik het willen noemen. Ik ben overtuigd van uw genezing, waarde heer. U kunt naar huis. Maar eh... om taktische redenen is het misschien beter dat u hier blijft totdat de avond valt".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0739 Tom Poes had intussen zoveel haast gemaakt als hij kon, maar toch was het al ver in de middag toen hij met heer Bommels jas bij het Dickerdackpark aankwam.

Na enig zoeken vond hij de bank waar hij heer Ollie had achtergelaten, maar er was niemand te zien en het plantsoen leek erg verlaten. Hij keek ongerust om zich heen en begon op gesmoorde toon te roepen. Dat miste zijn uitwerking niet, want achter de boom ritselde het en het slaperige gelaat van heer Bommel verscheen boven een greppel uit.

„Gelukkig", zei Tom Poes opgelucht. „De politie heeft de Oude Schicht ontdekt, zodat ik die niet meer kon gebruiken. En toen had de autobus pech en een lift heb ik niet kunnen krijgen, zodat ik een beetje laat ben. Maar hier is uw jas en uw paspoort zit met wat geld in de binnenzak".

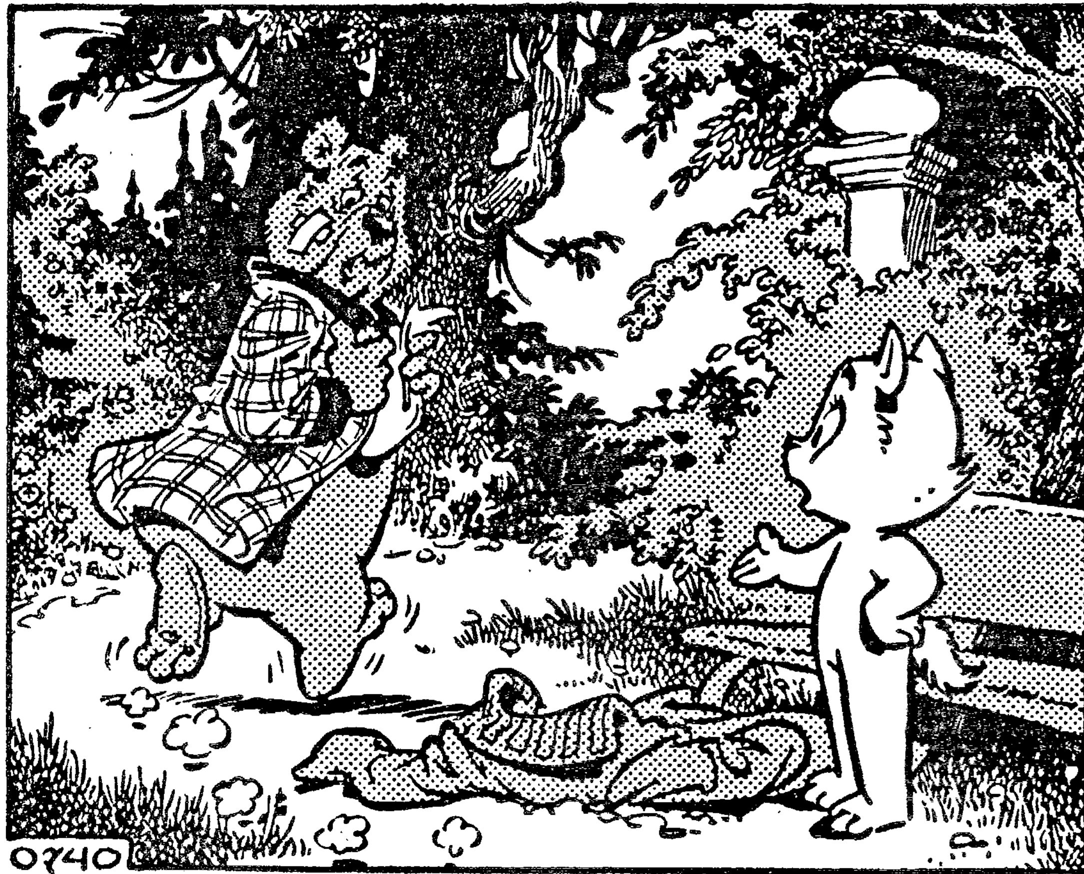
Heer Ollie klom uit de bladeren en nadat hij Supers jekkertje vol afschuw van zich had geworpen, trok hij haastig zijn eigen kledingstuk aan.

„Eindelijk", sprak hij. „Dit is beter. Het plantsoen was vol gevaren, zodat ik me verstoppen moest en door de zorgen in slaap ben gevallen. Het heeft lang geduurd, jonge vriend. Hoe laat is het nu?"

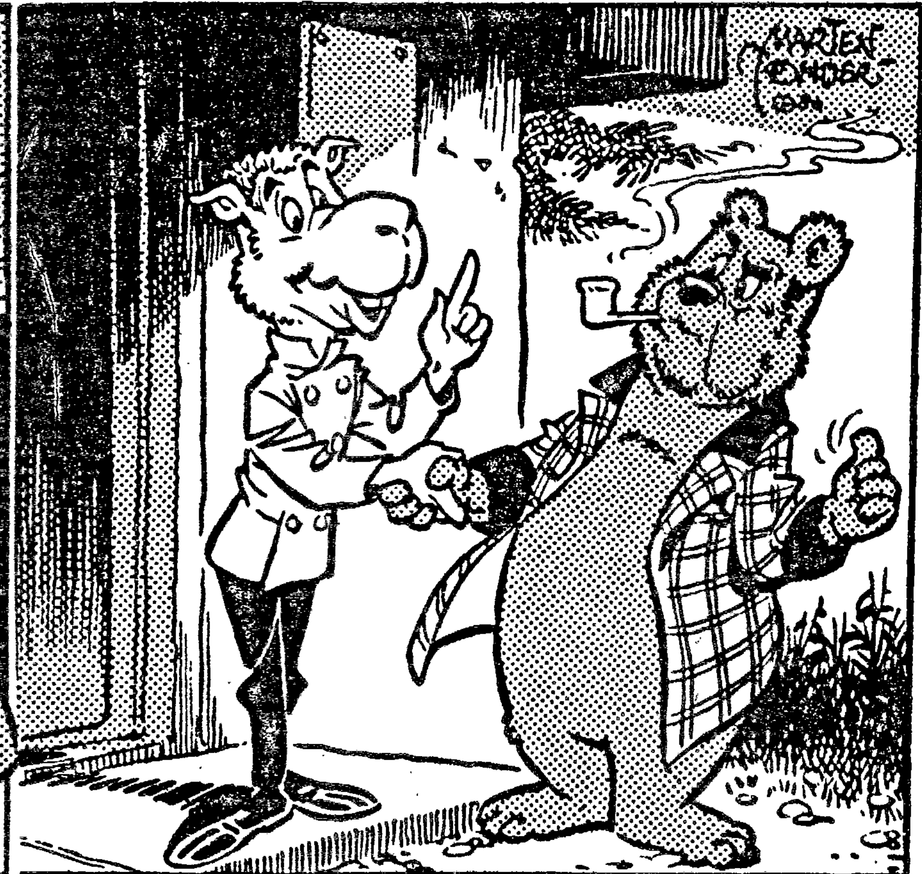
„Een uur of zes", zei Tom Poes. „Maar ik heb gedaan wat ik kon".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

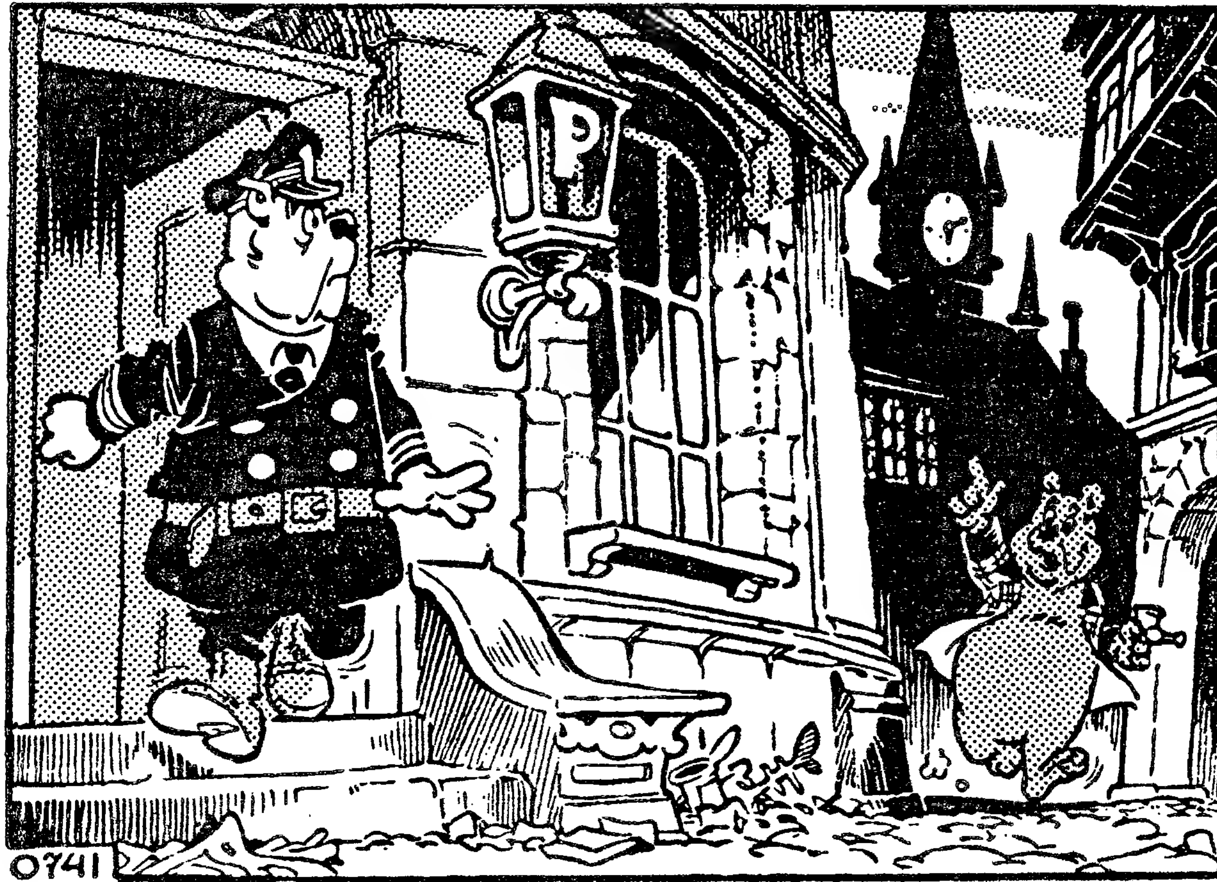

0740 Toen heer Bommel zijn eigen jas weer aan had, voelde hij zich een stuk beter. Hij propte de lap met sieraden in zijn binnenzak en nadat hij even had nagedacht, wendde hij zich naar de uitgang.
"Wat gaat u doen?", vroeg Tom Poes. "Kan ik u nog verder helpen?"
"Ik geloof van niet", zei heer Ollie, terwijl hij zich in beweging zette. "Je hebt genoeg gedaan en bovendien moet ik nu mijn eigen eenzame weg volgen. Het is te laat om nog naar die juwelier te gaan, maar ik ben net op tijd om niet te laat bij mevrouw Doddel te zijn, als ik voortmaak".
"Zou u dat nu wel doen?", vroeg Tom Poes twijfelachtig. "Heb ik nu daarvoor uw jas gehaald? Het is beter om de politie in te lichten, lijkt me".
Heer Bommel luisterde echter niet. Hij haastte zich het parkje uit en nadat hij zijn kraag had opgezet om niet op te vallen, liep hij snel in de richting van de Westerpoort.
"De politie", herhaalde hij, schichtig om zich heen kijkend. "Daar heb ik genoeg van. Allemaal opgeschoten jongeren, die geen heer kennen als ze hem zien, zodat ze hem in het cachot werpen. Nee, ik kan geen risico nemen, want Doddeltje wacht met haar etentje".
Op dat moment opende doctorandus Zielknijper ver van daar de deur van zijn kliniek om een genezen patiënt uit te laten.

"Het is goed zes uur", sprak hij. "De stad is nu rustiger en u kunt wel gaan. Maar u doet er goed aan buiten het bereik van de politie te blijven totdat ik uw geval geregeld heb met de burgemeester".
"O, nee, integendeel", zei heer Ollie. "Ik heb goed nagedacht, terwijl ik niets zat te doen. En ik ga naar commissaris Bas, die nog wel op het bureau zal zijn".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0741 Toen heer Bommel de hoek omkwam, zag hij net de politiechef de stoep van het hoofdbureau afdalen.
„Heer Bas!", riep hij. „Een ogenblikje".
De commissaris bleef staan en keek gehinderd om.

„U hebt niets aan mijn arrestatie gedaan, zoals u beloofd had", vervolgde heer Ollie hijgend. „Dat weet ik. Daarom ben ik nu bezig om onbemerkt de stad uit te sluipen om naar mevrouw Doddel te gaan, waar niets dan narigheid van komt".
„Waar heb je het nu weer over?", vroeg commissaris Bas uit zijn humeur.
„U hebt het in uw boekje staan", hernam heer Bommel streng. „Over mijn gevangenneming, die u vanmorgen in de Kleine Club opgeschreven hebt en die u zou uitzoeken. Kijk maar".
De politiechef trok zuchtend zijn notitieboekje, maar toen hij er even in gebladerd had, veranderde zijn houding.
„Donders", mompelde hij. „Hier staat het: 'Vanmorgen om 10.33 vervoegde Bommel O.B. zich bij me, met verward verhaal. Zou in hechtenis genomen zijn. Nader uitzoeken."
Hij keerde zich om en ging het bureau weer binnen, terwijl hij zich het hoofd krabde. „De onzin", mompelde hij. „Waarom ik het doe, weet ik niet. Maar omdat jij het bent, zal ik de Gierdreefpost opbellen. Daar zitten nieuwe ambtenaren".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0742 De commissaris stapte zijn kamer in en draaide verveeld het nummer van de politiepost-Gierdreef.
"Met majoor Prakkers?", vroeg hij. "Dit is het hoofdbureau. Bas, ja. Weten jullie iets van de arrestatie van een zekere Bommel? Vanmorgen om half elf ongeveer".
Aan de andere kant van de lijn veerde de postcommandant op, terwijl er een zorgelijke trek op zijn gelaat verscheen.
"Om half elf?", herhaalde hij. "Ja, ja, dat klopt. Toen hebben Virk en Kes iemand geverbaliseerd en voorgeleid wegens een overval. Diefstal van juwelen, ja. Een opgeblazen dikke, die beweerde Bommel te heten..."
"Zo", zei de politiechef verbluft. "Hebben jullie, hè? En waar is die Bommel nu?"
De stem uit de hoorn hield een luid betoog en de heer Bas hield het instrument een eindje van zich af.
"Ontsnapt, hè?" mompelde hij. "Zo, zo. Zitten jullie achter hem aan? Blijf daar, Prakkers. Ik kom eraan. Hier zit een lelijk vuiltje".
"Dat zou ik denken!", riep heer Bommel, die achter het bureau stond. "Ze hebben mij gearresteerd terwijl ik bij u was op de Kleine Club. Ziet u nu wel? Het is schandelijk. Er moet onmiddellijk iets worden gedaan voor het te laat is."
„Ik kom eraan," herhaalde de commissaris, terwijl hij de hoorn neerlegde. „Kom mee, Bommel."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

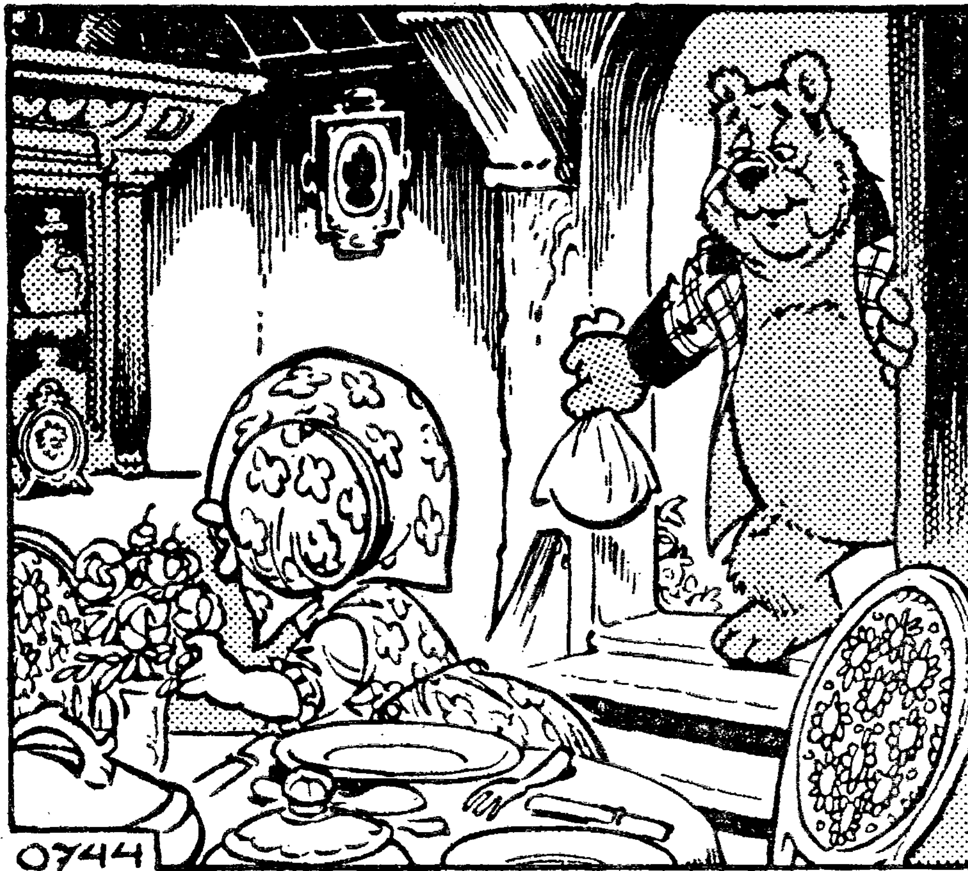

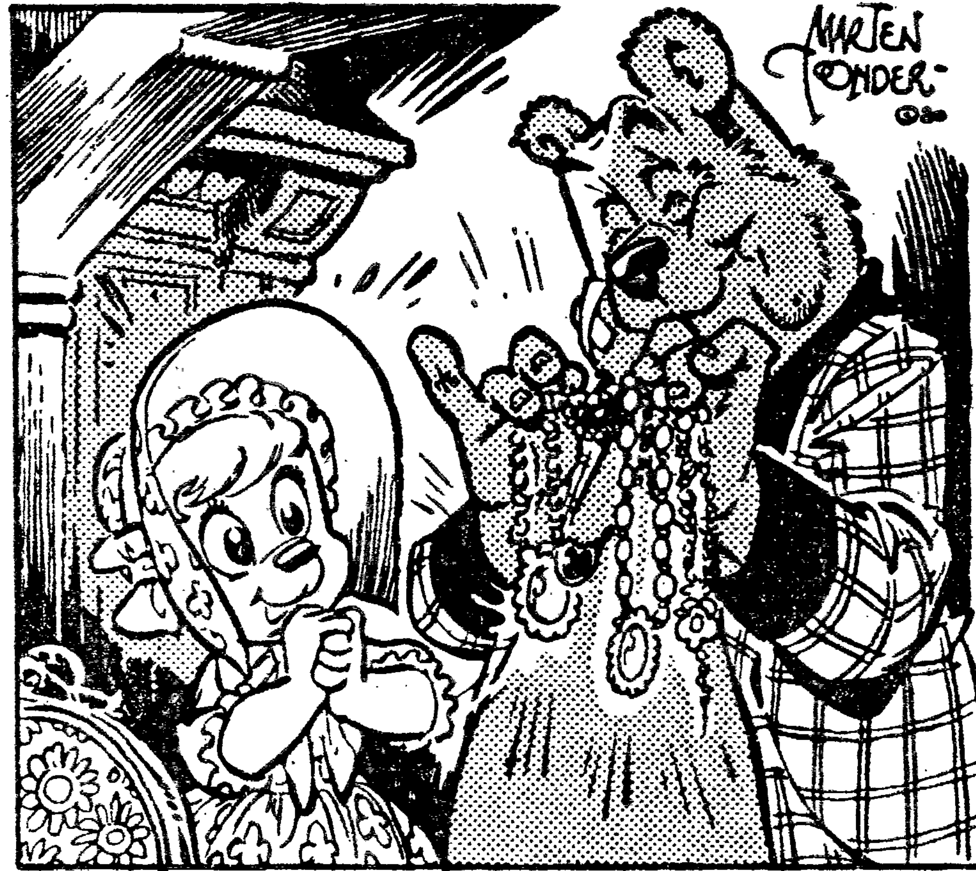

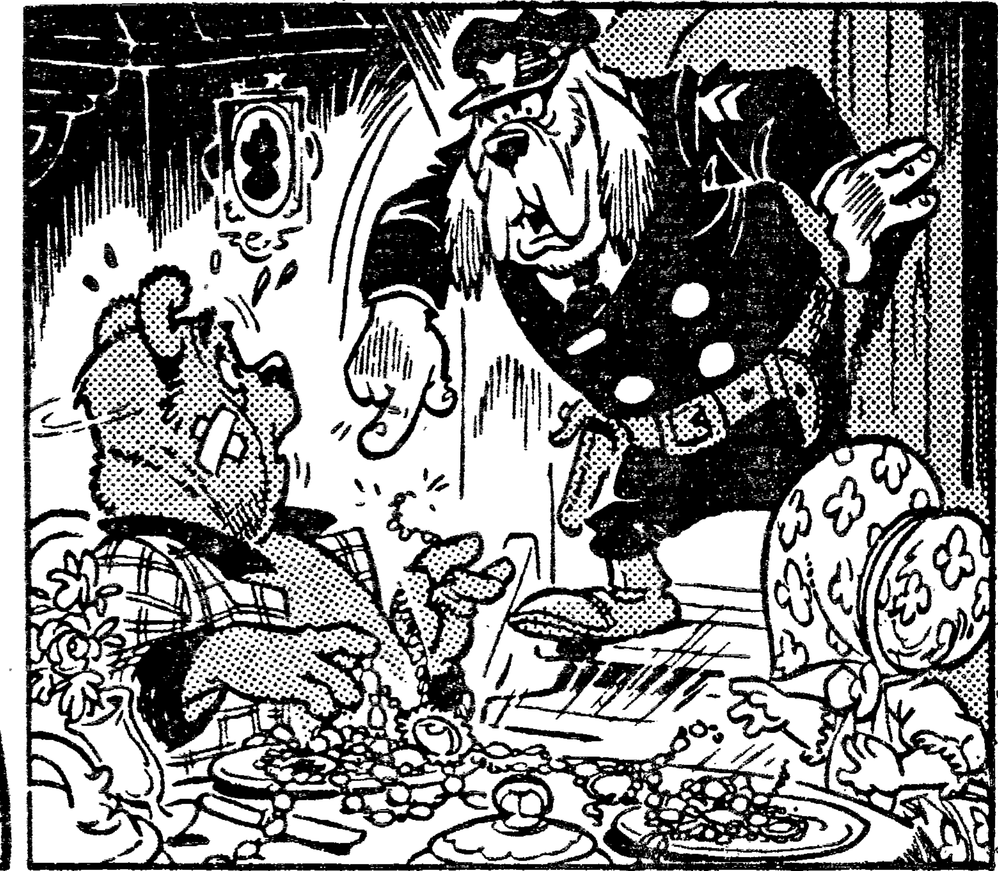

Even later reed de politiejeep met grote snelheid naar de oude buurt.
„Hier is iets vreemds aan de hand" gromde de politiechef. „Ze hebben je gearresteerd terwijl je bij mij op de Club was, en dat kan niet. Jij hebt altijd iets raars, maar dit is het raarste tot nu toe. Ik wil er meer van weten".
Met die gedachte bracht hij zijn voertuig tot stilstand voor de politiepost in de Gierdreef en betrad het bureau.
„Is dit je arrestant van vanmorgen?", vroeg hij, terwijl hij op heer Bommel wees.
De majoor sprong onthutst overeind. „J-ja", gaf hij toe. „Dat is de misdadiger, commissaris. De overvaller, die ontvlucht is".
„En hij is aangehouden om half elf?", vervolgde zijn meerdere, nadertredend.
„Om tien uur 32", verbeterde de postcommandant. „Volgens de verbalisant Kes".
Hij wilde verder gaan, maar commissaris Bas gaf hem daar geen gelegenheid voor.
„Onmogelijk", snauwde hij. „Deze meneer was om tien uur 33 bij mij! Wat is dat voor geblunder?"
Nu maakte een grote verwarring zich van de postcommandant meester.
„Ik begrijp er niets van!", riep hij uit. „Eerlijk niet. Ik heb net een melding gehad van Kes en Virk. Ze hebben de verdachte gesignaleerd bij een huis buiten de stad! En ik heb ze opgedragen de woning van twee kanten te benaderen om hem opnieuw in hechtenis te nemen, evenals zijn medeplichtige, die daar waarschijnlijk woont".

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

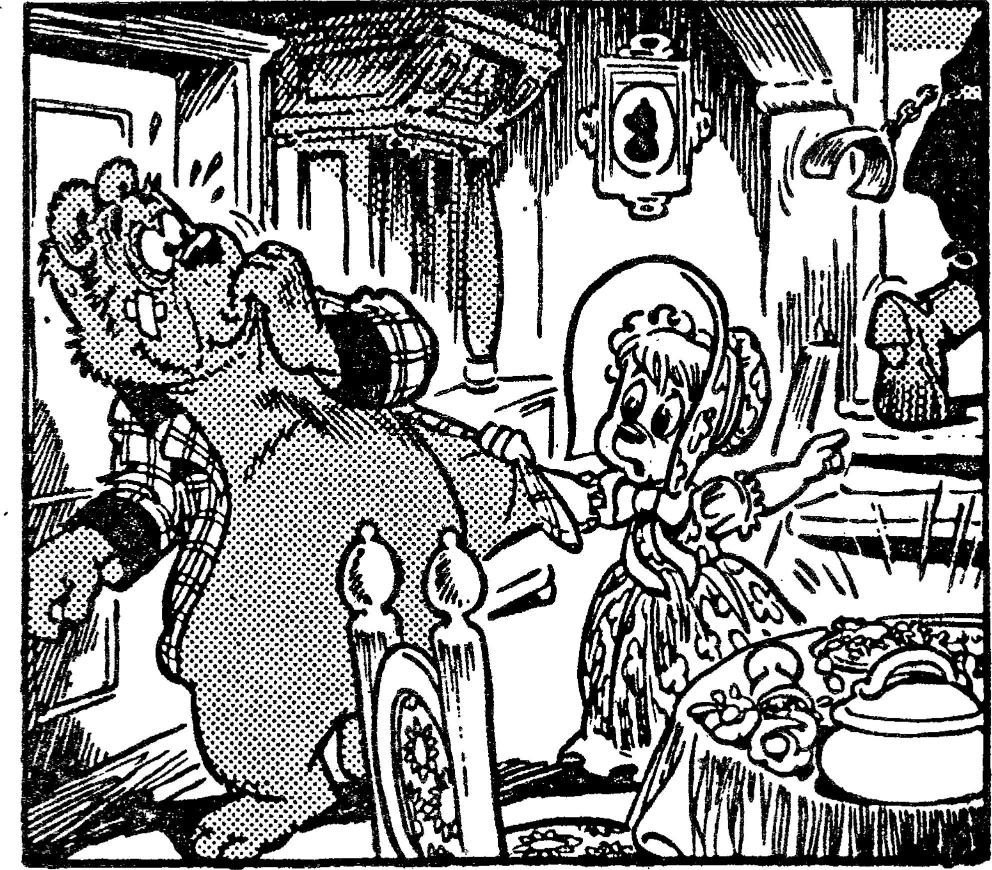
0744 Juffrouw Doddel had de tafel feestelijk gedekt, en ze was net bezig om de laatste hand aan een bloemschikking te leggen, toen haar gast aanklopte en in de deuropening verscheen.
„Ik eh.... Ik ben een beetje laat, vrees ik," sprak hij, terwijl hij sjokkerig het trapje afdaalde. „Dat komt omdat Tom Poes me te laat gewekt heeft toen ik vervolgd werd in een greppel."
„Stakker!" riep zijn gastvrouw uit. „Ben je gewond? Je wang is helemaal gezwollen."
„Dat komt van de pleisters," legde de heer Bommel uit. „Een beetje gevallen na het opstaan. Maar ik eh.... Ik heb een geschenkje meegebracht. Wel gefeliciteerd met uw verjaardag, bedoel ik. Kijk, hier heb ik een paar hangers, en daar mag u er een uitkiezen."
Hij opende de oude lap en haalde een handvol sieraden te voorschijn, die fonkelden in het lamplicht.
„Wat prachtig!" riep Doddeltje opgetogen. „Het lijkt wel kristal!"
„Diamanten," verbeterde heer Ollie eenvoudig. Hij ging zitten en legde de juwelen voor het gemak in de gereedstaande soepborden.
„Dit hier is een smarijn of zo," vervolgde hij. „En dit...."
Op dat moment werd de deur open gerukt, en de zware gedaante van een politiebeambte verscheen op de drempel.
„Op heterdaad met de buit," blafte hij. Jullie zijn er bij. Jij en je medeplichtige."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

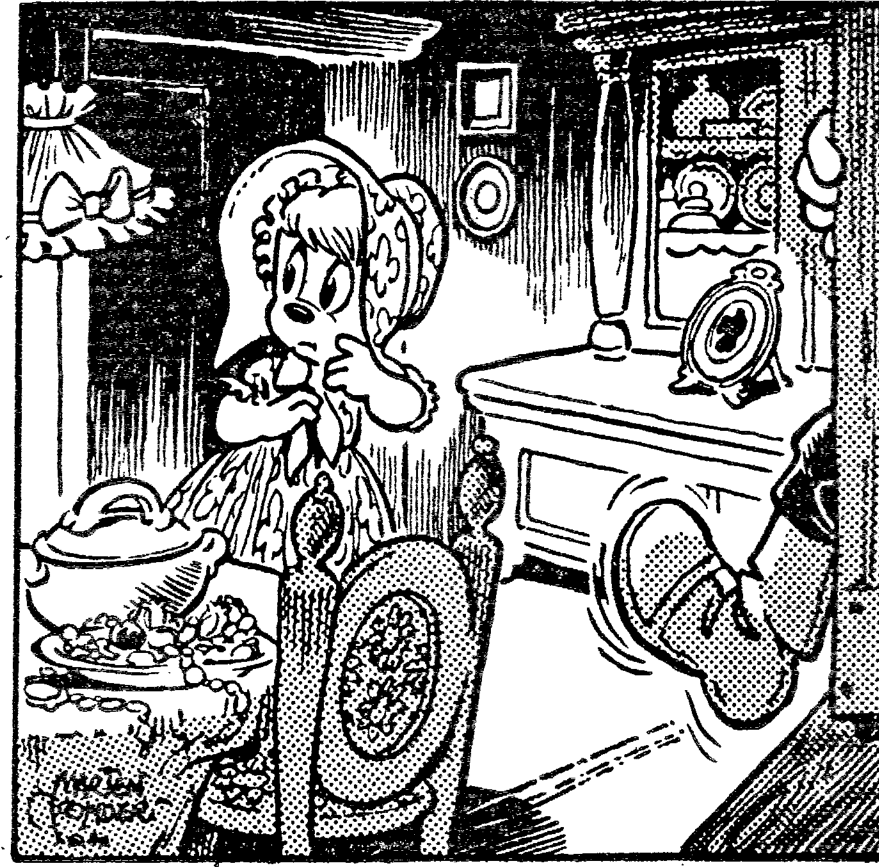

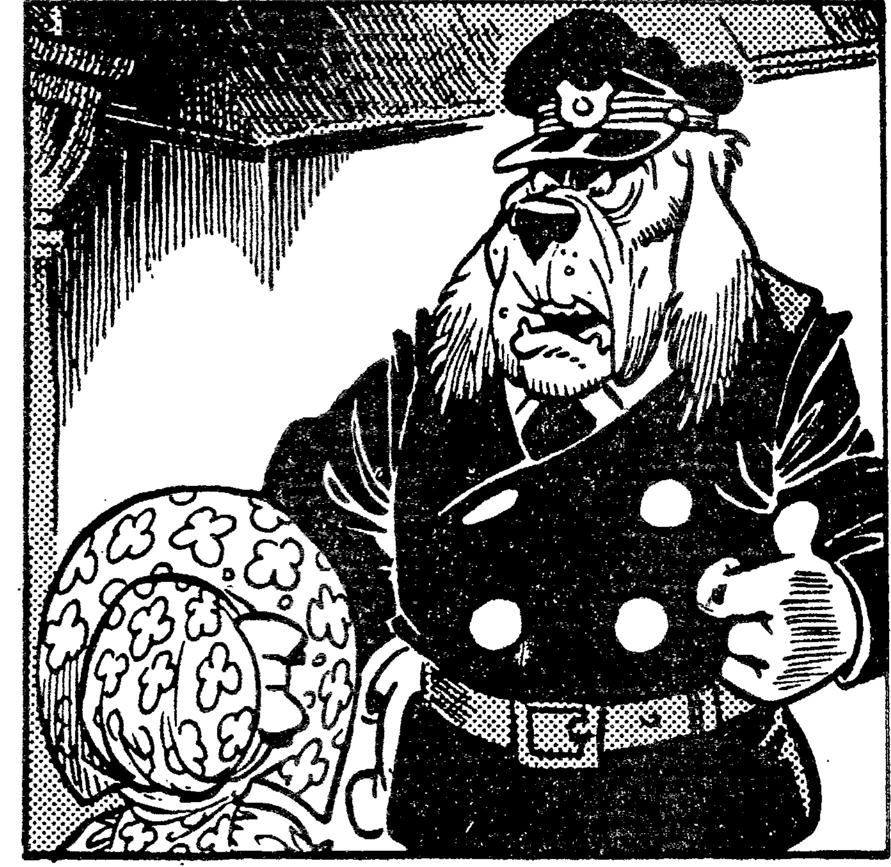
0745 Heer Ollie sprong verwilderd overeind, en een dodelijke bleekheid overtoog zijn gelaat.
„Dit keer geen grapjes meer," snauwde de agent Kes, een paar handboeien trekkend. „Je bent een zwaar geval. En ik heb nu ook je spel met je medeplichtige door. Dit wordt een interessante zaak, Een vrouw!"
„En d-dame....", stamelde heer Bommel.
„Zeg, dat hij weg moet gaan, Ollie," riep juffrouw Doddel achter zijn rug. „Hij bederft ons feestje."
Kes stiet een rauw lachje uit, en hij maakte zich gereed de verdachte in de boeien te slaan toen zijn collega Virk in de deuropening verscheen.
„Een ogenblikje," sprak deze. „Er is een dringende oproep van de majoor. Je kunt beter even bij de wagen komen, Kes."
De aangesprokene gromde teleurgesteld en beklom het trapje.
„Jullie blijven waar je bent!" waarschuwde hij. „Wij houden je onder schot."
Met die woorden verdween hij naar buiten en heer Bommel staarde hem met uitpuilende ogen na.
„Je moet iets doen, Ollie," drong Doddeltje aan. „Ik ben nooit zo beledigd. Maar je moet niet driftig worden, hoor. Je kent je eigen kracht niet."
„Dat was zo; heer Bommel voelde in het geheel geen kracht. Met slappe knieën wankelde hij ruggelings in de richting van de keuken, en het enige geluid dat hij voortbracht, was het klapperen van zijn tanden.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

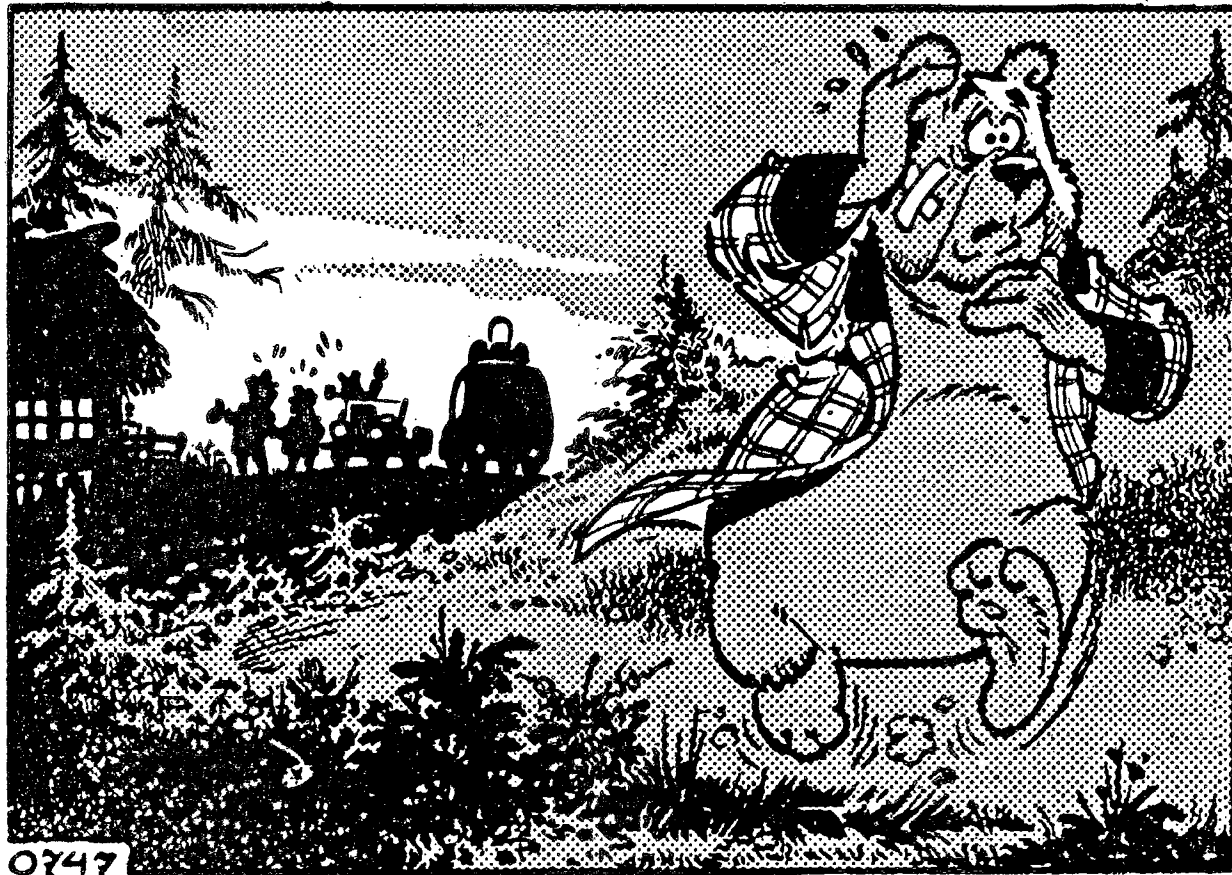

0746 Aan Aan de achterkant van Doddel's huisje werd de keukendeur met bevende handen geopend en heer Bommel wankelde naar buiten.
„Wat ga je doen, Ollie?" riep zijn buurvrouw op de drempel. „Ze zijn aan de voorkant. Je moet ze goed de waarheid zeggen, hoor. Maar maak het niet te lang; mijn ragoutje staat in de oven. Waar ga je nu naar toe? Ze zijn aan de vóórkant, Ollie!"
Heer Bommel keek echter op noch om en snelde ontregeld de natuur in.
„D-daar komt n-nòg een po-politie-auto," stamelde hij tot zichzelf. „S-steeds meer agenten. Met m-mij is het afgelopen. Helemaal afgelopen...."
Juffrouw Doddel keek hem niet-begrijpend na en ging toen ontdaan haar huisje weer binnen.
„Hoe kan dat nou?" vroeg ze zich af. „Ollie heeft me in de steek gelaten! Dat heeft hij nog nooit gedaan. Em nu sta ik als een vrouw alleen tegenover die woestelingen. Wat moet ik doen?"

In de kamer stond de soep koud te worden, terwijl de robijnen en smaragden in de borden glinsterden. Maar het enige wat ze zag waren de zwarte laarzen van de agent Kes, die opnieuw het trapje afdaalde.
„Dit is een zwaar geval," sprak de ambtenaar grimmig. „De commissaris zelf is onderweg, en we moeten op hem wachten voordat we ingrijpen. Maar eh.... Waar is je medeplichtige? Die is er toch niet vandoor?"
„Je moest je schamen!" riep Doddeltje. „Wie bedoel je met medeplichtige? Ollie soms? Die is eh.... even naar achteren."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

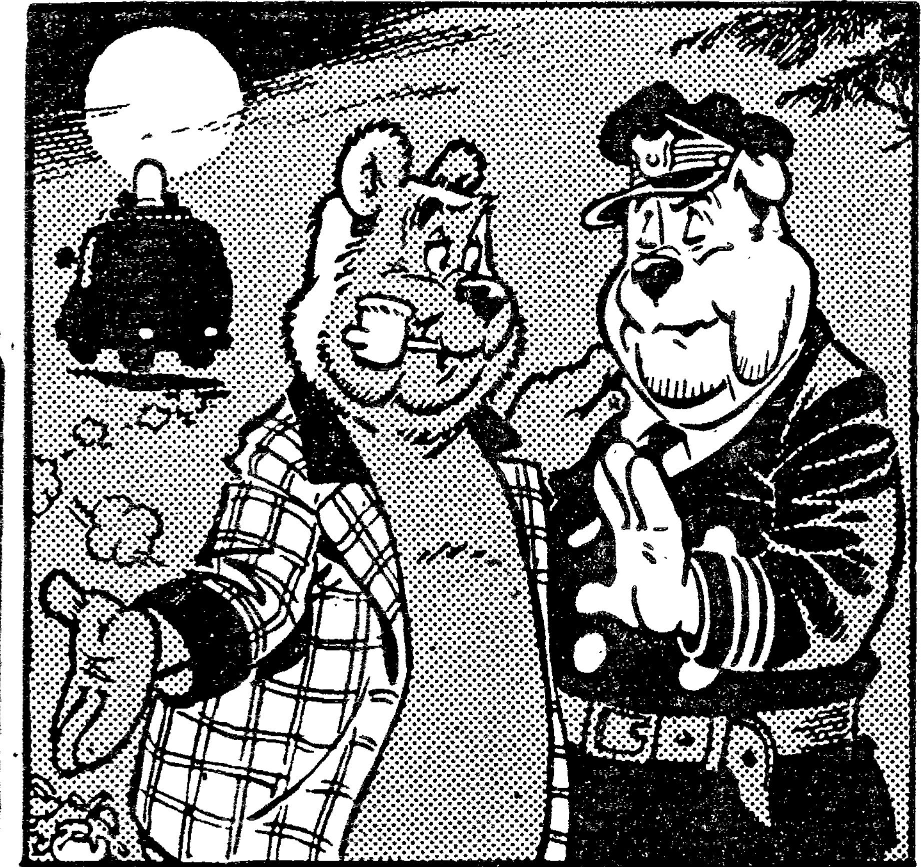
0747 Heer Bommel hoorde op de achtergrond het aanzwellen van motorgeronk dat op politieversterking duidde, en toen dat verstorven was, verscheurden barse stemmen de avondstilte.
"Zoeken me," prevelde hij, terwijl hij in paniek voortsnelde. "Afgelopen met me. Afgelopen. Lopen..."
Geruime tijd was dat de enige gedachte, die hem bezielde, zodat hij redeloos heuvel op en heuvel af rende totdat de adem hem begaf. Uitgeput hield hij tenslotte stil en keek met holle ogen voor zich uit.
"W-waar ben ik?" vroeg hij zich af. "Wat heb ik gedaan?"
Hij veegde zich het voorhoofd af, en terwijl het gieren in zijn borstkas verstilde, begon de vreselijke waarheid tot hem door te dringen.
"Ik ben op de loop gegaan," mompelde hij met bevende mond. "Gevlucht. Als een lafaard, terwijl een hoogstaande dame in hoge nood achter bleef. Ach, ik zal mijn goede vader nooit meer onder ogen kunnen komen en mezelf ook niet. Eer en moed verloren, met vrees en blaam: dàt heb ik. Met mij is het afgelopen. Dit is nooit meer goed te maken. Een ver land, waar niemand me kent is alles wat me overblijft..." Gebogen zette hij zich opnieuw in beweging over de onbekende vlakte waarover stille nevels dreven.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

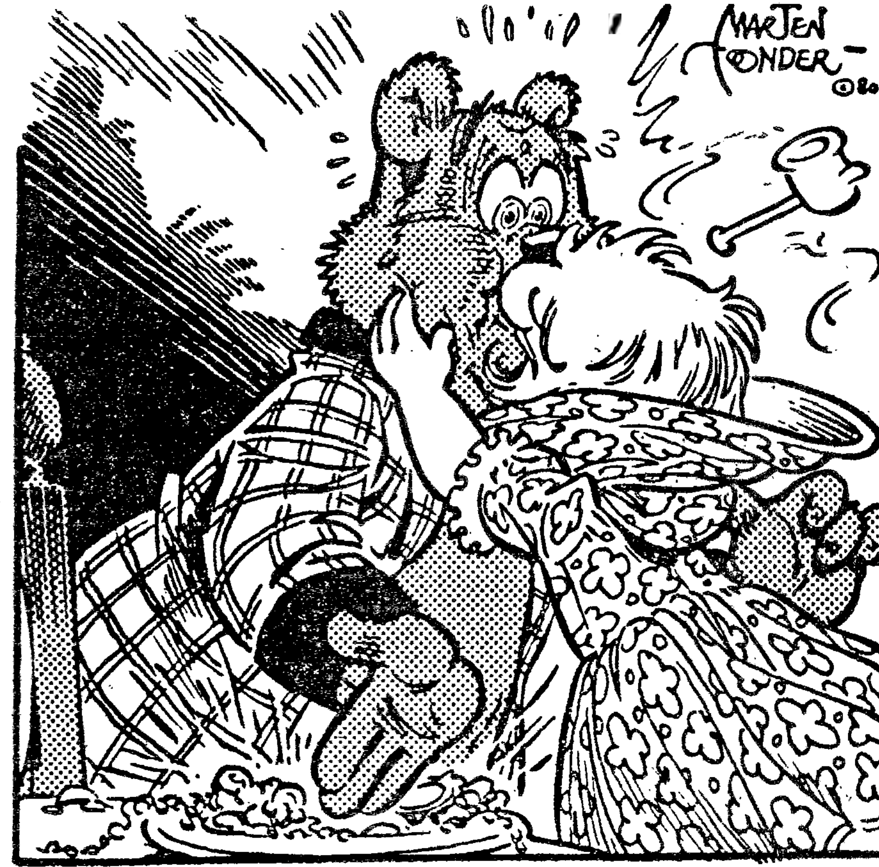

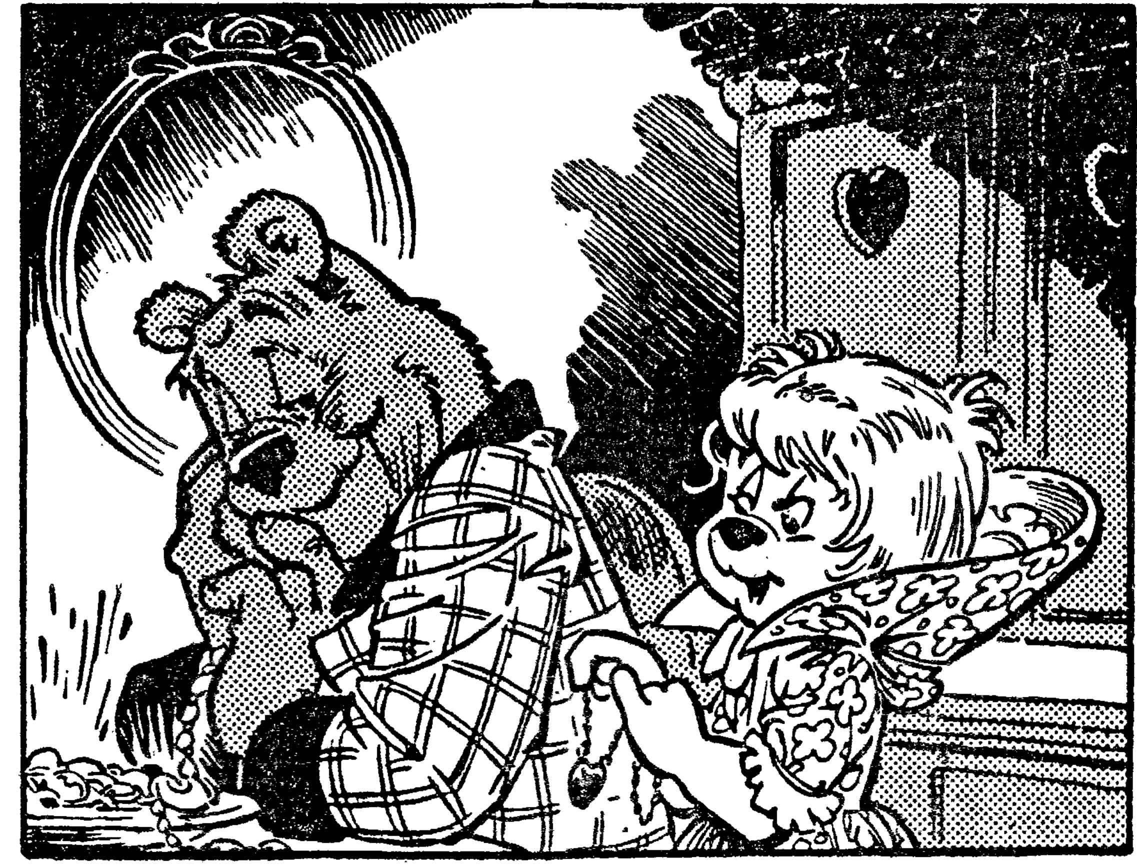
0748 Toen de jeep van de commissaris bij het huisje van juffrouw Doddel was aangekomen, sprong de politiechef er uit en wendde zich tot de agent Virk.
"Wat is dit voor geblunder?" vroeg hij met grote stem. "Hebben jullie deze heer vanmorgen om half elf gearresteerd?"
"Ja, jawel, gaf de beambte toe. "Dat is te zeggen..." "Blunder is er te zeggen," hernam de commissaris opzwellend. "Om die tijd was deze meneer bij mij, op de Club. Ik heb dat genoteerd in mijn boekje. Wat heb je daarop te zeggen? Hebben jullie zijn gegevens uitgezocht? Hebben jullie getuigen gehoord? Hebben jullie contact gezocht met die juwelier? Huh?" De agent schudde zwijgend het hoofd, en zijn collega Kes, die naar buiten kwam toen hij het gesprek hoorde, kon daar niets aan toevoegen.
"Niet?!" vroeg de heer Bas snijdend. "Blunderend optreden tegen iedereen, die er een beetje anders uitziet, huh? Nu, hier in Rommeldam zit daar geen promotie in. Morgen zullen we op het bureau verder praten. Ingerukt."
De beambten verdwenen beduusd in hun overvalwagen en heer Bommel, die goedkeurend had toegeluisterd, klopte hem op de schouder.
"Kranig, heer Bas," prees hij. "Ik wist wel, dat het recht zijn loop zou hebben."
"De politie hoort zijn plicht te doen," zei de politiechef afwenkend. Maar heer Ollie liet het er niet bij.
"Ik nodig u uit voor een eenvoudig feestmaal morgenavond," besloot hij. Ik moet nu vlug naar mevrouw Doddel, vóórdat de soep koud wordt."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

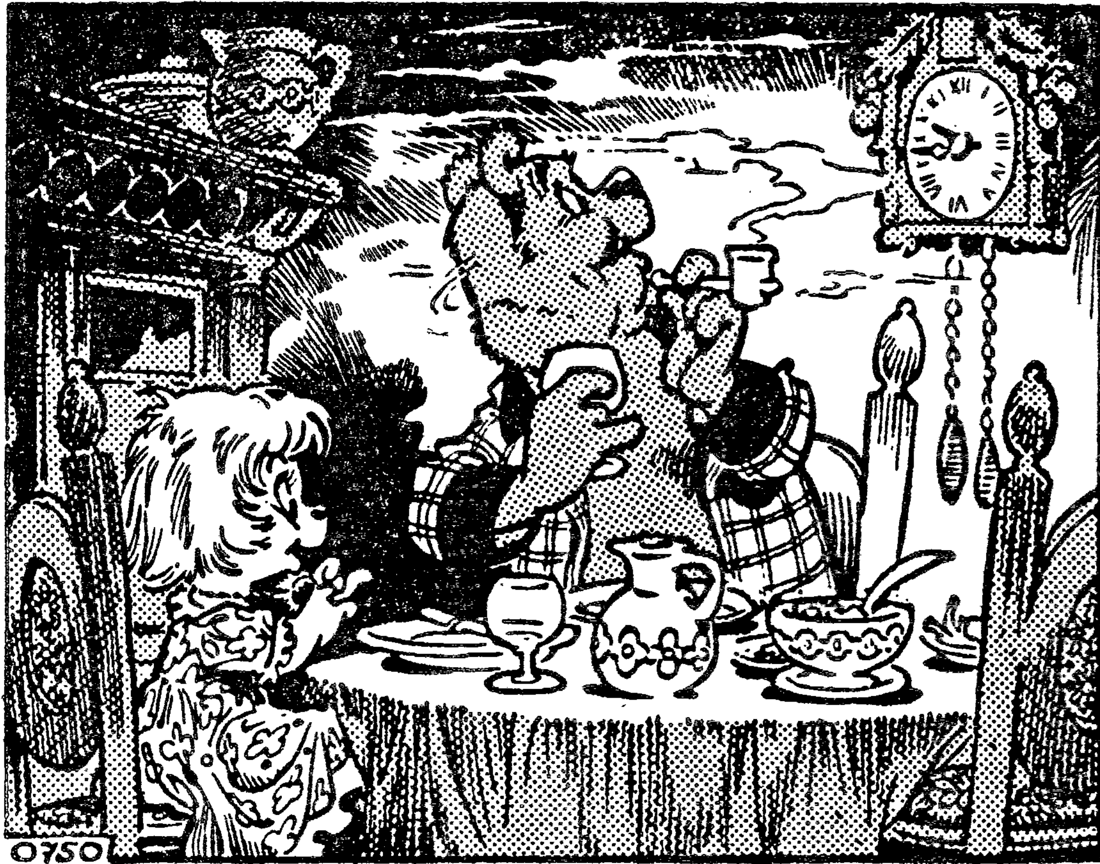

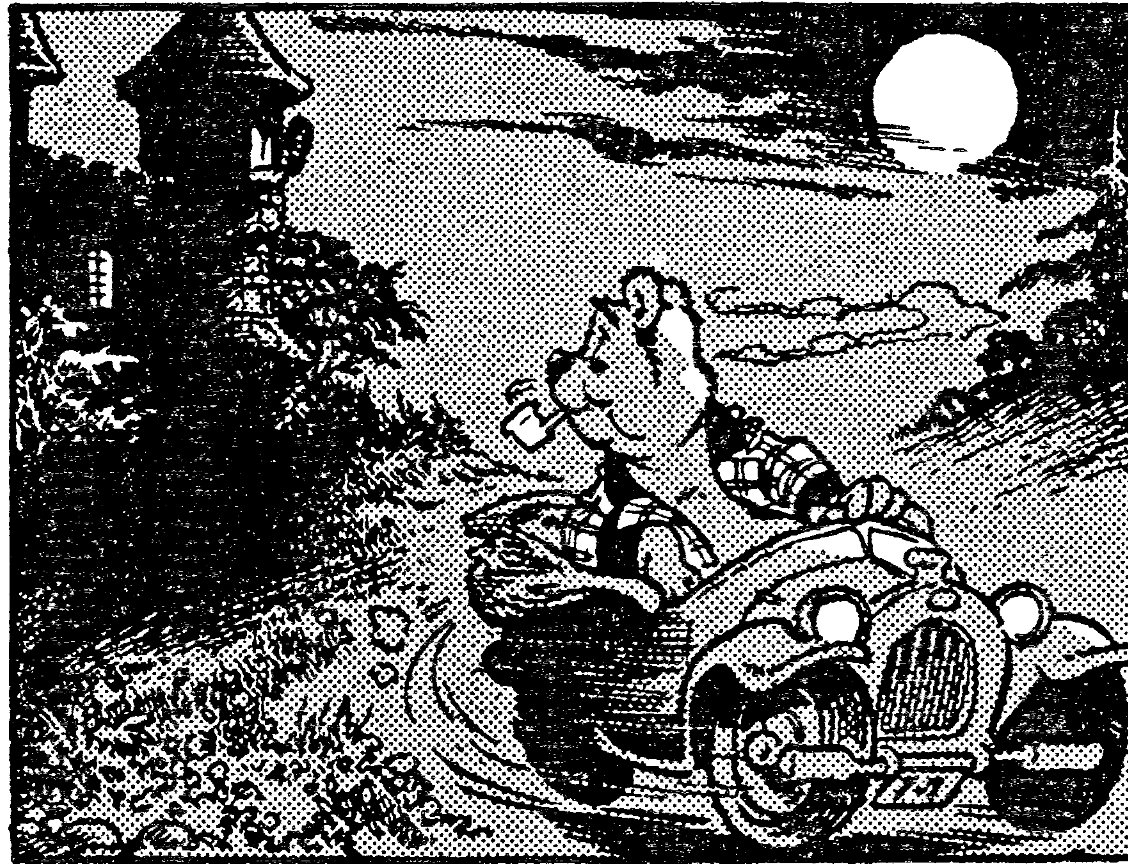
0749 De commissaris reed weg en heer Ollie stapte het huisje van zijn buurvrouw binnen. Die vergat haar verdriet en slaakte een verheugde uitroep toen ze hem zag.
"Ollie!" riep ze. "Ik wist wel, dat je iets flinks van plan was, want jij kan al les. Hoe kon ik daar aan twijfelen? En waar zijn je pleisters?"
"Die heb ik afgedaan," verklaarde heer Bommel. "Vanmorgen vroeg, toen ik deze dag ging verbeteren. En ik ben blij, dat ik niet te vroeg ben, want dan zou ik mezelf zijn tegengekomen. Maar nu wordt het tijd, dat u een mooie hanger uitzoekt. Kijk, daar ligt een rosmarijn, en daar is een turkoos of zo.."

Verder kwam hij niet, want Doddeltje omhelsde hem, zodat de woorden hem in de mond bestierven.
"Ik begrijp niet altijd wat je zegt," zei ze. "En ook niet wat je doet. Maar je bent de allerknapte. En als ik echt mag uitzoeken, neem ik deze. Dit is de mooiste."
Met die woorden trok ze een kettinkje uit de juwelen in haar soepbord en hield het omhoog.
Heer Ollie zag, dat er een hartje aan hing. En omdat zijn gemoed toch reeds volgeschoten was, werd de ontroering hem te machtig, zodat hij zich op een stoel liet zakken

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

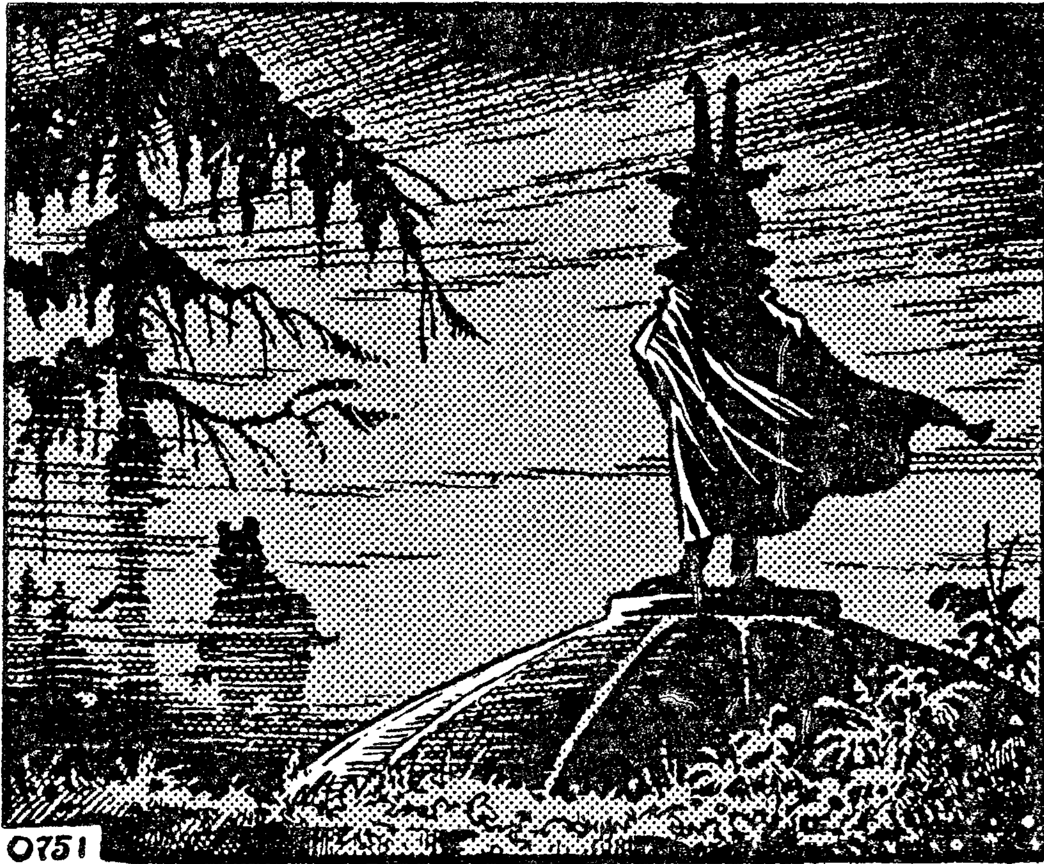

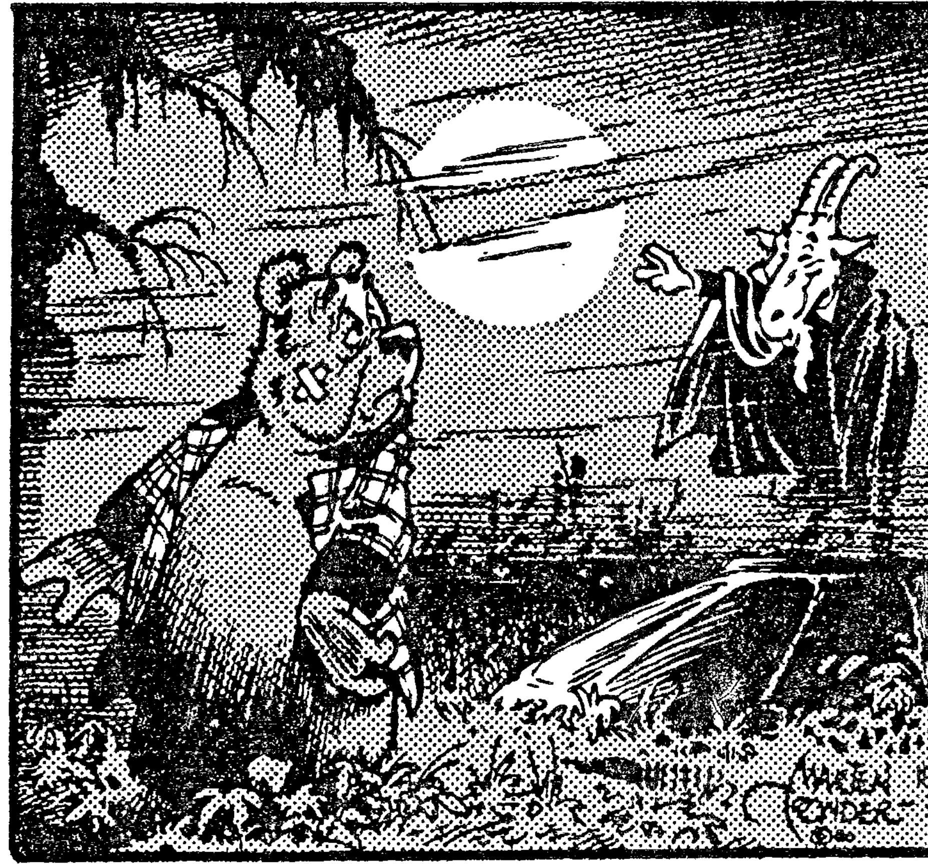

0750 De soep was een beetje koud geworden, maar door de warme sfeer had heer Bommel daar geen trek in.
„Ik had nooit kunnen denken, dat het zo'n mooie avond zou worden," sprak hij toen het einde van de maaltijd naderde. „Dat herinnert mij er aan, dat ik nog even naar de professor moet. Kijk eens aan; het is al kwart voor tien! Ik moet opschieten, want de Oude Schicht staat nog bij Bommelstein."
„Wat jammer," riep zijn buurvrouw uit. „Jij denkt toch ook altijd aan anderen. Waarom moet je om deze tijd nu nog naar een professor toe?"
„Omdat hij anders moeilijkheden krijgt met zijn retinatie," legde heer Ollie uit. „Maar ik zal voortmaken, zodat ik op tijd terug ben voor de pudding."

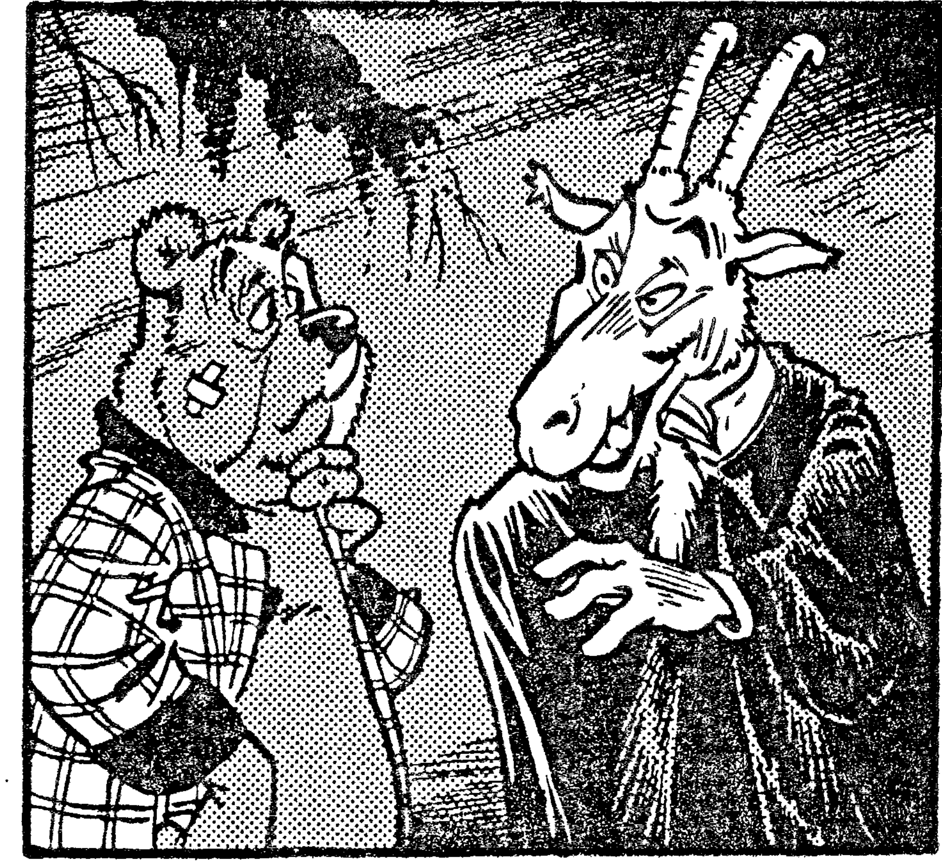
Met die woorden snelde hij naar huis om zijn auto op te halen, en even later raasde hij de heuvel af.
„Joost is nog op," stelde hij vast. „Die heeft een moeilijke dag gehad, met mijn ontbijt en die agenten en alles. Het wordt tijd om hem eens een opslag te geven, bedoel ik. Ach ja; ik denk altijd aan anderen, vooral na zo'n gezellige avond. Maar nu moet ik proberen om de goede weg te vinden en op tijd te zijn. Het is erg moeilijk. Als ik te vroeg kom, ontmoet ik mijzelf, en dan gebeurt er iets akeligs met atomen. Ach, zo is het leven van een heer nu eenmaal; omdat hij het verbeteren wil."
Zo denkende stuurde hij zijn voertuig de vlakte in, terwijl hij zich probeerde te herinneren hoe hij die morgen gelopen had.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

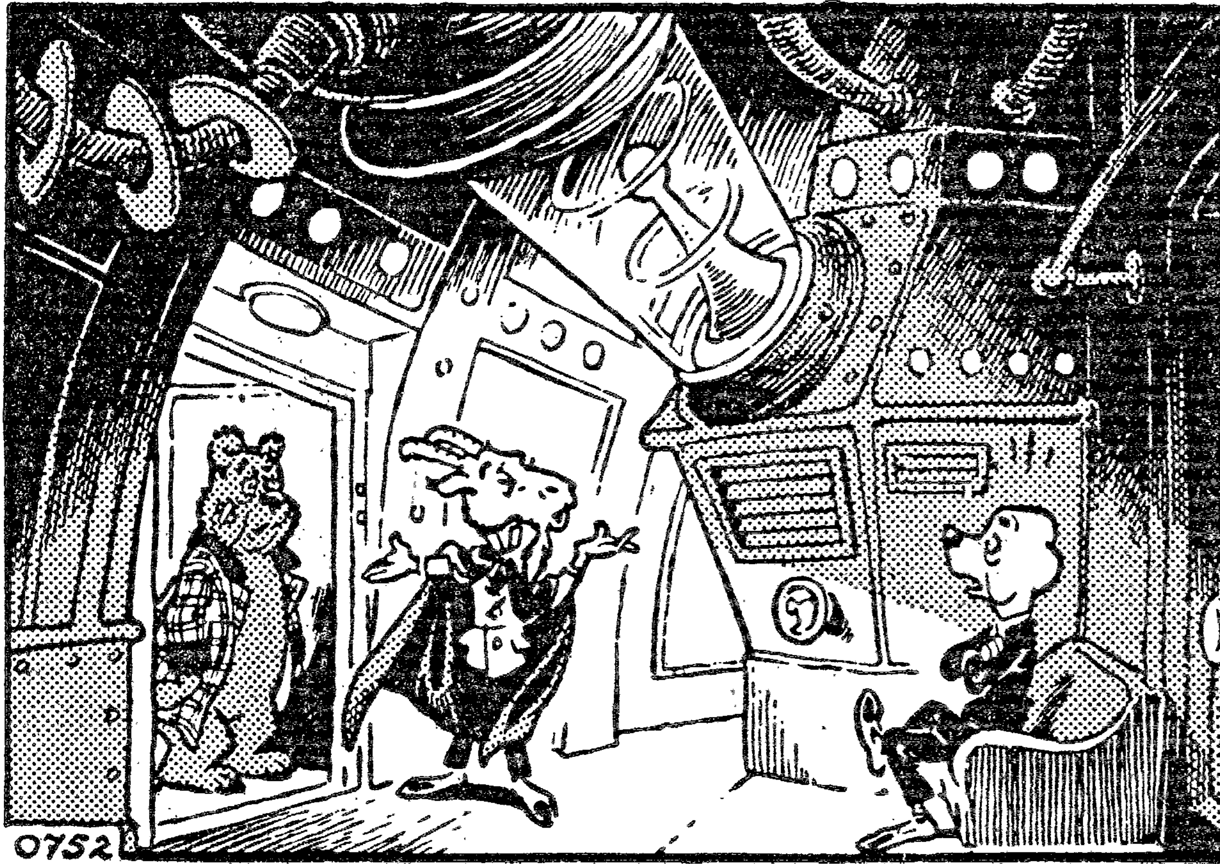
0751 Terwijl heer Bommel opgeruimd bezig was de verbeterde dag tot een goed einde te brengen, sjokte heer Ollie met nietsziende ogen door het vreugdeloze landschap.
„Afgelopen," prevelde hij van tijd tot tijd. „Met mij is het afgelopen."
Het gaan werd moeilijker, en zijn voetstappen begonnen een sopperig geluid te maken, maar dat merkte de stakker niet. Ook het vage geroep, dat door de nevels klonk, drong niet tot hem door en hij schrok pas op toen hij het vreemde koepeltje passeerde waar de stem vandaan kwam.
„Overal moeras," riep iemand hem toe. „Gemakkelijk om er in te verdwijnen."
„Verdwijnen," herhaalde de ongelukkige heer. „Dat is het beste. Met mij is het afgelopen. . ."

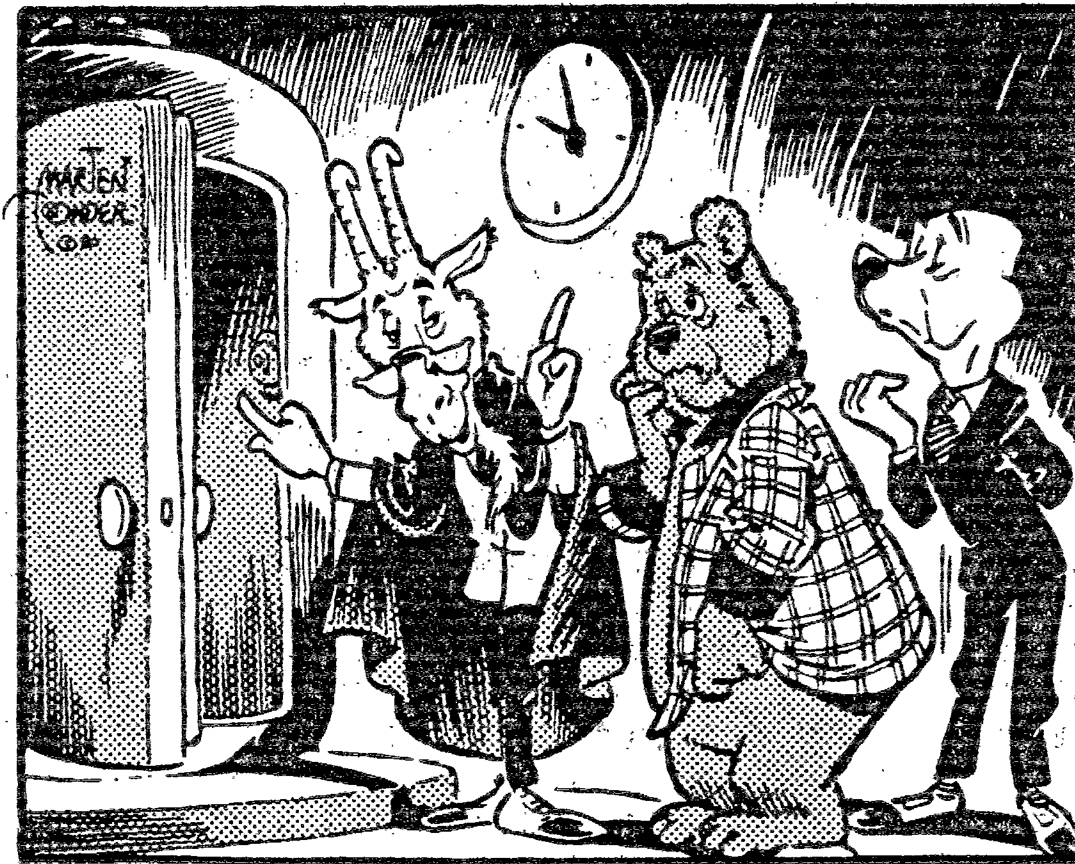
De vreemdeling daalde van zijn verhoging, en toen hij dichterbij kwam, zag heer Ollie dat het professor Sickbock was.

„Kom, kom," sprak deze. „Niet zo somber. Misschien kan ik u helpen."
Heer Bommel schudde echter moedeloos het hoofd.
„Alles is vandaag fout gegaan," zei hij. „Alles."
„Is het anders niet?" vroeg de geleerde tot zijn verbazing. „Dan bent u aan het goede adres. Ik kan zorgen, dat u vandaag over doet."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

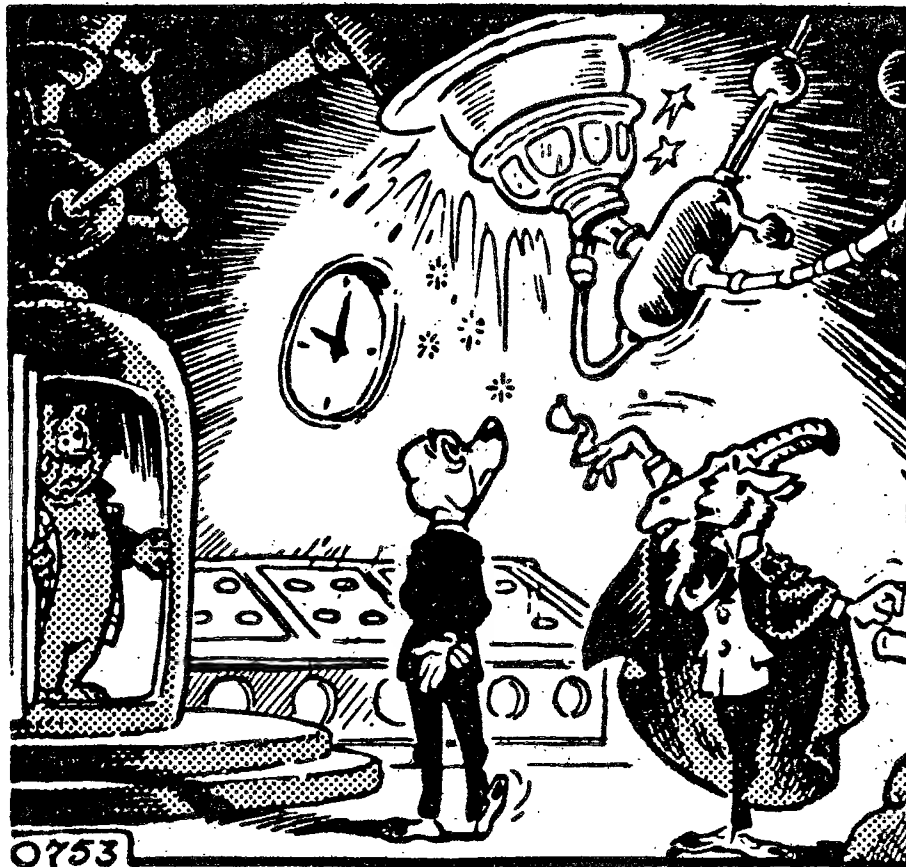

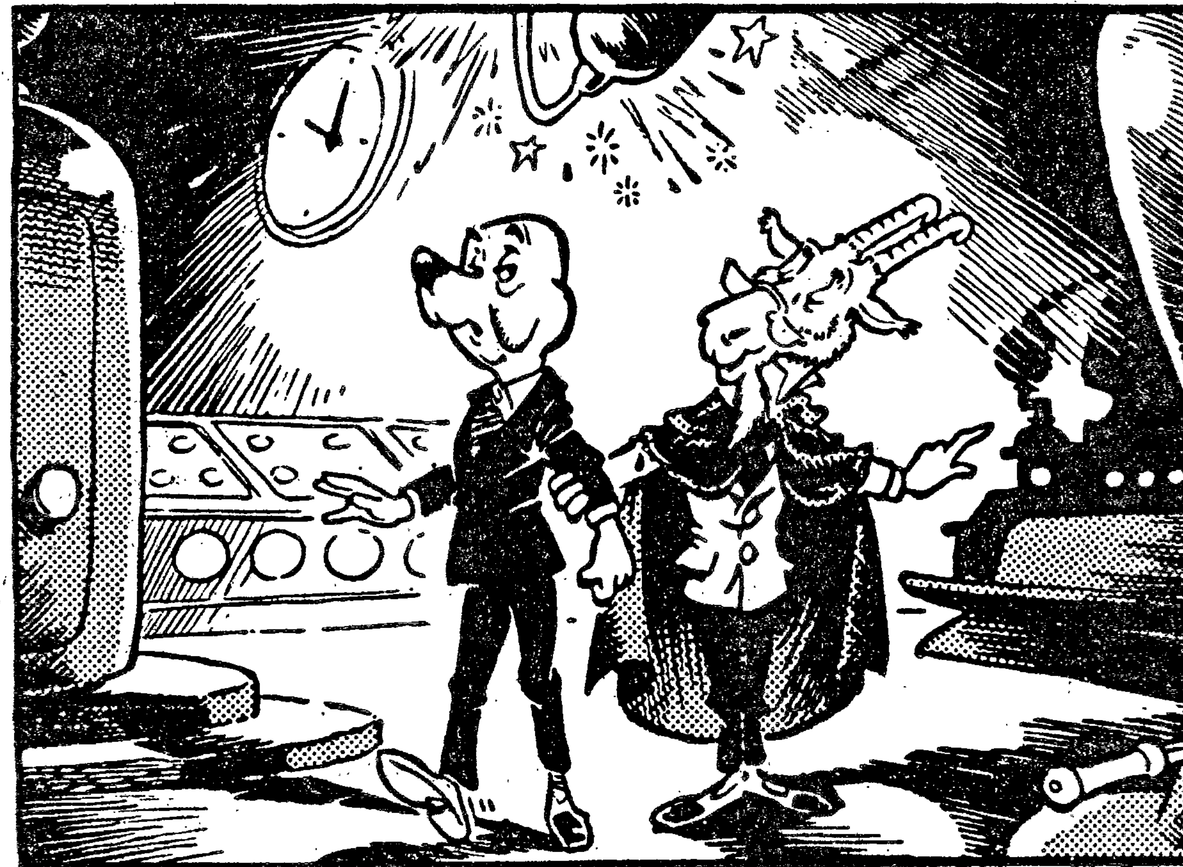
0752 Heer Ollie liet zich willoos door de geleerde meenemen, en even later stapte hij uit een lift in een onderaardse ruimte. Die was gevuld met vreemde toestellen, en een keurig geklede heer die hem met opgetrokken wenkbrauwen opnam.

"Dit is de aangewezen proefpersoon," zei professor Sickbock, en hoewel de ander bezwaren scheen te hebben, werd heer Ollie naar een ronde, metalen kast geleid.
"Stapt u hier maar in," sprak de uitvinder. "Er is geen enkel gevaar en de bediening is heel eenvoudig." Hij begon aan een uitleg, doch die drong slechts vaag tot heer Bommel door.
"Het zou mooi zijn om deze dag te kunnen overdoen," overwoog hij met nieuwe hoop. "Dan zou ik alle fouten kunnen herstellen, en dan zou ik. . . Ja, ja,. Op knop drukken en deur openlaten. Zo gemakkelijk als wat en niet gevaarlijk. . ."
"Het gevaar ontstaat wanneer u weer buiten bent," onderbrak de ander, terwijl hij vermanend een wijsvinger ophief. "U moet zorgen, dat u uzelf niet ontmoet. Want dan ontstaat de paradox, waarvoor de hooggeleerde Azimof gewaarschuwd heeft. Wees dus voorzichtig. En nu: opgelet! Het is vijf voor tien in de avond. Om zes uur vanmorgen zult u er uitkomen. Maar om deze tijd vanavond moet u weer terug zijn om de deur dicht te doen en op het knopje te drukken. Het geknoei met de tijd moet namelijk hersteld worden, anders wordt de retinator vernietigd. Begrepen? Dan beginnen we."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

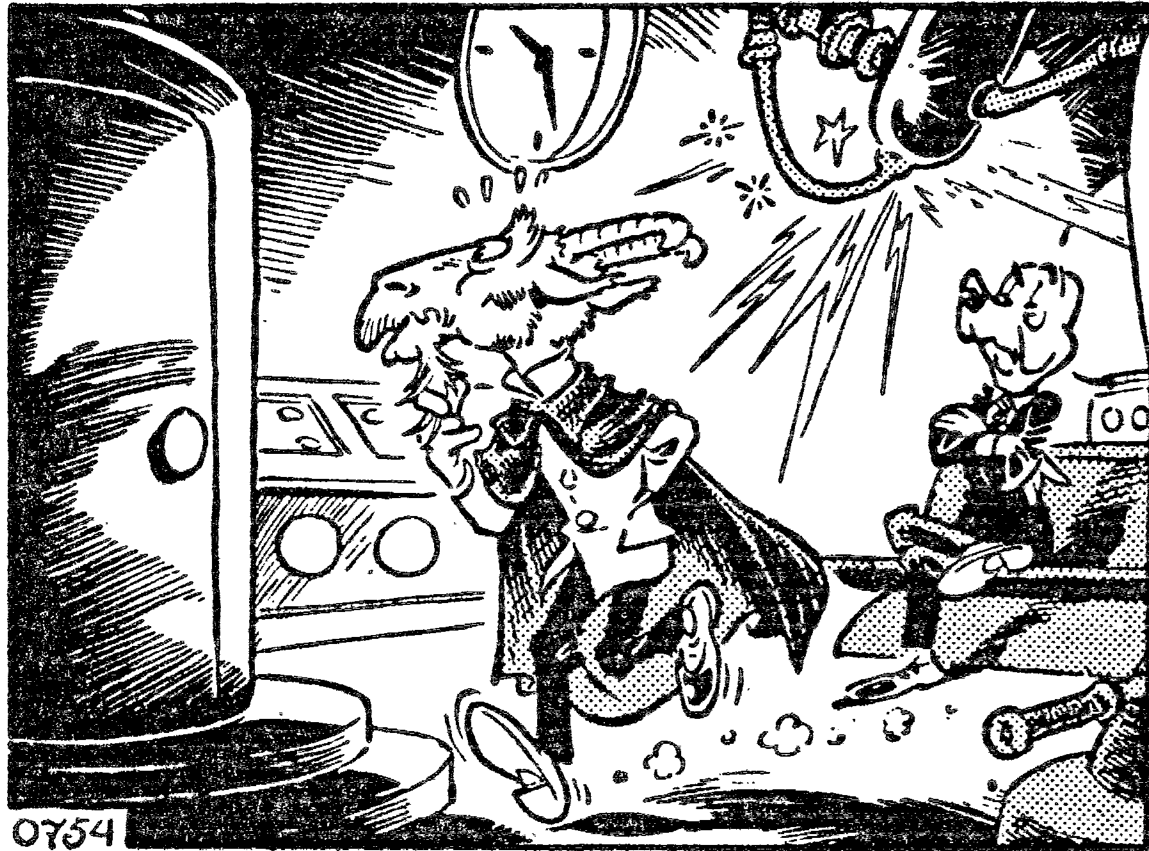

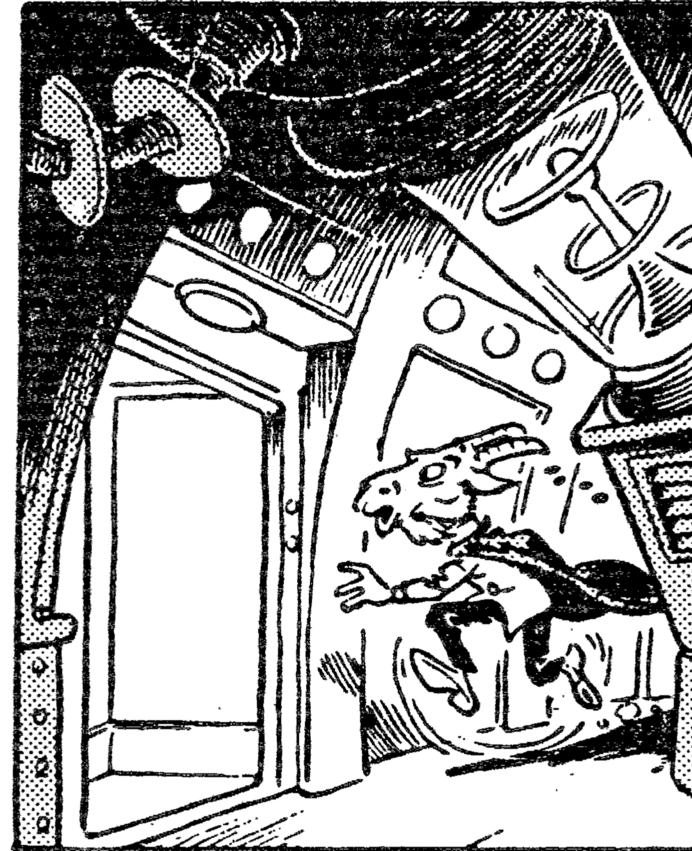
0753. Heer Ollie stapte in de ronde kast, want hij wilde alles doen om de afgelopen ongeluksdag te verbeteren.
"Goed," prees Sickbock. "Nu de deur dicht en op het knopje drukken."
Hij haalde een hendel over, en toen er daardoor knetterende lichtflitsen door de ruimte schoten, sloot heer Bommel haastig de deur en verdween uit het gezicht.

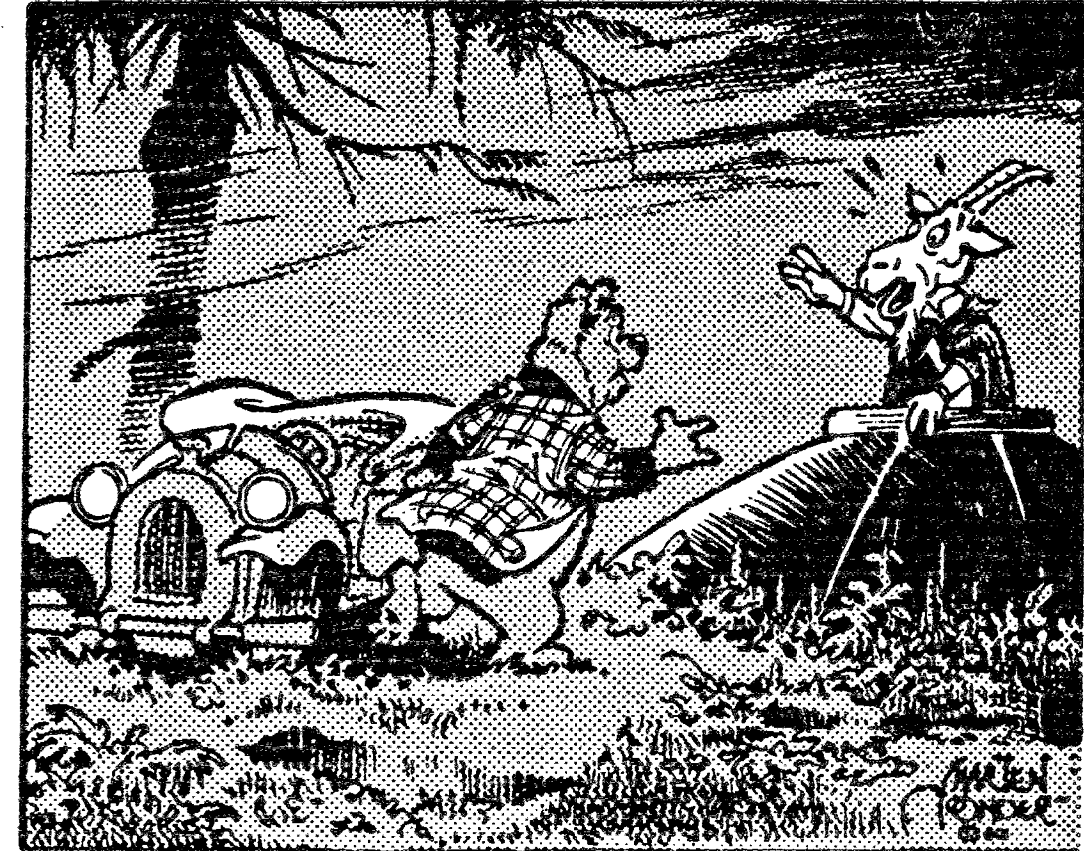
"Die is dus weg," stelde heer Steenbreek vast. "Ik ben heel benieuwd. Maar ik kan geen dag wachten op de uitslag, en daarom ga ik zolang naar huis. Ik heb nog werk te doen." Hij begaf zich naar de deur, maar de geleerde hield hem tegen.
"Ge vergist u," sprak deze. "Wat voor de proefpersoon een dag is, is voor ons slechts enkele minuten, omdat hij is teruggegaan in de tijd.
Kunt u me volgen? Gaat u dus rustig even zitten en wacht af. De deur zal direct weer open gaan."
Secretaris Steenbreek begreep na enig nadenken wat de ander bedoelde, en nam peinzend plaats op de bank.
"Het is me toch niet helemaal duidelijk," mompelde hij na een poosje.
"Die deur gaat toch niet weer open? Die is vanmorgen om zes uur door de proefpersoon OBB geopend, en vanavond om tien uur door hem gesloten. En omdat hij alleen maar aan de binnenkant open gemaakt kan worden, zie ik niet in hoe dit werkt. Wilt u mij dat even uitleggen?"
Het gelaat van professor Sickbock nam een asgrauwe kleur aan, en het was duidelijk dat een hevige schrik zich van hem meester maakte.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

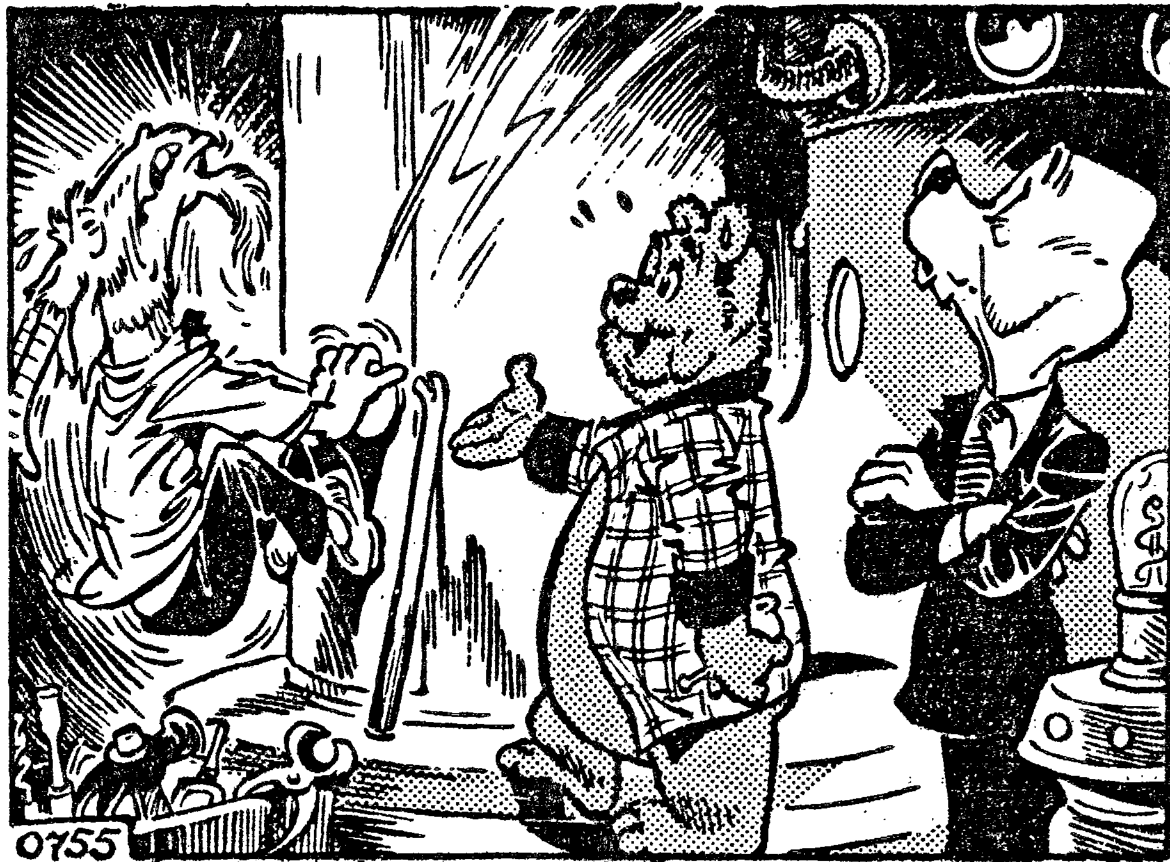

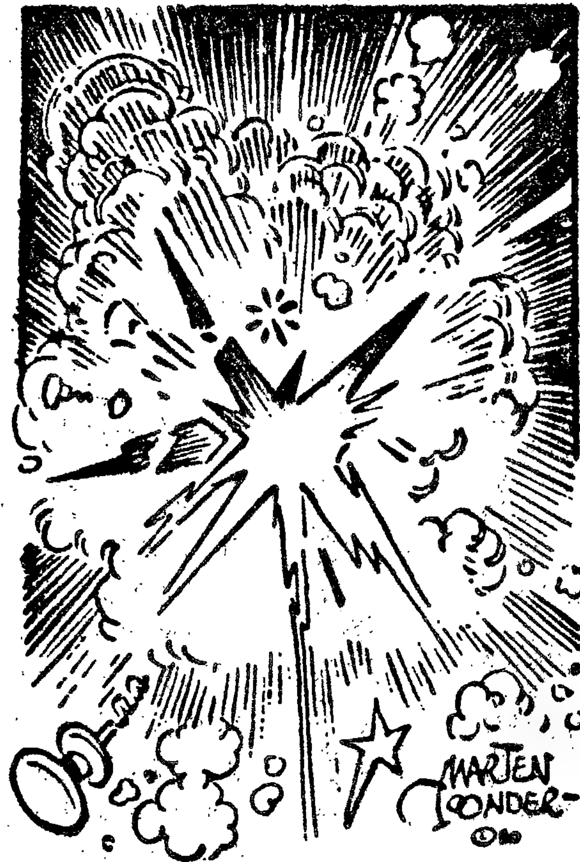

0754. "Volgens uw uitleg gaat die deur alleen maar open om zes uur vanmorgen," hernam de secretaris koel. "Daarnet, om tien uur is hij door uw proefpersoon OBB gesloten. Hoe nu verder?"
De geleerde sprong op en begon om de ronde kast te lopen, vertwijfeld in zijn baard woelend.
"Ei, hoe heb ik deze kleinigheid voorbij kunnen zien?" kon men hem koortsig horen mompelen. "De berekeningen kloppen en de wortel uit min een is getrokken. Geniaal werk. Maar door een kleinigheid als een deurslot staat alles op losse schroeven. Of heb ik niet ver genoeg gedacht en is de paradox me boven het hoofd gegroeid?"
"Dat weet ik niet," sprak de kille stem van Steenbreek op de achtergrond. "Het kan me ook niet schelen. Het is bijna half elf, en mijn tijd is bijna om. Trouwens, uw apparatuur maakt vreemde geluiden."
"Half elf," riep de professor uit, terwijl hij naar de lift holde. "De proefpersoon, die de dag heeft overgedaan! Hij moet boven staan als de proef geslaagd is. En dat is het enige punt van belang; is de tijd-dimensie in elkaar geschoen of niet? Daar gaat het om. Als de proefpersoon zich nu maar aan de afspraak houdt..."
Dat deed hij, zoals we weten. Na enig zoeken was heer Bommel er in geslaagd de weg door de vlakte te vinden, totdat hij de soppige bodem van het Zwinmoer onder de banden voelde. Daar was het overspannen gelaat van Sickbock reeds boven het koepeltje zichtbaar, en toen hij de motor afzette, hoorde hij ook diens dunne stem.
"Het klopt!" juichte de geleerde overspannen. "Daar bent u!"
"Ja," gaf heer Ollie toe. "Niet te laat, hoop ik. Het was zo'n leuk verjaardagspartijtje, en u weet, hoe het dan gaat. Je vergeet de tijd wel eens."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

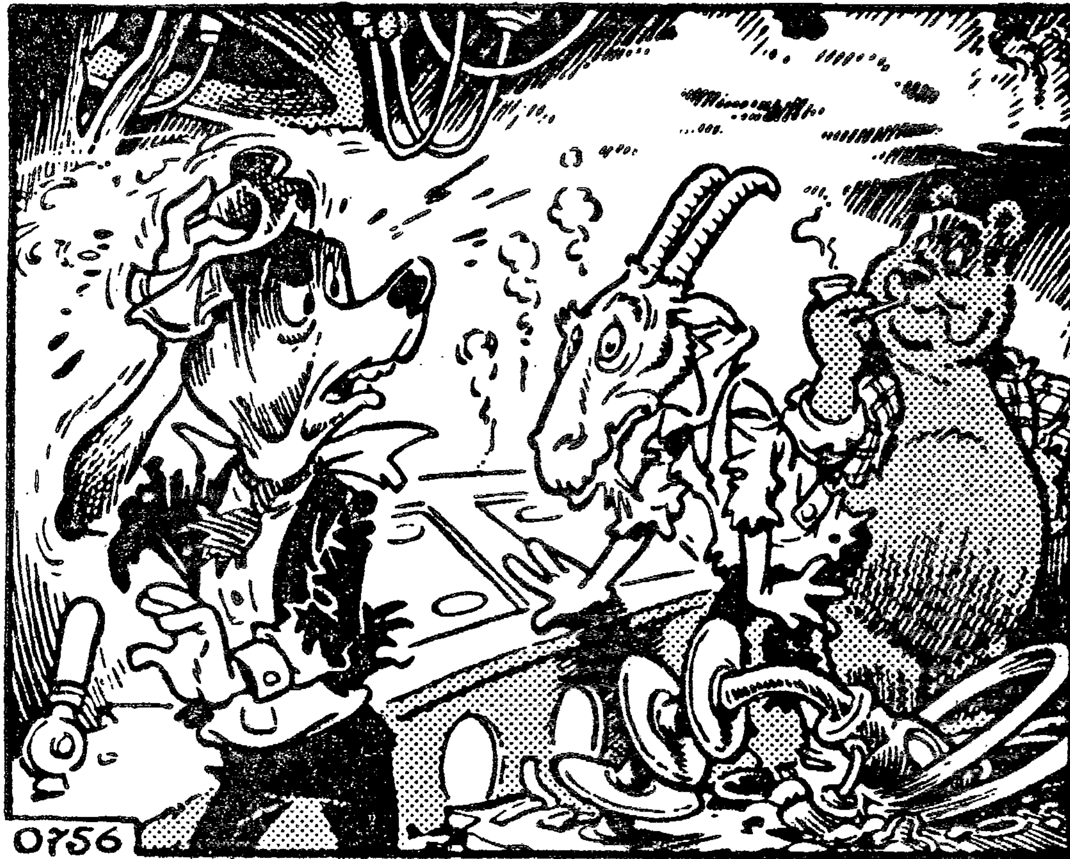

0755. Toen Sickbock en heer Bommel uit de lift stapten, was de ruimte gevuld knetterende ontladingen en grillige lichtflitsen, temidden waarvan zich de heer Steenbreek ophield.

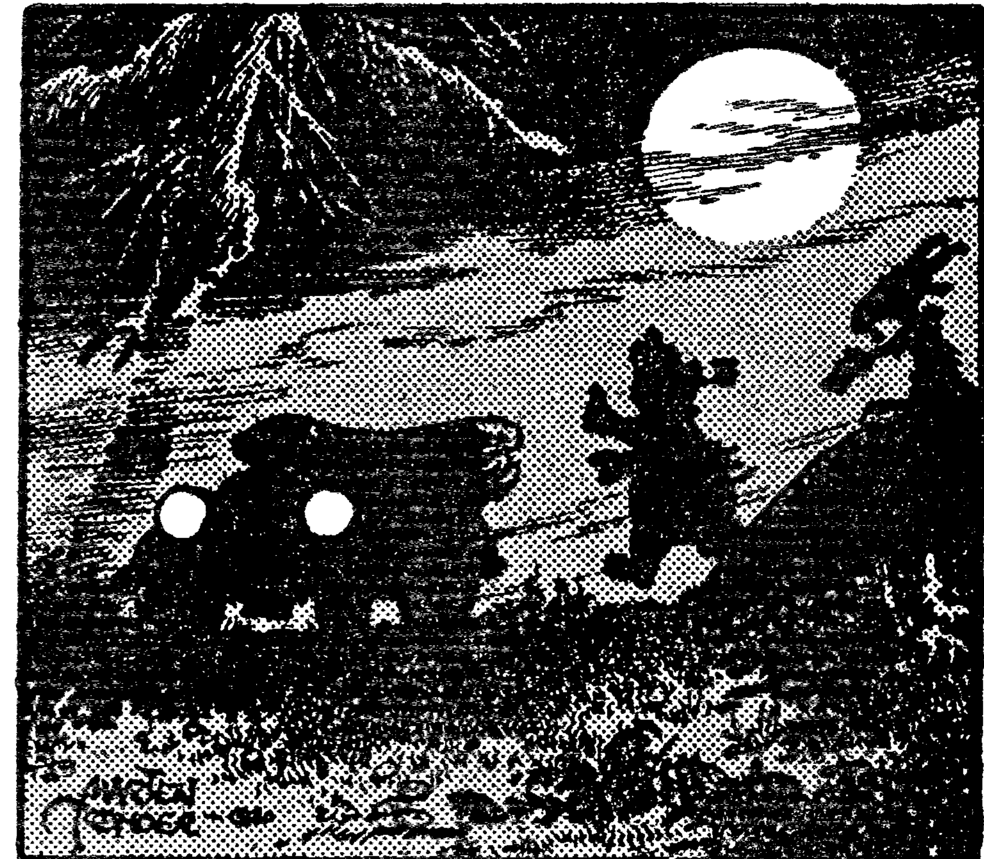
"Hé," zei heer Ollie. "De deur is al dicht! Dat moest ik toch doen, als ik begrepen heb wat u bedoelde? Daarvoor ben ik terug gekomen. Het was een hee heel mooi feestje, bedoel ik, en nu..." Hij zweeg, want het begon tot hem door te dringen, dat hier ernstiger zaken dan slordigheid in het spel waren.
De geleerde hing trillend van de zenuwen aan de deurknop van het koepeltje zonder er in te slagen dit te openen. Intussen zwol het geknetter aan tot donderslagen en een akelig getril voer door de wanden.
"Dit lijkt me geknoei," sprak de secretaris. "Bovendien staan die machines mij niet aan. Ik stel voor deze opvoering te staken..." Een donderende slag onderbrak zijn klacht, en in een fel licht sprong de ronde kast uit elkander. Het gebeuren ging gepaard aan een grote hitteontwikkeling, die de omstanders niet onaangetast liet.
"Een d-dissipatie van m. minionen," stamelde professor Sickbock. "Termidoor had moeten worden ingeschakeld...."
"Geknoei!" riep secretaris Steenbreek met overslaande stem. "Oplichterij. Dit was gewoon een goochelkast met een dubbele bodem. Maar het is heel kwalijk om daar zoveel geweld bij te gebruiken."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0756 Professor Sickbock verrees uit de resten van zijn uitvinding en zocht steun tegen een miniseerbank. „Ei, hoe jammer," sprak hij. „Er is heel wat schade aangericht, maar het bewijs is geleverd! De heer Bommel is een dag teruggegaan in de tijd, zoals u ziet."

„Ik zie alleen, dat OBB zijn jas beschadigd heeft," zei de secretaris. „Door een dubbele bodem en een ondergrondse gang is hij blijkbaar naar buiten gegaan om hier een ontploffing te veroorzaken. Ragfijn spel tegen AWS waarschijnlijk. Maar ik vrees dat AWS de professor in stukjes zal breken als hij mijn rapport leest. Goede avond."

Zo groetend verliet hij het vertrek, en de geleerde keek hem verslagen na.

„In stukjes," prevelde hij. „Stukjes is alles wat er overblijft van mijn proef, en niemand zal weten, dat hij werkelijk geslaagd is..."

Hij zweeg gebroken, terwijl boven hem het moeraswater door de gebarsten zoldering begon te lekken. Het gekletter werd echter verbroken door een opgewekte stem achter hem.

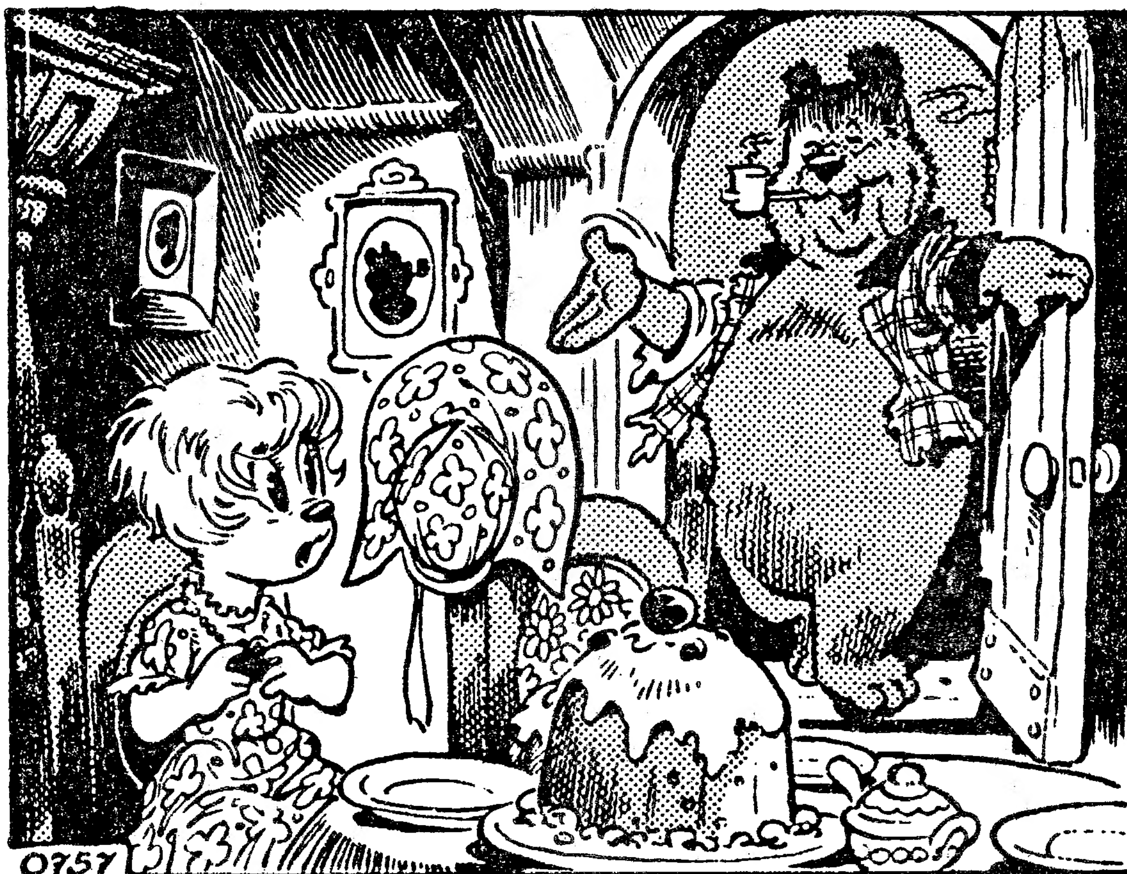
„U vergeet, dat ik het weet," sprak deze. Sickbock keerde zich verrast om, en nu viel zijn blik op heer Bommel, die bezig was zijn portefeuille te trekken.

„Door uw kast heb ik deze dag over kunnen doen, en de eer van een heer kunnen redden," vervolgde heer Ollie. „Dat is natuurlijk niet te vergoeden omdat geld geen rol speelt. Maar ik wil u graag een bewijs van mijn dankbaarheid geven."

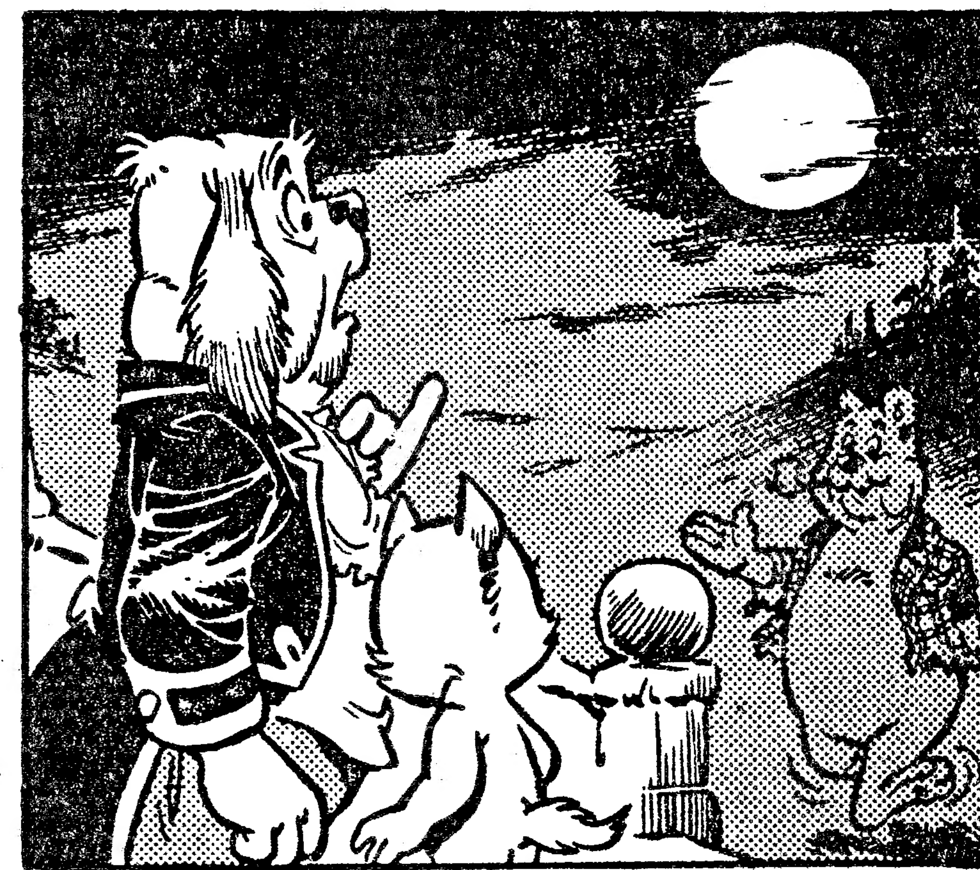
Hij ledigde zijn portefeuille, en daarna liet hij zich door de sprakeloze geleerde naar boven brengen, waar de Oude Schicht in het maanlicht wachtte.

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

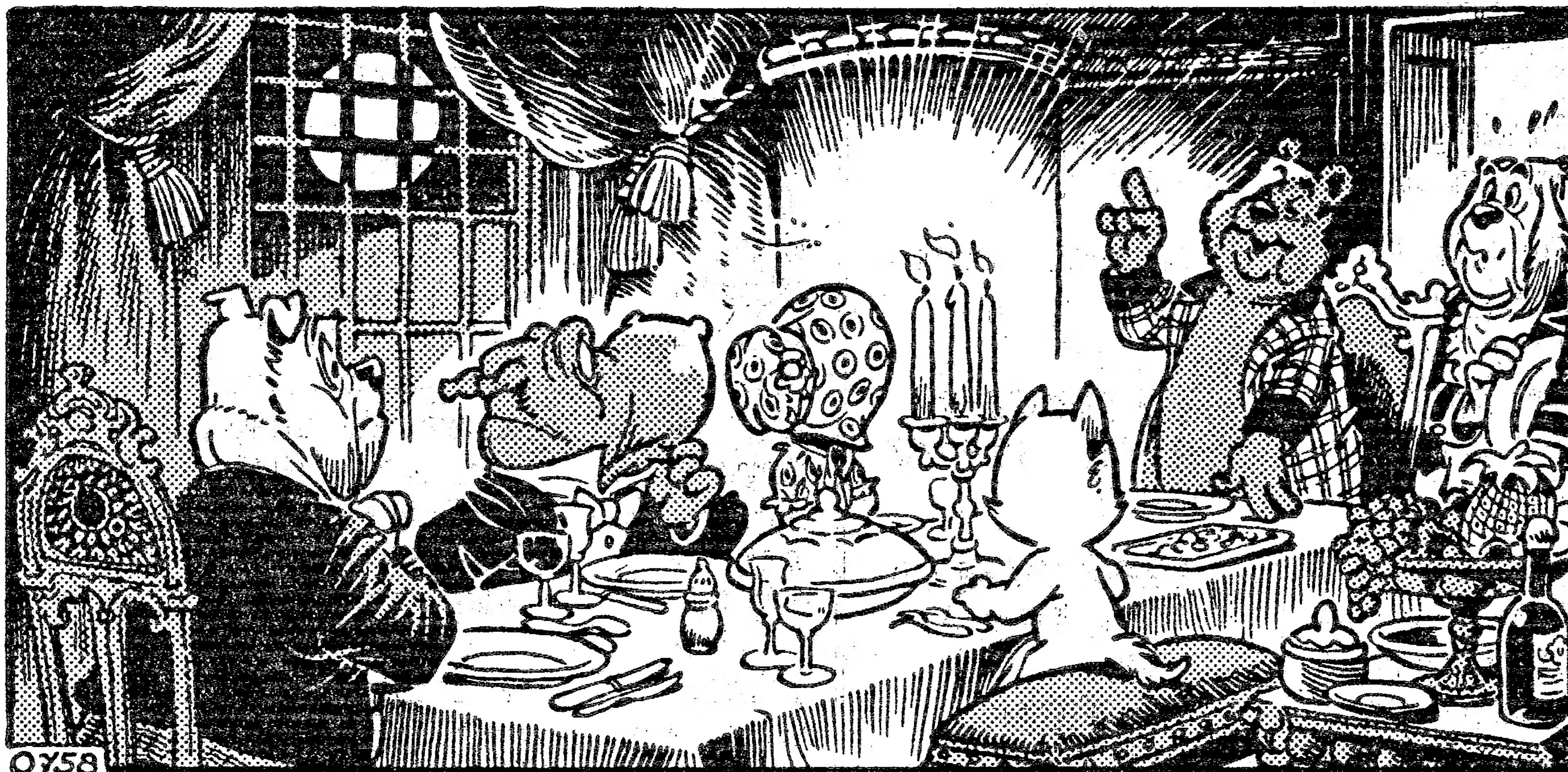

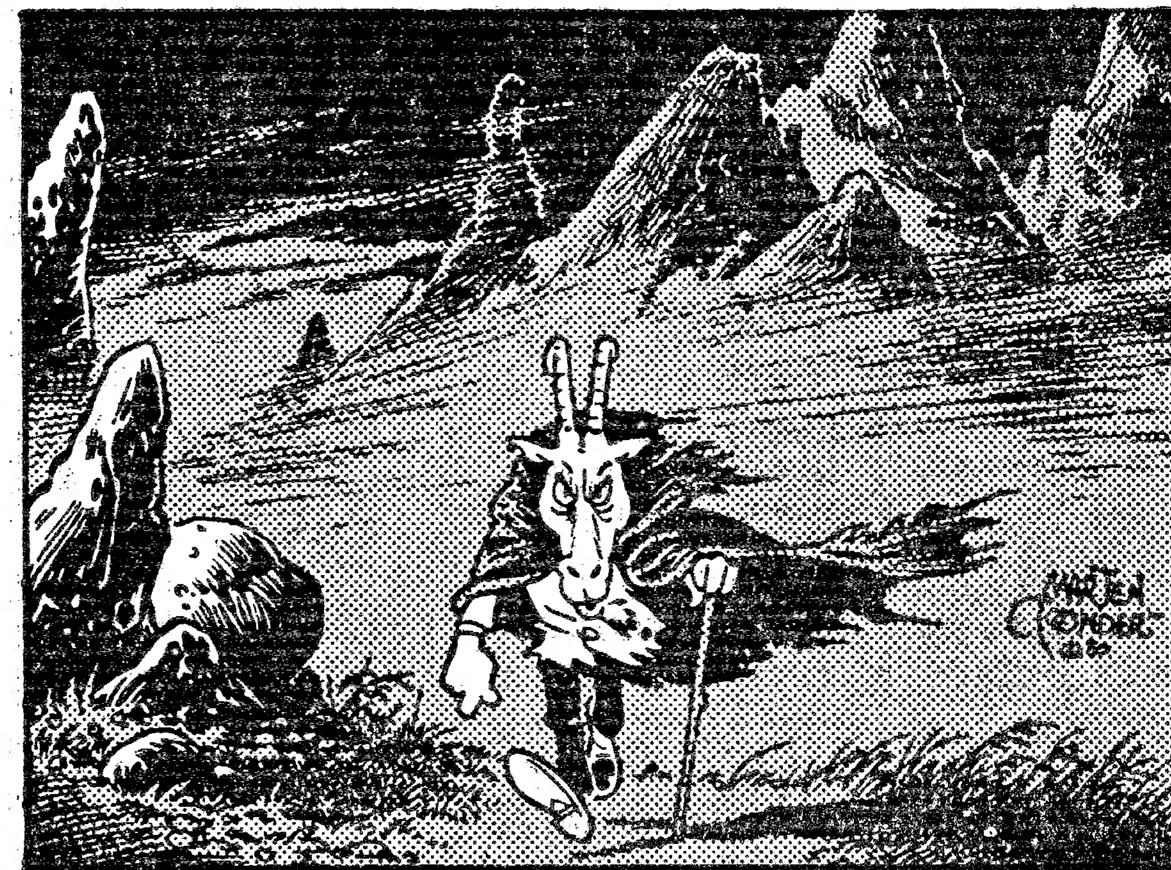

0757 Juffrouw Doddel zat achter de taart op heer Bommel te wachten; maar toen hij binnenkwam, keek ze verbaasd op. „Wat is er gebeurd, Ollie?" vroeg ze. „Heb je je pijn gedaan? Je hebt toch geen ongeluk gehad?"
„Ik niet zozeer," zei heer Bommel. „Het was meer het tijdkastje, dat overspannen was, zodat het plofte terwijl ik erbij stond. Maar nu ben ik verder vrij."
Daar maakte hij gebruik van, en omdat het daarna een erg gezellige avond was, werd het vrij laat voordat hij naar huis ging. Daar stond Joost op het bordes, toen Tom Poes de stoep opkwam. „Weet jij soms hoe het met heer Ollie is afgelopen?" vroeg die. „Nee, jonge heer," verklaarde de trouwe bediende. „Daarom sta ik hier. Ik maak me een weinig ongerust, met uw welnemen."
„Het zag er niet zo best uit," gaf Tom Poes toe. „Ik weet zeker, dat er een dubbelganger was. Maar waarom hij zei, dat juffrouw Doddel zijn cadeau niet aan moest nemen, begrijp ik niet. . ."
Op dat moment konk er remgepiep, en even later verscheen heer Bommel uit de duisternis. „Uw kostuum!" riep Joost uit, en Tom Poes vroeg: „Heeft de politie u laten gaan?"
„Morgen," zei heer Ollie. „Dan zal ik alles uitleggen bij een eenvoudige maaltijd."

Heer Bommel en de Minionen

door Marten Toonder

0758 Heer Bommel had ook de burgemeester en commissaris Bulle Bas uitgenodigd voor de maaltijd, waarop Joost erg zijn best had gedaan. Maar voordat de bediende met het opdienen kon beginnen, stond de gastheer op.

„Ik heb heel wat uit te leggen," sprak hij. „Daarom moet je nog even wachten Joost. Het was gisteren een moeilijke dag, die heel wat voeten in de aarde had omdat ik mezelf niet mocht ontmoeten, terwijl ik bezig was om hem beter te maken, als u begrijpt wat ik bedoel."

„Maar waarom moest ik zeggen, dat juffrouw Doddel uw cadeau niet moest aannemen?" vroeg Tom Poes.

„Omdat daar gevaren aan verbonden waren, d ie ik toen nog niet had opgeruimd," verklaarde heer Ollie. „En als je me nu niet steeds in de rede valt, zal ik ze uitleggen."

Dat deed hij op zijn gewone boeiende wijze, zodat alleen Tom Poes begreep wat er precies gebeurd was.

„Zo ziet u," besloot heer Bommel. „Er dreigde een vreselijke politiekelijke dwaling, die ik met behulp van de aardige professor heb kunnen oplossen. Ach ja; tegenwoordig kan men veel rechtzetten met behulp van de wetenschap. En van Tom Poes natuurlijk. Maar het is jammer, dat Sickbock hier niet bij is. Hij zou het erg gezellig gevonden hebben, denk ik."

Dat is echter de vraag. De geleerde liep op dat moment door een kaal landschap, waar een koude wind om de rotsen floot, en het was duidelijk, dat hij gekweld werd door drukkende gedachten.

„Door een kleine misrekening heeft de wetenschap gefaald," zei hij bij zichzelf. „En dat terwijl de macht over leven en dood binnen handbereik lag. Maar men zal nog van mij horen."

EINDE VAN DIT VERHAAL

800815

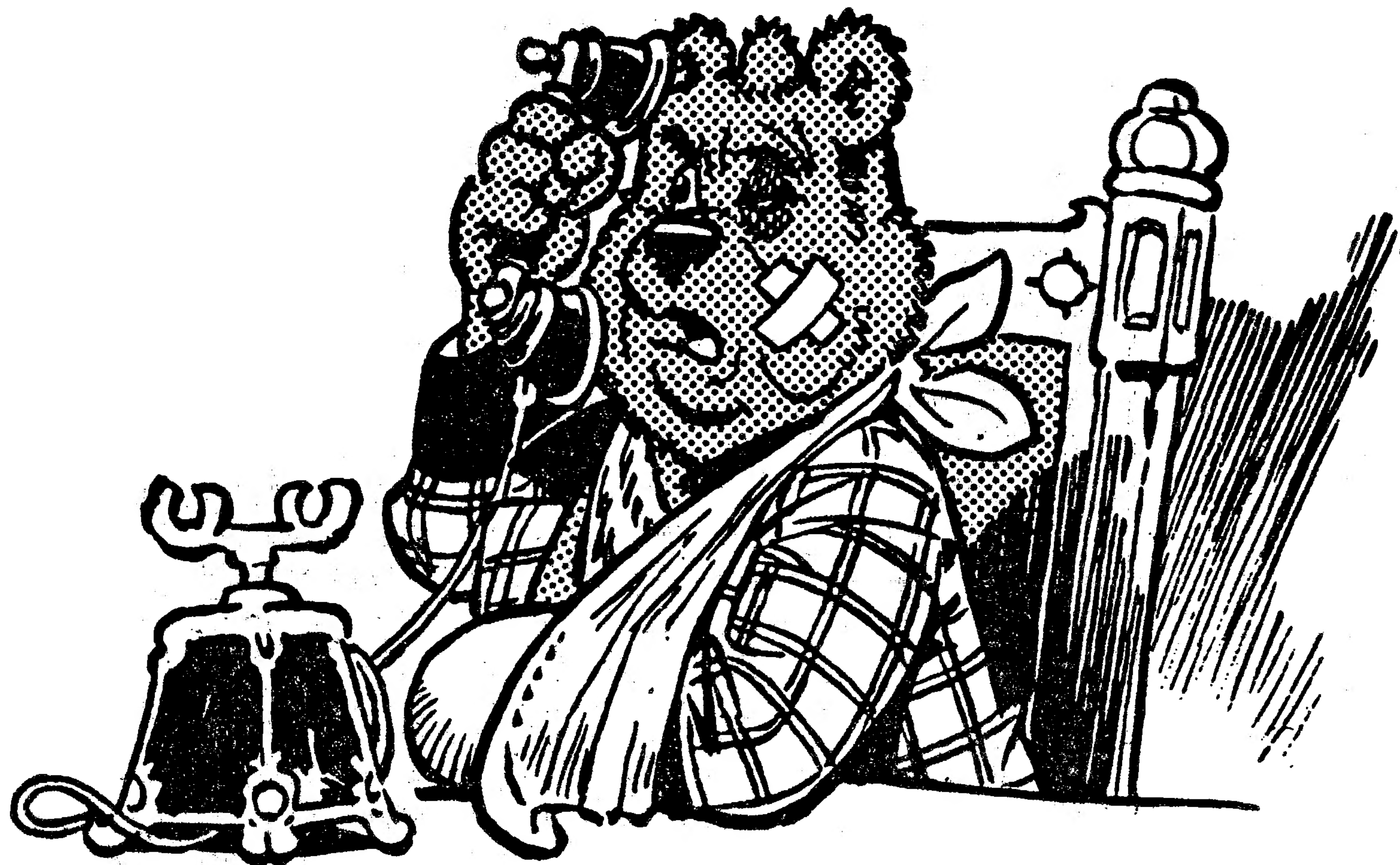

"Der Boml is jammerlijk onbekwaam, " deelt men ons van bevoegde zijde mede. "Hij is bevallen door een ongeproefd euvel, en beneemt zich ongepleegd. Der zaak is zeer zwaarvallig voor der wetenschap, want der ganse stad is aangestoken. Maar der Boml is bereids aan der betering en kan zijne dadigheden weder opnemen op maandag 22 september. Der goede dag."

800816

Tot 12 mei, vrienden!

"Het doet me pijn", deelde heer Bommel ons telefonisch mede. „Ik moet mijn lotgevallen even laten bezinken, voordat u ze kunt afdrukken. Ze waren zò aangrijpend, dat mijn hoofd lelijk omloopt — en dat zal u niet verbazen wanneer ik ze aan het daglicht breng. In het avontuur met de Minionen ben ik de dans slechts door het oog van de naald ontsprongen en ik verzoek u dan ook vriendelijk mij tot maandag 12 mei op te schorten".

800412